

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı: 27 / Mart 1984 / 2.-DM

PKK'li Savaş Esirlerinin Yükselttiği Son Direniş Düşman Oyunlarını Bir Kez Daha Boşa Çıkarttı!

5 Ocakta başlayan ve 82 PKK'li savaş esirlerinin Ölüm Orucu, diğer PKK'li savaş esirlerinin ise Açlık Grevi biçiminde sürdürdükleri son Diyarbakır Direnişinin, amaçlanan hedefine ulaştığı bildirilmektedir.

Türk sömürgecilerinin cezaevindeki imha ve teslim alma amaçlarını boşa çıkarmak, cezaevi uygulamalarını, işkence ve baskıları protesto amacıyla başlayan son direniş eylemi, kısa zamanda tüm cezaevini sarmıştı. Bu gelişme karşısında sömürgeciler, cezaevi ile dışarısının tüm ilişkisini kesmiş, her türlü görüşme kaldırarak, aileler üzerinde de baskılar yoğunlaştırılmıştı.

Cezaeviyle ilişkilerin kesilmesi nedeniyle uzun bir süre kendilerinden haber alınamayan devrimci tutukluların hayatlarından duyulan endişe giderek artmıştı. Nitekim, bu endişenin haksız olmadığı, daha sonra kesintiye haberlerden de anlaşılmıştır. 5 Ocak tarihinde başlayan son direniş eyleminde 10 devrimcinin öldüğü kesinlik kazanmış durumdadır. Cenazeleri ailelerine teslim edilen 10 devrimci

tutuklunun yanı sıra, halen koma halinde hastanede oldukları belirtilen 10'larca tutuklu daha bulunmaktadır.

PKK'li savaş esirlerinin ardlarından cezaevinin büyük bir çoğunluğunu da sürükleyerek yükselttikleri direniş karşısında geri adım atmak zorunda kalan sömürgeciler, bu kez de yine aileleri kullanmak istemişlerdir. Hastanede bulunan yakınlarıyla görüştürülen aileler, çocuklarına teslim olmaları doğrultusunda telkinde bulunmak için zorlanmışlar, ancak hemen tüm tutuklu yakınları direnişe omuz vererek düşmanın oyununa gelmemişlerdir. Aileleri çocuklarına işkence yapmadıkları yolunda inandırıcı mesajlar veren sömürgeciler, aynı yollarla hastahanedeki PKK'li savaş esirleri yanında da sürdürmek istemiş, ancak savaş esirlerinin yaptıkları konuşmalarla yüzleri anında açığa çıkmıştır. Kendilerine, canlı fare yedirmekten daha bir çok işkence biçimine kadar her türlü baskı biçiminin uygulandığını söyleyen savaş esirleri, sömürgecilerin bu uygulamalarında Şa-

hin-Yıldırım ihanet şebekesiyle birlikte hareket ettiklerini de yakınlarına anlatmışlardır.

Hastanede PKK'li savaş esirleriyle görüşen yakınlarının verdiği bilgiye göre, Ölüm Orucu ve Açlık Grevi sonuçlandırılmış, direniş daha da büyüten bu son eylem, sömürgecilerin oyunlarını boşa çıkarmıştır. Aileler ve kitleler, cezaevi direnişi etrafında, bir kez daha halkalanarak, sömürgeciliğe karşı dikilmişlerdir. Sömürgeciler ve içerdeki ajan çetesi, bu direniş karşısında bir kez daha bozguna uğramış, PKK direnişçiliğinin hiç bir biçimde kırılmayacağı ölüm pahasına yükseltilecek mücadeleyle yine ortaya konulmuştur.

YAŞASIN ŞANLI DİYARBAKIR DİRENİŞİMİZ!

Dört yılı aşkın bir süreden beri, başta Diyarbakır Özel Askeri Ceza ve Tutukevi olmak üzere, Kürdistan'daki sömürgeci zindanlarda boyutları çizilmemiş bir zulüm ve zorbalığa karşı köle bir halkın kurtuluş umutları direniyor. Faşist karşıdevrim, Türk egemen sınıflarının tarihsel barbarlık geleneğinin zengin mirasına dayanmasına ve emperyalist gericiliğin, proletaryanın ve ezilen halkların devrimci kurtuluş mücadelelerini bastırmada edindiği onca deneyim birikimine sahip olmasına rağmen, uygulamaları ile bir deri ve kemik yığını haline getirdiği devrimci savaş esirlerine boyun eğdirmeyi bir türlü başaramıyor. Yürek ve beyin bir sanatçı ustalığı ile birleştirilmesinden doğan bilinçli irade, tepeden tırnağa silahlı ve çilingirce uygulamalarını hiçbir insani ve hukuksal kuralla sınırlama gereğini duymayan azgın karşıdevrimi bozguna uğrattı. Repertuarındaki her türlü insanlık dışı yöntemi birer birer denemesine rağmen, istediği sonucu ulaşılamayan karşıdevrim daha da çılgınlıyor. Darbelerini daha seri ve daha acımasız bir biçimde indiriyor. Silahsız ve savunmasız savaş esirlerini kurşun yağmuruyla tutuyor. Bulundukları koşulları, hücreleri ateşe veriyor; onlarcasını imha ediyor, yüzlerce hakkında idam cezaları veriliyor. Ama bilinçli iradeye asla hükmedemiyor, devrimci savaş esirlerine diz çöktürmüyor. Direniş mücadelesi, aldığı her darbeyle yeniden güç kazanan efsane devri örneği, daha da gelişip yaygınlaşıyor. Düşmanın darbeleri sonucunda toprağa düşen her devrimcinin ardından onlarcası ayağa kalkıyor; düşenin yerini yeni savaşçılar dolduruyor. Öyle ki, direniş nicelik olarak belki de eskisiyle kıyaslanmayacak oranda daha gelişkin boyutlar kazanıyor. Faşist karşıdevrimin zindanlardaki direniş çevresinde ördüğü sessizlik duvarları, direnişin coşkun sesinin halkıyınları arasında yankısını bulmasının önüne geçemiyor. Dünya ilercisi kamuoyu, Kürdistan'daki sömürgeci zindanlarda insanlığın kökünü kurutmanın savaşını üst-

lenen çağımızın yüzkarası bir vahşete karşı, insanlığı ve onun güçlü meşyetlerini ortaya koyan devrimci savaş esirlerinin acı ölüm haberleri ile çalkalanıyor.

Gelinen aşamada, cezaevi direnişleri karşısında takınılacak tavır, sadece demokralığın ve yurtseverliğin gerçek ölçütlerini ortaya koymakla kalmıyor; insan olmanın da şaşmaz mihenk taşı oluyor. Faşizme karşı olduğunu iddia eden, karanlığa ve ölüme karşı aydınlığın ve yaşamın mücadelesinden yana olduğunu söyleyen her örgüt, grup ve kişi, bu iddiasının geçerlilik derecesini görmek için, onu yanlışlayıp çok az olan bu teraziye vurmak zorundadır. Biz kendi payımıza cezaevlerinde yükselen devrimci direnişin anlamını kavramaya ve kavratmaya çalıştık. Direniş şehitlerinin anılarının büyüklüğü ve bağlayıcılığının vazgeçilmez bir gereği olarak, devrimci görevlerimizi yerine getirmenin yoğun çabasını yaşadık. Onların uğruna can verdikleri geleceği gerçeklik haline getirmek için, bütün insani yeteneklerimizi zorlayarak, düşmanı kahrederken bir mücadeleyi yaratarak kanlarıyla çizdikleri yolda yürümeye devam edeceğiz. Bunun yanı sıra, ister Türkiyeli ister Kürdistanlı olsun, kendisini devrimci, demokrat ve yurtsever olarak gören her örgüt, grup ve kişiye, bu ünvanları kendilerine yakıştırmakta devam ettikleri sürece, asli görevlerini hatırlatacak ve bulunmaları gereken yeri göstereceğiz. Hem devrimci, demokrat ve yurtsever olduğunu söyleyen, hem de bu sıfatların örgütlere ve kişilere yüklediği sorumluluğun gereklerini yerine getirmek için en küçük çaba içinde bulunmayanların ikiyüzlülüklerini, sahtekarlıklarını, utanmazlıklarını ve alçaklıklarını teşhir etmede amansız olacağız. Tarihin devrimcilerle, ilercilerle ve yurtseverlerle yüklediği soylu görevlerin bilincindeyiz ve bu bilinçle hareket edeceğiz.

Devamı 19. sayfada

Kürdistan'da Son Gelişmeler ve Bir Toplantının Bir Kez Daha Gösterdiği Gerçekler

1984 yılının ilk günlerinde dünyadaki çeşitli basın ve yayın organları haber bültenlerinde "Saddam rejimi ile Kürdistan Yurtseverler Birliği (KYB) arasında görüşmelerin yapıldığı, Kürtlere otonomi verilerek anlaşma sağlanmakta olduğu ve sonucun yakında açıklanacağı" haberini verdiler. Hatta bazıları daha da ileri giderek, anlaşma metninin "Kerkük dahil Kürtlere otonomi verilmesini, yeni bir seçimle Kürt meclisinin oluşturulmasını, milli gelirin %30'unun Kürdistan'a harcanmasını, C. Talabani'nin örgütleyeceği kırk bin askerin Saddam rejimi tarafından donatılmasını C. Talabani'nin Saddam Hüseyin'in başyardımcısı olmasını, 75'ten beri güneye mecburi iskan edilmiş olan Kürtlerin geri dönmelerini, Türk ordusunun sınırından 40 Km. Güney Kürdistan içlerine girip askeri hareket düzenlenmesine karşı çıkmamasını" (İran ve Suriye gazeteleri) kapsadığını belirttiler. Aradan bu kadar uzun bir süre geçmesine rağmen, gayri-resmi açıklamalar dışında resmen olay açıklanmadı. Anlaşmanın sonucu ne oranda götürüldüğü de henüz belli olmadı. Belki de olay resmi olarak hiç açıklanmayacak ve belki de kesin, kalıcı bir sonuç alınmayacak. Olayın doğruluğu tarafların o günden beriki hareket ve çalışmalarından açıkça görüldüğü. Ve istisnasız herkes bunun gerçek olduğunu söylüyor. Belli ki ateş olmayan yerden duman çıkmaz.

Saddam rejimi-KYB anlaşmasının yeni, önemli, Kürdistan halkının ve bölge halklarının çıkarlarına karşı, son derece ciddi ve de tehlikeli bir olay olduğu açık. Bütün devrimci ve yurtsever güçler, ilerciler-demokrat çevreler, aldatılmamış bilinçli ve dürüst insanlar bunun böyle olduğunu tereddütsüz belirtiyorlar. Bir gücün -KYB'nin- dokuz yıldan beri faşist olarak ilan ettiği ve hemen hergün, her fırsatta faşist Saddam diktatörlüğünün vahşetinden ve ona karşı silahlı mücadele verdiğinden söz ettiği bir güçle -Saddam rejimiyle- anlaşması üzerine başka ne söylenebilir ki!

Besbelli ki böyle bir olay kendiliğinden veya bir anda ortaya çıkmadı. Tersine Ortadoğu'daki siyasal gelişmelerle yakın bir bağlılık içinde, Kürdistan'daki siyasal mücadelenin ulaştığı belli bir seviyeye ve açık bir oluşum süreci yaşayarak ortaya çıkan bir gelişme oldu. O halde böyle bir olayı doğuran bölgesel ve ülkesel etmenler nelerdir? Anlaşma ile ne amaçlanmıştır? Anlaşma hangi sonuçları ve nasıl bir durumu ortaya çıkarmıştır? Çeşitli güçlerin olaya yaklaşımı nasıl olmuştur? Devrimci ve yurtsever güçlerin tutumu ve görevleri ne olmalıdır? Bütün bu soruların doğru ve kapsamlı olarak yanıtlanması kesin bir zorunluluktur.

Devamı 10. sayfada

ORTADOĞU'DA NEWROZ'UN GÜNCELLİĞİ PKK'NİN DİRENİŞİ VE MAZLUM OLAYI

(Yazısı 3. Sayfada)

★

Direnme Geleneğimiz Newroz'u Halkımız Bulunduğu Her Yerde Coşkuyla Anıyor ve Kutluyor

(Yazısı 8. Sayfada)

★

Provakatörlerin Devrimi Yargılamasına İzin Vermeyin!

(Yazısı 9. Sayfada)

★

Kuklalar Yine Sahnede

(Yazısı 12. Sayfada)

★

Ethem AKCAN Yoldaş Yaşıyor

(Yazısı 16. Sayfada)

★

Diyarbakır Direnişinin Avrupa'daki Yankıları

(Yazısı 21. Sayfada)

LÜBNAN'DAKİ SON GELİŞMELER ve ORTAYA ÇIKAN GERÇEKLER

İsrail'in 1982 Haziranı'nda, Lübnan'a müdahale etmesinden bu yana 2 yıl yakın bir zaman geçti.

Müdahalenin amacı Filistin direnme hareketini tasfiye etmek, Lübnan yurtsever hareketini de ezerek ABD emperyalizminin ikinci bir karakolu görevini görebilecek faşist bir rejimi Lübnan'a oturtmaktır. Salt Lübnan'a özgü değil, genel olarak Ortadoğu'da geliştirilen fiili askeri müdahalelerin amacı bir bütün olarak direniş eğilimi ezmek, işbirlikçi yönetimleri işbaşına oturtmaktır.

Daha önce uygulanan diplomatik-politik manevralarla dayatılan barışçı çözüm yolları bölgenin üst üste yığılımsı ulusal ve sosyal sorunların çözümlemeye yetmediği gibi, bu tarz işbirlikçi çözümlere yatkın bölge küçük-burjuva uzlaşmacı akımları da cesaretili davranamıyor, direniş eğilimi temsil eden güçlerce bu manevralar boşa çıkarılıyor.

İşte 1982 Haziran saldırısının amacı, bölge devrimci direniş eğilimini etkisiz kılma, emperyalizmin ve Ortadoğu gericiğinin çıkarları doğrultusunda sorunları çözmeye stratejisinin ilk halkasıydı. Saptanan bu stratejiye göre direniş odağının temsil eden alanlara askeri müdahaleler yapılacak, uzun vadeli yıpratma taktiğiyle direnişçi güçler ezilecek, işbirlikçi-reformist güçlerin rahatlıkla emperyalizm ve bölge gericiğinin dayattığı

çözüme evet diyebileceği politik ortam hazırlanacaktır.

Bu gelişmeler en somut biçimiyle FKÖ bünyesinde ortaya çıktı. Camp David anlaşmasından bu yana Filistin sorununa, emperyalizme ve Ortadoğu gericiğiline dayanarak çözüm arayan Arafat, hızla teslimiyete yöneldi. Bu Arafat'ın şahsında bölge küçük-burjuva devrimciliğinin emperyalizme nasıl uzlaşmaya yöneleceğini gösterirken, bir kez daha direniş eğiliminin kolay kolay ezilemeyeceği kanıtlanmış oldu.

Aynı çözüm Kürdistan için de dayatılmak istenmektedir. Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini temel alan direniş eğilimi ezilip, yerine otomoniye hedefleyen, Kürdistan sorununun çözümünü emperyalist-kapitalist sistem içinde arayan Kürt küçük-burjuva reformculuğu öne çıkarılmaya çalışılmaktadır. Güney Kürdistan'da KYB önderliğinin temsil ettiği anlayışın Saddam faşist diktatörlüğü ile uzlaşması, yine Kuzey Kürdistan'a yönelik olarak buna uygun bir yapının yaratılması hazırlıkları bu gelişmelerin açığa çıkması belli başlı sonuçlardır.

Görüldüğü gibi hem Arafat vasıtasıyla Filistin halkına dayatılan çözüm, hem de Talabani vasıtasıyla Kürdistan halkına dayatılan çözümler aynı döneme denk getirilmiş ve uygulanmak istenmiştir.

Ancak ne Filistin direnme eğilimi

-her ne kadar askeri olarak yenilgiye uğramışsa da- tasfiye edilebilmiş ve ne de gericiplik tarafından Kürdistan'a dayatılan çözüm bir varlık gösterebilmiştir.

Emperyalist-kapitalist sistemin dayattığı bu çözüm yolu en somut biçimiyle Lübnan sahasında fiyaskoya sonuçlanmış. Suriye'nin direngen tutumu, Lübnan Yurtsever Hareketinin savaşı ve direnişçi ruhu sonucu Lübnan, İsrail ve ABD arasında imzalanan direniş tasfiye etme anlaşması, Lübnan hükümetince iptal edilmek zorunda bırakılmıştır.

Gelinen noktada Lübnan sorununa taraf olan güçler bir çözüm arayışı içinde. Bu maksatla İsviçre'nin Lozan kentinde anlaşma çalışmalarını sürdürüyorlar.

Her ne kadar direnişçi yurtsever güçler Lübnan'da önemli bir etkinlik sağlamlarsa da, önderliğin zayıflıkları, ideolojik-politik yetmezlikleri, proletarya eğiliminin zayıflığı henüz sorunlara devrimci bir çözümün bulunabileceğinin ipuçlarını vermemektedir.

Aslında Lübnan gericiğinin bir kez daha ortaya çıkardığı sonuç artık bölge küçük-burjuva devrimciliğinin tükeniş içinde olduğudur. Proleter devrimcilik gelmişdiği sürece Ortadoğu'nun yığılı ulusal, sosyal ve toplumsal sorunlarının çözümü olası değildir.

ULUDERE ve ÇUKURCA'DA 5 MUHBİR CEZALANDIRILDI!

Türk sömürgecileri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişmesini engellemek, kendi varlığını yaşatmak için, geçmişten bu yana diğer uygulamaların yanısıra muhbirler ve ajanlarını da sürekli kullanmışlardır. Satın aldığı muhbirleri vasıtası ile devrimcileri ele geçirmeye çalışırken, halk üzerinde de baskı kurarak, ulusal kurtuluş mücadelesine destek olmalarını engellemek istemektedir.

Bugün sömürgeci faşist cunta, PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesini ve halkla bütünleşmesi karşısında, yine muhbirlerini harekete geçirmektedir. 12 Eylül öncesinde ajan yapıya karşı verilen mücadeleyle, bu yapı etkisiz duruma getirilmiş, devrimci hareket karşısında işlemeyen bir duruma gelmiştir. Cunta iktidara geldikten sonra, yeniden ihbarcılığı geliştirerek, dağılan yapıyı toparlayıp, ulusal kurtuluş mücadelesinin önüne engel olarak dikmeye çalışmaktadır. Bu dönemde de bu yapıya karşı mücadele edilmesi, ulusal kurtuluşun gelişmesi için son derece önem taşımaktadır. Daha ilk adımların atıldığı bu dönemde, bu engellerin tekrardan dikileceği açıktır.

Nitekim sömürgeciler bu yapıyı alabildiğine kullanmaktadırlar. Muhbirleri vasıtası ile, eski oyunlarını bu dönemde de sürdürmektedir.

Bunun en son örneklerinden birine geçtiğimiz ay içinde Hakkari'de tanık olduk. Gazetemize ulaşan haberlere göre, Uludere'nin Kirar köyünden Xeloyê Xacı, PKK partizanları tarafından cezalandırılmıştır. Öteden beri sömürgecilerle ilişkisi içinde olan bu ihbarcı, köylüleri rastgele ihbar ederek, sömürgecilerin baskı kurmasını sağlıyordu. Yine son günlerde köylüleri Güney Kürdistan'la ticaret yapıyor ve

devrimcilere yardım ediyor diye ihbar ederek onların tutuklanıp işkence uğramasına sebep oldu.

Tüm ihbarlara rağmen ihbarlarını sürdüren Xeloyê Xecê denilen muhbir, yaklaşık 1.5 ay önce PKK partizanları tarafından cezalandırılmıştır. Gazetemize ulaşan bir diğer haberde ise, 2 PKK savaşçısının sömürgeciler tarafından yakalanmasına yardım eden, ihbarcı Demiret'lerden 4 kişi daha cezalandırıldığı bildirilmiştir.

Yaklaşık bundan 1 ay kadar önce 2 PKK savaşçısını çatışmada yaralı olarak ele geçiren ihbarcılar, devrimcilerin tüm ikna çabalarına karşın, faşist cuntanın kolluk kuvvetlerine teslim etmişlerdi.

Devrimciler, ihbarcılara yönelik yaptıkları çağrıda, kendilerine karşı silah kullanmak istemediklerini, Türk devletine karşı savışıklarını belirtmelerine rağmen; çoktan satılmış ve ruhlarından boşalmış olan bu hainler isteklerinden vazgeçmeyerek, ağır yaralı durumda olan devrimcileri cuntaya teslim ettiler.

Eskiden beri sömürgecilerle sıkı ilişkisi içinde olan ve yörede onun adına hareket eden Demiret'ler, bu son olayla birlikte gerçek yüzlerini, ulusal kurtuluş mücadelesine düşmanlıklarını bir kez daha ortaya koydular.

İflah olmaz durumda olan ve bizzat cuntaya uşaklığı geliştiren, önde gelen dört kişi, bundan yaklaşık bir ay önce PKK partizanları tarafından Çukurca'da cezalandırıldı. Devrimcileri yakalamamın, cuntaya hizmet etmenin karşılığını bizzat devrimcilerden gördüler.

Her iki olaydan sonra da, halk yıllardır, bize kan kusturandan, cezalarını çekmeye başlıyorlar demektir. Muhbirlerce büyük bir korkunun gelişmesine karşın, halkta coşkunun arttığı bildirilmekte-dir.

Federasyona Yekitiya Karkerên Welatparêzên-Çandîya Kurdistan

FEYKA-KURDİSTAN KURULDU

Federal Almanya'da bulunan 15 dernek tarafından uzun bir süredir çalışması sürdürülen, Kürdistan Yurtsever İşçi-Kültür Birliği Federasyonu, 21 Mart'ta yapılan kuruluş toplantısı ile kuruluşunu tamamladı. Yapılan tartışmalar sonucu, kısa adı FEYKA-KURDİSTAN olan Federasyona Yekitiya Karkerên Welatparêzên-Çandîya Kurdistan isimli federasyon çalışmalarına başladı.

15 derneği temsilen 67 delege ve 70'e yakın davetli ve izleyici topluluğunun bulunduğu toplantı, büyük bir coşku içerisinde geçti. Toplantı, gündemine aldığı sorunları tartışıp karara bağladı.

Kuruluş açıklamasında, Federasyonun, Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesini desteklemek, Almanya'da bulunan Kürdistanlı emekçilerin sorunları ile ilgilenmek, onları ulusal bağımsızlık

mücadelesi doğrultusunda eğitmek, bilinçlendirmek, birleştirip örgütlemek ve mücadelenin önemli bir desteği haline getirmek için ulusal kurtuluş cephe espirisi doğrultusunda hareket edeceği, esas görevinin Kürdistan'da gelişen bağımsızlık mücadelesine her yönlü destek ve dayanışma sağlamak olduğu belirtilmektedir.

21 Mart'taki Federasyon kuruluş toplantısına, Serxwebün, SVP, DKP, FİDEF, Yesiller, İşçi-Gerçeği, Hunerkom'un yanısıra Av. Hüseyin Yıldırım'ın da içinde bulunduğu çok sayıda kuruluş ve kişi katıldı. Federasyonun kuruluşunu kutlama mesajları yazılı ve sözlü olarak sunuldu.

Federasyonun kuruluşu, toplantı ardından yapılan bir geceyle kutlandı. Geceye davetlilerin yanısıra, ozanlar, folklor ekibi ve kalabalık bir izleyici topluluğu katıldı.

Petrol gelirleri vasıtasıyla hem Ortadoğu'nun çeşitli ülkelerinde ilerici yönetim ve örgütlerle "yardım" ederek onların özerlerinden boşaltıp emperyalizmin ve Arap gericiğinin bir yedeği haline getirmeye çalışmakta; hem de Ortadoğu'nun gerici ve faşist rejimlerine cömertçe yardımlarda bulunarak onların ayakta kalmasına büyük bir destek vermektedir. Örneğin Suriye'ye yaptığı ekonomik yardımlarla, Suriye'nin emperyalizme karşı olan direngen tavırını yumuşatmaya ve

Devamı 23. sayfa da

Doğu Kürdistan'a Hava Saldırısı, Türk Ordusunun Yeni Bir Provakasyonu

Geçtiğimiz günlerde uluslararası radyo, tv ve basın-yayın organları AFP (Fransız Haber Ajansı)na dayanarak Türk askeri uçaklarının Doğu Kürdistan'da bazı noktaları bombardıman ettiği ve bir Türk uçağının düşürüldüğü haberini verdi.

Aslında pek şaşırtıcı olmayan bu haber Türk devletinin emperyalizm tarafından Ortadoğu'da hangi görevi yerine getirmekte yükümlü kılındığını bir kez daha açık bir şekilde ortaya çıkardı. Zira Türk ordusu geçtiğimiz yıl da Güney Kürdistan'a saldırmıştı.

Bu iki saldırının birbirleriyle çok yakından bağlantısı vardır. Çünkü Türkiye, İran ve Afganistan devrimleri ve Lübnan'da İsrail'in ortaya çıkan yetmezliği üzerine Ortadoğu jandarmalığını üstlenmiştir. İslam ülkelerine önderlik rolüne soyunması, Kıbrıs sorunu, Suriye ve Yunanistan'a yönelik saldırı tehditleri hep bu üstlendiği görevin pratik göstergesidir.

Ancak bu görev Türk devletinin

kendi içinde muhalefeti ezmekle gerçek anlamda yerine getirilebilir. Oysa Türkiye'nin halen Kürdistan UKM gibi önemli bir sorunla baş edemedi. Bunun içindir ki 12 Eylül darbesi sonrası belirlenen tüm politika ve uygulamalar bu mücadelenin ne pahasına olursa olsun ezilmesi üzerine yapılmaktadır. Ama bu, ustaca bir manevra ile taktiksel olarak geri çekilerek bertaraf edilmiş ve yeni döneme hazırlanmıştır. Ve tekrar ulke zemininde mücadele yürütülmesinin atılan adım karşısında Türk devletinin aldığı tavır onun rolünü daha iyi açığa çıkar-mıştır.

Bu saldırılarla eğer başarı elde edilebilirse, bölgedeki gelişmelere müdahale için oluşturulmuş olan çevik kuvvetlere manevra serbestliği kazanılacaktır. Bunu bizzat cuntalar tarafından Irak'taki gelişmelere seyirci kalmayacağı biçiminde ifade edilmiştir.

Amir bilindiği gibi bu müdahale

Kuzey-Batı Kürdistan'dan yönlendirilecektir. Oysa bu alan hiç de serbest manevra edilebilecek bir yer değildir. Zira KUKM bunda büyük bir engeldir. Öyleyse bu engeli kaldırmak gerekmektedir.

Bunun bir provası Mayıs 1983'de Güney Kürdistan'a yöneltilen işgal hareketinde yapılmış, ancak ümit edilen tersine bozgunla sonuçlanmış-tır.

Doğu Kürdistan'a yönelik bu ikinci deneme ise yine aynı amacı taşımaktadır.

Önümüzdeki günlerde Türk devletinin bölge halklarına ve KUKM'ne yönelik saldırılarının yoğunlaşması kaçınılmazdır.

Diğer bir nokta: AFP'nin verdiği haber eğer doğru ise (!) -ki doğruluğu veya olmaması sonucu değişirmez- Batı Avrupa'nın bile artık Türkiye'nin saldırıdan ve savaş kıskırtıcı bir rol üstlendiğini gizleyemez duruma gelmiş olmalıdır.

Son Gezilerin Bir Kez Daha Ortaya Çıkardığı Gerçekler

21 Şubat 1984 tarihinde, Türk faşist yetkililerince Suudi Arabistan'a 5 gün süren resmi bir gezi düzenlendi. Oluşuk kalabalık olan faşist Kenan Evren başkanlığındaki heyette; Başbakan Yardımcısı, Dişçileri ve Milli Savunma Bakanları gibi hükümet yetkililerinin yanısıra, Genelkurmay temsilcisi ve işadamları bulunmaktaydı.

Askeri faşist cuntanın işbaşına gelmesinden bu yana geçen 4 yıllık süre içinde cunta yetkililerince Ortadoğu ülkelerine yönelik üst düzeyde sıkışık "resmi" temasların yapıldığı hiç kimsenin dikkatinden kaçmamış olsa gerek. Öyle ki Türkiye tarihinde 1957'den 1979'a kadar olan 22 yıllık bir süre içinde ancak 16 resmi görüşme olurken, faşist Evren süresinin işbaşına geldiğinden bu yana 4 yıl gibi kısa bir sürede toplam 15 resmi görüşme olmuştur.

Bu temaslardan en çok dikkati çeken de Suudi ile faşist cunta arasındaki ilişkilerdir. Bu ilişkiler gerek yapılan "resmi" görüşmelerin sayısal çokluğu ve gerekse de her iki ülkenin Ortadoğu gericiği ve emperyalizm açısından taşıdığı özellikler ve önem açısından birbirlerini verdikleri güç ve destek hususunda da dikkatleri çekmektedir. Elbette ki bu kadar yoğun temas anlamız ve boşa değildir. Bunun ekonomik, politik, ticari, askeri

vb. birçok nedeninin yanısıra her iki ülkenin Ortadoğu gericiğinin ve emperyalizmin önemli dayanakları olma, onların politikalarını uygulamagibibir fonksiyonları var. Kendileri de bu alanın beklendiği kendi çıkarları açısından gönüllü olarak üstlenmişlerdir.

Sorunun Türkiye açısından özü nedir? Bilindiği gibi Türkiye ekonomisinin içine girdiği derin bunalıma çare aranmaktadır. İlk önce ihracatı geliştirmek için "kemerleri sıkma" olarak nitlendirilen iç tüketimi kısma, ücretleri dondurma ve ihracatı artırma biçiminde özetlenebilecek bir ekonomik model seçildi. Ancak, Türkiye'nin tarımsal ve hayvansal ürünlerden başka ihracat edebileceği herhangi bir ürünü olmadığından; Türkiye'ye Kürdistanlı emekçilerin ellerinde ne varsa aç kalmaları pahasına alınıp ihracat edilmemesine rağmen bu politika Türkiye ekonomisinin bunalımına çözüm getirememiş, ithalatın dolar tutarının ihracatın dolar tutarının iki katı olması bir türlü engellenememiştir. Sonuçta ticaret açığı kapatılamamıştır.

Ekonomik bunalımına çare aramak isteyen Türk burjuvazisinin geçmişte hakim olduğu Arap yarımadasının yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynakları karşısında istihali kabarmakla, salıyaları artırmakla. Büyük bir açgözlülükle bualanları reğemenliği altına alma gibi emperyalist emeller

beslemektedir. Güney Kürdistan'a yaptığı işgal hareketi, İran sınırındaki emperyalist ajanslara ve yayın organlarına kadar yansıyan provakasyonları, Suriye'ye tehdit etmesi gibi örneklerde de görüldüğü gibi onun bu konuda yapamayacağı bir çalgınlık yoktur.

Sahip olduğu nüfus yoğunluğu ve askeri gücü, İran-Irak savaşından dolayı bu ülkelerin önemli oranda gücün düşmesi, Suriye'nin Lübnan ve İsrail sorunlarından dolayı sıkışık olması gibi durumlar ve en önemlisi de bölge devrimci güçlerinin bu gelişmelerigöşgüleyebilecek ideolojik-politik, stratejik ve taktik hattan yoğun olmaları Türk faşist cuntasının bu konuda daha da cesaretlendirmektedir.

Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik krizin ortaya çıkardığı saldırı ve yayımları yönelimin yanısıra, ABD emperyalizminin de Ortadoğu politikasında Türkiye'ye tanıdığı önemli bir politik ve askeri fonksiyon var. Bölge üzerinde denetim sağlamak isteyen ABD emperyalizmi bölgeye askeri müdahalelerde bulunmak istemek ve bu konuda zaten politik, diplomatik ve askeri denetim sağladığı Türkiye'ye çok yönlü dayatmalar da bulunmaktadır. ABD emperyalizminin aktif desteğini alan faşist Türk cuntası, adeta onun için "şımarık" çocuğu gibi davranarak her tarafa

küştahça gözdağları vermekte, bölgede külhanbeyi gibi davranabilmektedir.

Sorunun Suudi Arabistan yönünden gelen önemi ise, çoğ itibarıyla aynıdır. Ancak biçimi değişiktir. Türk burjuvazisi askeri gücüne nüfus yoğunluğundan dolayı işin jandarmalık yönünü üstlenmekte, Suudi Arabistan ise, petrol geliri ve inşaat sektörü, gıda maddelerinin pazarlanabilmesi gibi önemli bir tüketim ve istihdam potansiyeline sahip bulunmakta ve dolar gücünü gericiğin örgütlenilmesinde başta gelen rolü oynamakta-

GİRİŞ

Ortaoğdu halkları tarihlerinin eski bayramı olan ve ulusal özellikleri ağır basan NEWROZ'u 1984'de, bir yanda olağanüstü zorluklar, öte yandan büyük tarihsel fırsatlar ve olanaklarla birarada karşılamaktadırlar.

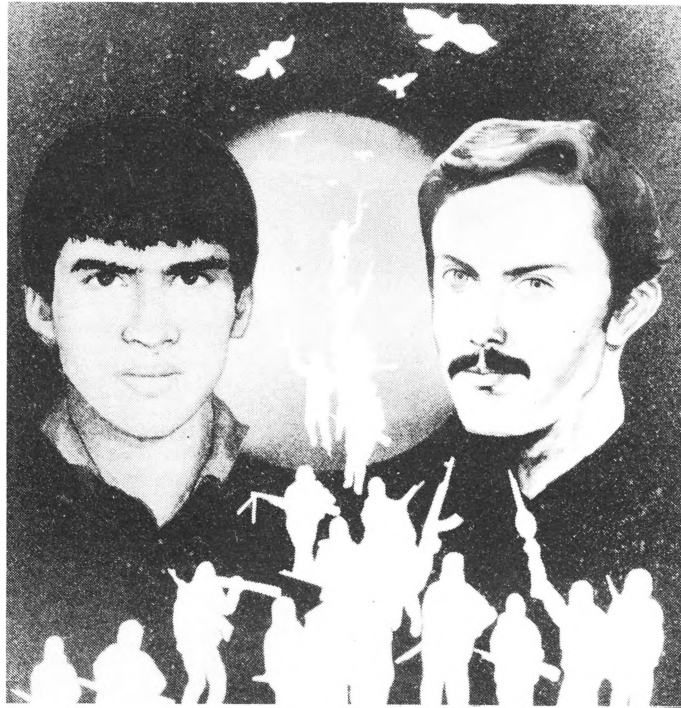
Bölgemizin en eski halklarından olan Kürt halkı da, NEWROZ'u, bir yandan en acımasız baskı ve sömürü altında; öte yandan bağımsızlık ve özgürlük umutları ve bunları maddi bir güce dönüştürme imkanları son derece artmış olarak karşılamaktadır.

Halkımızın ulusal ve toplumsal mücadelesinde önemli bir yere sahip olan NEWROZ, modern ulusal kurtuluş sürecimizde anlam ve içerik olarak daha da zenginleşmiş, günümüzde ulusal ve sosyal direnişin canlı bir sembolü haline gelmiştir. Burjuva ve küçük-burjuva hareketlerin sadece geleneksel ve kültürel bir olgu olarak ele aldıkları ve adeta müzeli bir olay olarak baktıkları NEWROZ'a, bir yandan düşmanın imhacı ve inkarcı çabaları öte yandan yerli egemen güçlerin bu yolaştırıcı ve sapırtıcı yaklaşımlarına rağmen gerçek direnişi özünü veren, Kürdistan proletarya hareketi olmuştur. Elbette ki, bu kolay gerçekleşmedi. Ulusal ve toplumsal varlığımızı binlerce yıllık kölelik, sömürü ve zorbalıktan damıtarak günümüze ulaştıran NEWROZ, bu rolünü günümüzde proletarya önderlikli bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde de sürdürmekte ve bu, büyük direnişler, kayıplar ve acılar pahasına gerçekleşmektedir.

1970'lerden itibaren NEWROZ her yıldönümünde, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin hızla tirmanan gelişimine tanık olmuş ve her yeni NEWROZ, büyük acılar ve kayıplar pahasına da olsa, kazanılan yeni mevzilerin ilanı ve müjdesi olmuştur. NEWROZ 1970'lerin başlarında Kürdistan koşullarına uyarlanmış M-L'in yarattığı bir bilinç patlaması ile karşılanırken, 1977 yılında sömürgeci egemenliği ve işbirlikçiliği kökünden sarsan bir eylem döneminde kutlanmıştır; 1978'de Kürdistan proletaryasının doğuşu, 1979'da ise bu temelde gelişen mücadelelerin ülkenin dört bir yanındaki görkemli yükselişine tanık olmuştur.

Ancak tüm bu gelişmelere rağmen NEWROZ, gerçek içeriğini tarihsel direniş geleneğimizin çağla en anlamlı bütünleştirilmesi demek olan Diyarbakır zindanlarındaki soylu direniş mücadelemizle kavuşmuştur. 1980 ve 81 yıllarında, Kuzey-Batı Kürdistan'da, halkımız ve onun önder güçleri, sömürgeci-faşist imha çabalarına ve halkımız için öngördüğü karanlık geleceğe, her alanda yükselttiği büyük direnişlerle karşılık verdi. Bu direnişlerin en görkemlisi ise 1982 NEWROZ'unda gerçekleşti. 1982 NEWROZ'unda PKK-MK üyesi Mazlum DOĞAN yoldaş, sömürgeci-faşist terör altında halkımıza gıydirilmek istenen teslimiyet ve ihanet kafenini, NEWROZ direnme ruhunu saha kaldıracı ve devrimci bilinci zirveye çıkararak ırmış; bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin bayrağını böylece bir günde zulmün kalelerine dikmiş, bu nedenle de düşman tarafından hunharca ve alçakça katledilmiştir. Bu tarihten sonra NEWROZ, çağdaş KAWA olarak adlandırılan Mazlum adı ve onun direnişi ile birlikte anılmaya başlanmıştır. Halkımız ve onun dava arkadaşları bu olayı, Mazlum yoldaşın direnişini sembolleştirerek her yeni NEWROZ'u yeni direnişlerle taçlandırıp, Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesini daha da yükseltmenin vazgeçilmez gereksesi haline getirmişlerdir. Hayri ve Kemal yoldaşlar başta

ORTADOĞU'DA NEWROZ'UN GÜNCELLİĞİ PKK'NİN DİRENİŞİ VE MAZLUM OLAYI!

olmak üzere, onlarca PKK önder ve kadrosunun hayatını feda ederek; yüzlerce insanın, ölümlü göze alarak günümüze dek sürdürdükleri büyük direnişin bir anlamı da budur.

İşte NEWROZ'u ve Mazlum yoldaşın anısını böylece bir içerikle ele alan Hareketimiz, bu yıldönümünde de, yine, ne NEWROZ'un milliyetçi ve özünden boşaltılmış, tanım, yorum ve değerlendirmelerine ve ne de acımızı ve kayıplarımızı dile getirmekle yetinen ağıtlara itibar etmeyecektir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine önderlik eden bir güç olarak görevimiz bu anma günlerinde de, tarihsel ve güncel gerçekliğimizi, Hareketimizin karşı karşıya bulunduğu sorunları ve görevlerimizi Marksizim-Leninizm ışığında tüm açıklığı ile ortaya koymak ve bu temelde direnişi yükseltmektir.

Fakat açıktır ki bu, gerek Kürdistan ve gerekse Ortaoğdu halkları açısından ele alınırsa, binlerce yıllık tarihlerinin biriktirdiği ağır ulusal ve toplumsal sorunlar ve bugün içinde bulundukları objektif ve subjektif durum nedeniyle son duruma özgün bir biçimde yapılmak zorundadır.

Kürdistan ve bölge halklarının sorunları ne çağı geçmiş köhne ideolojiler, ne milliyetçi ve oportünist yaklaşımlar ve ne de kendi koşullarında doğru olsa da sözkonusu olanların sorunlarına cevap vermeyen aktarmacı, kuyrukçu ya da yetersiz devrimci görüş ve yöntemlerle çözülebilir. Tarihi ve toplumsal koşullar ilericiliğin, gericiğin, devrim ve karşı-devrim kendine has tarzını tüm özgünlükleri içinde ortaya çıkarır ve biçimlendirirler. Tarih hiçbir bireyin kendi keyfine göre çizeceği bir tablo olarak gelişmez. Onun kendisine özgü bir tarzı vardır.

Nasıl ki, karşı-devrim ve gerici ilk yüzyıllar süren bir süreçte şekillenmiş ve bugün faşizmle doruk noktasına varmışsa, yine nasıl özgün bir ideoloji, politika ve kültür ortaya çıkarmış ve çıkarıyorsa ve bunu da her ülkenin somut koşullarına ve her halkın ulusal ve toplumsal özelliklerine uygun olarak tezgahlayıp, piyasaya sürüyorsa; ilericilik ve devrimci kavga da her halkın ken-

dine has tarihinin ve toplumsal koşullarının şekillendirdiği bir çıkış, ayağa kalkış ve kurtuluş yolu vardır. Şunun iyi kavranılması zorunludur ki; bu yol iki, üç ya da daha fazla değil, bir tektir ve bu da herkesin dilediğince geliştirebileceği bir yol değildir. Her halk bunu kendi tarzında ortaya çıkarır. Örneğin Rus Devriminin belli tarihi ve toplumsal koşulların bir ürünü olduğundan söz edilir ve bununla ilgili olarak ciltler dolusu kitaplar yazılmıştır. Rus kültürünün öneminden, ulusal sorunundan ve Ekim Devriminin bu kaynaklarla olan ilişkisinden bahsedilir. Yine örneğin Fransız devriminden, feodal topluma karşı burjuvazinin hangi ekonomik, toplumsal ve kültürel gelişme aşamasında ortaya çıktığından, buna yol açan ideolojilerden ve ortaya çıkardığı mücadele biçimleri ile tiplerinden bahsedilir. Aynı şey Çin, Vietnam ve Küba devrimleri için de sözkonusudur. Bütün bu devrimler, kendi tarihi ve toplumsal özellikleri ve bunlar tarafından belirlenmiş ideolojik ve politik yönelimleri, öncü örgütleri, önderleri, militanları ve kahramanlarıyla özgül bir gerçeğin ifadesidir. Ancak bu, devrimlerin uluslararası öneminden ve enternasyonalizme olan katkılarında hiç bir şey eksikletmez. Aksine bu devrimler, tüm bu özellikleriyle insanlığın günümüzdeki gelişme seviyesine ulaşmasında birer kilometre taşı rolü oynamışlardır. Günümüzün gerçek yaratıcıları olarak bu devrimler, insanlığın gelişim evresindeki temel dönüm noktalarıdır.

Denebilir ki, bu devrimlerde hiç mi olumsuz öğeler ortaya çıkmamıştır. Örneğin ister proletarya, isterse ulusal kurtuluş hareketlerinde olsun, o burnunu ötesini görmeyen, güncel çıkarları sürekli uzun vadeli perspektiflere hakim kılmak isteyen, güçlü ve soylu eylemlerin yerine ya pasifist yaklaşımları esas alan, ya da maceracılıkla intihara giden ara sınıf ve tabakaların o iğrenç reformizmi bu devrimlerde hiç yaşanmamış mıdır? Şüphesiz ki, ortaya çıkmış ve yaşanmıştır. Bu kesimler de etkinlikleri ölçüsünde çıkarını özgün ideoloji ve politikalarla dile getirmiş ve oluşturdukları bu ideolojik ve politik eğilimlerle

devrimi engellemede etkin bir rol oynamışlardır. Onlar tarih yapmak bir yana, adeta onunla eylemişlerdir. Oysa tarihle ve onun acımasız kurallarıyla oynamamaya, buna girişenlerin ise sonuçta daima acı yenilgilere uğramaktan kurtulamayacakları sayısız örneklerle kanıtlanmış kesin bir gerçektir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, ister uluslar ve halklar, isterse sınıfların kurtuluşu için olsun, tarihin, konuşulması gereken kendine has bir dili vardır. Bu dili konuşmasını bilemeyenler, kurtuluşlarını da gerçekleştiremezler.

Buradan kalkarak genelde Ortaoğdu halkları, özde ise Kürdistan halkı açısından günümüze dek ve özellikle de günümüzde bir türlü konuşulmayan tarihin o özgün dilinin artık mutlaka konuşulmasının zorunlu olduğunu belirtmek gerekir. Özellikle de eğer atılacak ülke, Kürdistan gibi varlığı bile tartışılan, yine Kürt halkı gibi kendi öz varlığına karşı dahi yabancılaştırılmış bir halksa, bunun son derece özgün ve doğru bir tarzda yapılmasının zorunluluğu ortadadır. Kürdistan somutuna devrimci müdahalenin, sayısı onlara varan fraksiyon, grup ya da partilerin çizdikleri ipe-sapa gelmez yollarla değil, ancak doğru devrimci ideolojik ve politik bir hatla gerçekleştirebileceği sonderce açıktır.

Kürdistan Devrimi de başka ülkelerin devrimleri gibi kendi tarihsel ve somut koşullarına uygun bir yolla yapılacaktır. Ancak bu kolay birşey değildir. Çünkü Kürdistan halkı, sömürgeci baskı ve zorbalıkla, belki de insanlık tarihinin en derin rasladığı bir yozlaşma, yabancılaştırma ve kaosun eşliğinde getirilmiş ve adeta tükenmeye yüzüye bırakılmıştır. Böyle bir halkın kurtuluş mücadelesinin bir takım reçeteler ve üstün körü yol ve yöntemlerle yürütülemeyeceği açıktır. Çağ geçmiş ideolojik ve politik önermeler bir kenara atılıp, M-L Kürdistan koşullarında ete-kemiğe büründürülerek bir eylem klavuzu haline getirilmedikçe, başarı bir yana, tehlikeli yenilgilere uğramaktan dahi kurtulunamayacaktır.

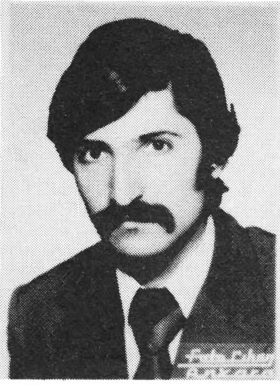
Doğru tarihsel yaklaşım ve her ülke devriminin özgün karakterinin bilince çıkarılması ile ilgili olarak yaptığımız bu giriş, ülke devrimimize yönelik ucuz ve sahte yaklaşımların yaratacağı tehlikelere dikkat çekebilmek için zorunludur. Çünkü, özelliklerine kısaca da olsa değindiğimiz Kürdistan gibi bir ülkenin devrimine hala özgürlükten uzak, içi boşalmış milliyetçi ve hatta işbirlikçi ideolojik ve politik çizgileri dayatmak isteyen güçler vardır. Bunlara göre Kürdistan Devrimi için ne özgün bir ideoloji ve politikaya ve ne de yine böyle bir örgüt, önderlik ve militan tipine gereksinime vardır. Bu doğrultudaki çabalar gereksiz zorlamalardır. Ülkesi ve halkıyla Kürdistan'ın bugünkü durumunu bir olgu olarak kabul etmek ve mümkün olan bazı düzeltmelerle hayatı daha katlanılır hale getirmeye çalışmakla yetinmek gerekir. Daha fazlasına yönelmek maceracılıktır. Uluslararası planda da mevcut dengeyi korumaya çalışmak en doğru yoldur vb.

Evet açıkça bu biçimde dile getirilmesine de burjuva ve küçük-burjuva güçlerin gerek Kürdistan'da ve gerekse Ortaoğdu'da uluslararası gericiğin desteği ile halkımıza adım adım dayattığı çizginin özü budur. Bu nedenle biz, hem ülke ve hem de bölge çapında halklarımızın kurtuluş sorunlarının köklü ele alınması, gerek emperyalist, sömürgeci ve işbirlikçi egemenliklerinin imha ve köleleştirme çabalarına ve gerekse çeşitli burjuva ve küçük-burjuva güçlerin çikmazlarına ve devrimi sapırtma girişimlerine karşı, bu halkların görkemli tarihlerinin doğru marksist bir yorumdan geçirilerek, gerek kurtuluş yollarının ve kendi devrim tarzlarının ortaya konulması ve bu temelde mücadelelerin hızla yükseltilmesinin zorunluluğunu, ortak direniş sembolü olan NEWROZ dolayısı ile bir kez daha ortaya koymayı bu günü anmak, yorumlamak için en doğru yol olarak gördük.

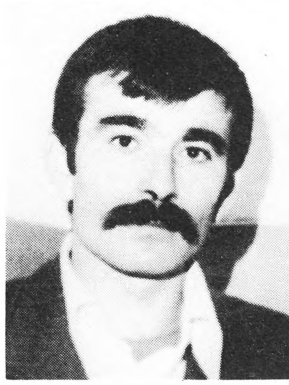
A- ORTADOĞU HALKLARI TARİHSEL BİR DÖNEMDEN GEÇİYOR, YAŞANAN BUNALIM KÖKLÜ BİR DEVİRİME AŞILABİLİR

Tarihe, insan soyunun halklar halindeki oluşumunun ve uygarlığın beşiği olarak geçen Ortaoğdu'da, halklar, günümüzde, bu görkemli tarihlerinin tamamen aksine ve adeta onunla alay eden acılı ve geri bir süreci yaşamaktadırlar. Emperyalist ve sömürgeci güçler ve işbirlikçilerin en alçakça baskı ve sömürüsü altında kendi kişiliklerinden uzaklaştırılmış ve her türlü gelişmenin dışına itilmiş olan Ortaoğdu halkları, denebilir ki, tarihlerinin hiçbir döneminde günümüzdeki kadar derin bir karmaşanın ve anlamsızlığın içine sürüklenmemişlerdir. Fakat şunu da hemen belirtmek gerekir ki, eğer bugün bu halklar, içinde bulundukları yaşamı hiçbir şekilde kabul etmeye bilincine ulaşmış ve bunu maddi bir güce dönüştürmek için aklalmaz fedakarlıklara katlanıyorlarsa, bunun kendi tarihlerine sahip çıkma soylu gerçeği ile de yakın bir bağlantısı vardır.

Kapitalizmin Batı-Avrupa'da bir üretim biçimi olarak ortaya çıkması ve gelişmesi ve emperyalist sömürgecilik biçiminde giderek tüm dünyaya yansıması, hemen tüm katarlarda yıkıcı sonuçlara yol açmıştır. Ancak kapitalist-emperyalizmin görülmüş, sömürü ve baskı biçimleri etkisini en fazla ve hem de en anlamsız bir biçimde Ortaoğdu'da hissettirmiştir. Bir yandan kapita-

M. Hayri DURMUŞ

Kemal PİR

Akif YILMAZ

list uygarlığın tüm gerici özellikleri, hem de gecikmeli olarak bölge halklarına yansıtılarak, diğer yandan ortaçağ feodal gericiliğinin kalıntılarının çeşitli despotik yönlemler ve rejimlerde sembolleşmiş olarak günümüzde de yaşatılması ve bu iki kaynaktan beslenen gericiliğin elele vererek halkların tüm yaşam gözlemlerini tikaması son derece acı ve yıkıcı sonuçlar doğurmuştur.

Kapitalist-emperyalizme, büyük Ekim Devrimi temelinde başkaldıran halklar her ne kadar emperyalizmin duvarlarında önemli gedikler açmışlar ve bu gedikler emperyalizmin Asya-Avrupa zincirini, her geçen gün artan bir oranda parçalamışsa da, aradan altmış yıllık bir süre geçmesine rağmen, bu devrimin de güçlü etkileri, henüz Ortadoğu halklarının tarihine mal edilmemiş ve devrimin sonuçları henüz özümsememiştir. Bir başka deyişle; Ortadoğu halklarının insanlığın oluşumuna dek uzanan engin kültürleri ile ulusal ve toplumsal yönden son derece zengin kazanımları, Ekim Devriminin insanlık tarihinde yeni bir devir açan teorik ve pratik sonuçlarıyla birleşmekten henüz çok uzaktırlar. Ancak bu gerçekleşmeden de söz konusu halkların, yeniden ayağa kalkmaları ve kurtuluşları için güçlü bir atak yapmaları mümkün değildir.

Bugün İran, Irak ve Lübnan başta olmak üzere, bölgemizin sıcak savaş içindeki tüm alanlarında bile mevcut sorunların çözülmesi bir yana, sürekli çıkmaza girmesi ve halklar adına çözümleyici güç olarak ortaya çıkaranlar ise, güçlü devrimci perspektiften yoksun olmaları bunu açıkça kanıtlamaktadır.

Halklar emperyalizmi ve yerli uşaklarını kabul etmemekte ve bunları başlarından atmanın çarelerini aramaktadırlar. Ancak muhtaç oldukları güç kaynakları nerededir ve nasıl ortaya çıkacaktır? Bunu nasıl ve hangi yöntemlerle başarabileceklerdir? Tarihte ulaştıkları büyüklüğe, bu dönemde de ulaşabilecekler mi? İşte tüm sorun bu sorulara doğru ve yeterli cevap verilmesi ve gereğinin yerine getirilmesidir.

Bölgemizde ister devrim ve isterse karşı-devrim güçleri olsun mevcut sorunların tarihsel boyutlarını iyi bildiklerinden ve tarihsel, toplumsal özelliklerinin çözümdeki belirleyici önemini yine iyi kavradıklarından yaklaşımlarını buna göre oluşturmakta ve çıkış yollarını belirlemede özgün olmaya dikkat etmektedirler.

Emperyalizmin, günümüzdeki Ortadoğu politikası bunu açıkça kanıtlamaktadır. İçinde bulunduğumuz dönemde emperyalizm, gerek kendisi ve gerekse işbirlikçilerinin bölgedeki çıkarlarını korumak için adeta Ortadoğu'nun tarihte nam

yapmış tüm despotluklarını, diktatörlerini ve bunların her boydan gerici ideoloji ve politikalarını, çağdaş araçlar ve görüntüler altında yeniden sahneye çıkarmak gayreti içerisinde. Osmanlı İmparatorluğunun 19. yy.'ın sonları ve 20. yy.'ın başlarında Ortadoğu'da uyguladığı bağımlı emperyalist politikayı, Kemalizm kisvesi altında askeri-faşist bir diktatörlük eliyle yeniden uygulamaya koyan emperyalizm; en işbirlikçi politikaları da, yüzlerce yıl bağımsız, egemen ve güçlü imparatorluklar olarak hüküm sürmüş olan feodal Arap krallıkları, sultan ve emirliklerinin günümüzdeki en silik karikatürlerine uygulamaktadır. Afganistan'da görüldüğü gibi birçok ülkede islamiyet başta olmak üzere çeşitli dinsel ve milliyetçi akımları, amaçları doğrultusunda nasıl kullanmaya çalıştığı bilinmektedir.

Bölgedeki burjuva ve küçük-burjuva hareketler de çıkış yolunu daha çok yine Ortadoğu halklarının o görkemli tarihlerinden bulup çıkarmaya ve bunu yapay bir takım örgüt ve mücadele biçimleri ile birleştirip sonuç almaya çalışmaktadırlar.

Ortadoğu'da, günümüzde, gerek devrim gerekse karşı-devrim çephesinde yaşanan durum Marks'tan yaptığımız şu uzun alıntıda çok anlamlı bir biçimde dile gelmektedir.

"Hegel bir yerde şöyle bir gözlemde bulunur: Bütün tarihsel büyük olaylar ve kişiler, hemen hemen iki kez yinelenir. Hegel eklemeyi unuttu: Birinci kez trajedi olarak, ikinci kez komedi olarak..."

... Onlar (insanlar yn.) kendilerini ve şeyleri, bir başka biçime dönüştürmekle tamamıyla yepyeni bir şey yaratmakla uğraşır görünüşlerinde bile, özellikle bu devrimci bunalım çağlarında (altını biz çizdik yn.) korku ile geçmişteki ruhları kafalarından canlandırırılar, tarihin yeni sahnesinde o saygıdeğer eğreti kılık ve başkasından alınma ağızla ortaya çıkmak üzere, onların adlarını, sloganlarını, kılıklarını alırlar. İşte bunun gibi, Luther, Havarî Paul'un maskesini takındı, 1789-1814 devrimi ardarda önce Roma Cumhuriyeti, sonra Roma İmparatorluğu gıyısı içinde kurum sattı ve 1848 Devrimi, kimi 1789'un, kimi de 1793'un ve 1795'in devrimci geleneğinin taklidini yapmaktan öte bir şey yapmadı...

... Tarihin ölümlerine okunan bu dualar incelendiğinde, hemen, çok göze çarpan bir fark ortaya çıkar... Birinci Fransız Devriminin partileri ve yığınları kadar kahramanları da, Romalı kılığında ve Roma'ya özgü cıfcaflı sözler kullanarak, kendi çağlarının ödevini, yani modern burjuva toplumun meydana çıkması ve kurulması işini yerine ge-

tirirler... Burjuva toplumu yalnız gerçeği içinde Say'ların, Cousin'lerin, Royer-Collard'ların, Benjamin Constant'ların ve Guizot'ların kişiliğinde kendi yorumlarını ve kendi sözcüklerini yaratmıştı. Burjuva toplumunun gerçek başları tezgahtarların gerisinde yerliyordu, Louis XVIII'in "et kafası" ise, onun siyasal başı idi... Burjuva toplumu ne kadar kahramanlara özgü bir toplum olmasa da, onu dünyaya getirmek için, kahramanlık, özveri, terör, iç savaş ve dış savaşlar gene de zorunlu olmuştur. Ve onu glad-yatörleri, Roma Cumhuriyetinin kaskatı klasik geleneklerinde, kendi savaşlarının dıpadır burjuva içeriğini kendi kendilerinden gizlemek ve coşuklarını, esirgemelerini büyük tarihsel trajedi düzeyinde tutabilmek için kendilerine gerekli olan ülkeleri, sanat biçimlerini yanılsamaları buldular. Gene bunun gibi, yüzyıl önce, gelişmenin bir başka aşamasında, Cromwell ve İngiliz halkı, kendi burjuva devrimlerine gerekli olan dili, tutkuları ve hayalleri Tevrat'tan almışlardı. Gerçek amaçları vardı, yani İngiliz toplumunun burjuva toplumuna dönüşümü gerçekleşince, Locke, Habakkuk'un (oniki küçük İbrani peygamberden biri) ayasını kaydırıp onun yerini aldı.

... Bir devrim yoluyla kendisine artan bir hareket gücü verilmiş olduğuna inanan bütün bir halk, birden bire, ortadan kalkmış bir çağa aktarılmış buluyor kendisini ve bu geri düşüşe ilişkin hiçbir kuruntunun mümkün olmaması için uzun zamandan beri derin bilgilerin ve antikacıların alanına girmiş bulunan eski tarihler, eski takvimler, eski adlar ve eski fermanlar ve çoktan beri bozulup dağılmış gibi görünen eski kolları, yeniden ortaya çıkıyorlar...

Günümüzdeki emperyalizmin işbirlikçisi yönetiminin kukla niteliğini çok iyi bir biçimde açıklayan Marks'ın alıntısındaki "et kafalı siyasal başlar" deyişi Kenan Evren başta olmak üzere, Ziya Ül Hak bu diktatör taslakları için son derece yerinde bir deyimdir. Ancak Marks'ın bu değerdendirmesinde ifade ettiği görüşler özellikle bölge devrimlerinin yaşadığı bunalımı tüm yönleri, nedenleri ve sonuçlarıyla birlikte kavrayabilecek boyutlara ulaşabilmektedir. Bunu, nasıl ve hangi yöntemle başaracaktır. Bugün Ortadoğu halklarının belli bir gelişme evresinde, uygarlığın gelişiminde en güçlü bir etkiye sahip olan islam ideolojisi, sanki yeni doğuyor-muşcasına halk hareketlerine yol gösterebilecek bir etkinliğe ulaşabilmekte ve bu etki İran'da bir "İslam Cumhuriyeti"nin doğuşuyla sonuçlanabilecek boyutlara ulaşabilmektedir. Sanki Muhammed'in dalga dalga yayılan savaşlarının bir

benzeri yaşanabilecekmiş gibi, "İran İslam Devrimi, 1300 yıl sonra bugün bir benzerini tekrarlamak istemekte, islamiyetin değişik bir yorumunu çok farklı tarihi, toplumsal koşullara oturtmaya çalışmaktadır. Öte yandan ulusların kurtuluşuna önderlik etme çağı çoktan geçmiş olmasına ve Ortadoğu'ya da çok çarpık ve zayıf yansımış olmasına rağmen, burjuva ve küçük-burjuva milliyetçiliği de bölgede birçok alanda iddialı bir önderlik savını yürütmektedir. Ortadoğu halklarının bugün içine düşürülmüş oldukları durumun yaratıcıları olan emperyalizme, kuklalarına karşı bu ideolojiyle başarılı bir savaşın yürütülemeyeceği, bugün artık iyice açığa çıkmıştır. Herşeyden önce bu sınıfların kendilerinin bile oluşum özelliklerinden ötürü ne kadar milli değer ve özellikleri temsil ettiği belli değildir, ve o nedenle de bu mücadeleyi fazla iyi götürmeleri beklenmemektedir. Denebilir ki, burjuva milliyetçiliği bir çok halkın egemen sınıflarının elinde belli bir takım roller oynadı. Evet, Arap, Türk, Fars ve Kürt halkları bünyesinde burjuva-milliyetçiliği kiminde olumlu, kiminde olumsuz bazı değişikliklere yol açtı. Ama emperyalizm aşamasında ve ulusal, toplumsal sorunlarla yüklü farklı, özelliklere sahip Ortadoğu halkları içinde milliyetçiliğin fazla olumlu bir rol oynamayacağı açıktır. Bunun da ötesinde halkların birliği yerine, çatışmasına, önüne çeşitli engeller diktiği için halkların gelişmesi yerine güdükleşmesine, birbirleriyle destek ve dayanışmadan yoksun kalmalarına yol açan dar perspektifi nedeniyle bu ideoloji, kendi içinden zaten parçalı durumda olan bu halkların sorunlarını ve çatışmalarını daha da derinleştirmiştir. Ortadoğu halkları ki, ister kadim kölelik çağında, ta Perslerden başlasın, isterse ortaçağda islamiyet bayrağı altında olsun, tüm tarihi alt-üst oluşları birlikte yaşamışlar, doğan her ideoloji, her önemli toplumsal ve siyasal gelişme, tüm halkların bünyesine yaklaşık zamanlar içinde nüfuz etmiş ve onların yaşamının anlamı haline gelmiştir. Tarihin değişik dönemlerinde ortaya çıkan ve güç ve ifadesini daha çok çeşitli dinler ve felsefelerde bulan ideolojiler, Ortadoğu halklarının ortak malıdır. Zerdüşlükten musevilğe, hristiyanlıktan müslümanlığa kadar ve bunların hemen tüm mezhepleri şu veya bu oranda halkların ortak düşüncelerini, inançlarını yansıtmaktadırlar. Bu nedenle de enter-nasyonalist yanları ağır basmaktadır. Her ne kadar bazı halklar bunlar arasından birini kendi ulusal gelişmelerinin esas ögesi haline getirmeye çalışmışlarsa da, genelde gerçeklik böyledir. İşte bu gerçeklikle çatışan milliyetçilik, Ortadoğu halklarının bütünselliğine ve ta-

rihsel gelişmelerine de ters düşüyor, onların ortak tarihini param parça ediyor, aralarına duvarlar örerek birbirleriyle çatıştırıyor. Bu özellikleriyle bu ideolojinin mücadelede silahlı olması şurda kalsın, emperyalizme daha kolay boyun eğmelerine neden olmaktadır. Modern bir ideoloji olarak ortaya çıkan milliyetçiliğin durumu bu olunca; isterse tarihteki bilinen o büyüklüğe seslensin, islam ideolojisinin de günümüzde halkların kurtuluşuna önderlik etme anlamında fazla bir şey yapamayacağı ortadadır. Nitekim tarihin tekrarı demek olmadığını kanıtlarcasına, İran İslam Devriminin, bir büyük insan ve inanç seliyle üzerine yürütmesine rağmen, karşısına dikilen maddi ve teknoloji ile durumu aşılamadığı bilinmektedir. Bu, devrimin tarihteki biçimiyle, geriye binlerce ve onbinlerce insan cesedi bırakarak, oynamak istediği rolün, tarihte islamiyetin oynadığı rolün çok gerisinde kaldığı, verdiği kayıplara rağmen, fazla bir sonuç elde edemediğinden de ortadadır. Köleliğin yıkılışında ve feodal uygarlığın gelişiminde belli bir bayraktarlık rolü olan islamiyet, sınıfsız topluma yönelen çağımızda elbetteki ne kadar değişik yorumlara büründürülürse, büründürülsün bir kurtuluş ideolojisi, hele hele tüm halklara yol gösteren bir kurtuluş ideolojisi olamaz. Ancak halkların emperyalizmin sınır tanımayan baskı ve sömürsüne ve uşaklarının görülmemiş çılgınlıklarına, dağıtıcı, dar milliyetçi ideolojije karşılık, düşüncü ve inanç dünyalarına hakim olan bu ideolojije dayanarak, karşı çıkılmaları paha biçilmez devrimci yanları da vardır. Çünkü Marks'ın da belirttiği gibi; *"Bu devrimlerde, ölümler dirilmesi, sonuç olarak, eskilerini taklit etmeye değil, yeni savaşımırları ululamaya, gerçeğe sığınarak onların çözümünden kaçınmaya değil, tamamlanacak, yerine getirilecek ödevi muhayyile de devrimin hayaletini yeniden çağırma ya değil, devrim ruhunu bulmaya hizmet eder."* Bu anlamda hiç kimsenin günümüzde doğru dürüst yorumlamaya bile yanaşmadığı, islamiyet İran'da devrimin gelişmesinde halen önemli rol oynamaktadır.

İran devrimi Ortadoğu halklarının gizli gücünü ortaya çıkarmış ve onun tarihteki büyüklüğüne seslenmiştir. Ancak yukarıda da değindiğimiz gibi, çağımızda halkların kurtuluş sorunlarına cevap vermekten çok uzak, buna önderlik edebilme gücünden ise bütünüyle yoksundur. O, tarihsel bir takım semboller kullanarak, halkları hareketle geçirmeyi başarabilmiştir belki; fakat genel kurtuluş ve başarı için bunun çağdaş ideoloji ile tamamlanması gerekir.

Elbetteki islamiyetin gericiliğe oynayan ve emperyalizmin çıkarları doğrultusunda iş gören bir yanı ve bunu temsil eden asrılık kuklaları da vardır. Bütün bu anlatıklarımızdan çıkarılacak önemli bir sonuç vardır ki, o da şudur: Ortadoğu halkları salt maddi planda değil, idolojik planda da donanmışlardır. Tarihte sahip oldukları güçlü ideolojik silahları, kurtuluşları yolunda, doğru bir tarzda kullanmamakta, kullan-salar da diledikleri sonuca ulaşamamaktadırlar. Emperyalizm kaynaklı ya da kapitalist-emperyalizmin gelişmesinin bir ürünü olarak doğan çeşitli burjuva ideolojilerine sığınmaları da onlara öledikleri görkemli tarihlerini yeniden yaşama ve çağdaş anlamıyla buna ulaşma, o anağı vermemektedir. Bilinen tüm nedenleriyle birlikte durum böyledir. O halde herşeyden önce günümüzde ortak bir yazgı içinde olan bölge halkları, her ne kadar çeşitli

milliyet ve mezheplere bölünmüş olmalar da, tarihte olduğu gibi, günümüzde de bir yandan kendi ulusal özelliklerini alabildiğine yaşamaya çalışırken, aynı zamanda, başta bölge halklarıyla olmak üzere, diğer halklarla da en sıkı bir enternasyonalist dayanışma içinde olmak zorundadır. Bu, günümüz koşullarında karşı durulmaz bir gerçeklik haline gelmiştir. Bu gerçeği görmemezlikten gelerek fazla

görkemli tarihlerine sahip çıkma bilinciyle kaynaştırılıp, özgün devrim tarzlarının ortaya çıkarılması, mevcut bunalımı aldedebilecek tek çıkar yoldur. Ayrıca Marksizm-Leninizm herhangi bir ideolojiden daha fazla enternasyonalist yanları olan bir ideolojidir. Gelmiş, geçmiş tüm ideolojiler şu veya bu düzeyde halkların ortak gelişimine katkıda bulunmuşlar, onlara yol göstermişlerdir, ama hiçbir Marksizm-Le-

temelde karşılaşmışlardır. Sınıfsal zeminin yetersizliği yüzünden bu alanda Marksizm-Leninizm ideolojik ve politik temsilciliği, en kötü bir tarzda yapılmıştır. Oysa ne Marksizm-Leninizm bu kadar zayıf bir ideolojidir ve ne de Ortadoğu halkları bu ideolojinin önderliğinde gelişmeyecek ve mücadelelerini katbe kat yükseltmeyecek halklardır. O halde Marksizm-Leninizmin bölgeye girişinde ve bölge halklarının bir kurtuluş ideolojisi haline gelmesinde bazı sorunların varlığından, hata ve yetersizliklerden bahsetmek gerekir.

Herşeyden önce bu en devrimci ideoloji bütün devrimci zenginliği içinde ve tüm yaratıcı özellikleriyle birlikte bölge halklarının tarihsel, toplumsal ve ulusal gelişme süreçlerine uygulanmalıdır. Ayrıca bunun günümüze dek ciddi bir biçimde ele alınıp gerçekleştirilmesinin tüm tarihi ve toplumsal nedenleri iyice gözönüne getirilmeli, ve bilince çıkarılmalıdır. Hata, eksiklik, yanlışlığın nerede yapıldığı ortaya çıkarılmalıdır. Bölge halk hareketlerinin böyle sorunları olmadığı, bütün bunları bizim icat ettiğimizi söyleyenler olabilir. Bunu söyleyenler, o zaman halkların nasıl olup da Marksizm-Leninizm gibi kurtuluş-taki rehberliği defalarca kanıtlanmış ideoloji ve politikalar değil de çağdaş maskeler altında piyasaya sunulan en eski ideoloji, inanç ve politikaların peşinden sürüklenilebileceğini ve bunun yarattığı olumsuz sonuçları da izah etmek zorundadırlar. Böyle olmasaydı, büyük tarihi önemi olan İran devrimi bugün bu büyük çıkmazlarla karşılaşmıy mıydı? Filistin ve tüm Ortadoğu halk devrimleri böylesine tıkanıklıklara uğrarlar mıydı? Tüm bu nedenlerden ötürü, çağımızın en yaratıcı ve bu anlamda da en devrimci ideolojisi olan Marksizm-Leninizm Ortadoğu halkları için de kurtuluş meşalesi olarak görülmek zorundadır. Bu tarihsel ve toplumsal işlevinden ötürü, onun her türlü oportünist ve revizyonist sapmadan arındırılmasının da çok büyük bir öneme sahip olduğu da açıktır.

Her türlü oportünist ve revizyonist özellik denilebilirdi en yıkıcı etkilerini, Ortadoğu halkları üzerinde göstermektedir. Eğer Marksizm en yaratıcı ve en doğru biçimiyle somut koşullara uygulanamaz ve bunun yerine, onun en sapıtılmış biçimleri geçirilirse işte felakette bu noktadan başlar; çağımız

de halen gerçek rolünü oynamadığını kanıtlar. O halde Marksizmin-Leninizmin, bölge halklarının yaşamakta oldukları derin bunalımın aşılmasında, bu halkların tarihine sadık kalarak, yani onun olumlu malmelerini inkar etmeden köleci tolumun gelişiminden günümüze kadar özgün olan ne varsa bununla kaynaştırılarak yol gösterici bir ideoloji olarak özümsemesi ve bunun da her türlü sapmadan uzak olarak gerçekleştirilmesi hayati önemdedir.

Bugün kapitalist-emperyalist sistemle sosyalist sistem Ortadoğu'nun çeşitli alanlarında bazen açık, bazen gizli olmak üzere vuruşmakta ve bölgeye nüfuz etmeye çalışmaktadır. Ama onlar da başka bölgelere nazaran bu bölgede fazla etkili olamamaktadırlar. Emperyalist güçler, zorla ayakta tuttukları ortaçağ kalıntılarına dayanarak nispeten güçlü bir konum tutturabilmelerine rağmen, sosyalist sistemle zayıf kalmakta, bu ise çağın gerçekleri karşısında anlamsız ve anlaşılmaz bir durum yaratmaktadır.

Peki nasıl olur da böyle bir çağda emperyalistler ve uşakları böylesi anlamsızlaşan egemenliklerini sürdürebilmekte, halklar ise bu kadar zayıf kalmaktadırlar? Bu soruya doğru cevap verilebilir için bölge

gi nasıl davet edeceği, yine bu emperyalist gericiğin, tarihsel gericiğin muazzam gücünü nasıl ayakta tutmak isteyeceği ve bu gericiğikleri birleştirerek nasıl direneceği kendiliğinden anlaşılır.

Peki halk güçleri, devrimci güçler bu gerçekler karşısında ne yapacaklar, devrimleri, insanlık tarihinin düğüm noktalarından birisinin bir ideoloji olarak özümsemesi ve bunun da her türlü sapmadan uzak olarak gerçekleştirilmesi hayati önemdedir. Bugün kapitalist-emperyalist sistemle sosyalist sistem Ortadoğu'nun çeşitli alanlarında bazen açık, bazen gizli olmak üzere vuruşmakta ve bölgeye nüfuz etmeye çalışmaktadır. Ama onlar da başka bölgelere nazaran bu bölgede fazla etkili olamamaktadırlar. Emperyalist güçler, zorla ayakta tuttukları ortaçağ kalıntılarına dayanarak nispeten güçlü bir konum tutturabilmelerine rağmen, sosyalist sistemle zayıf kalmakta, bu ise çağın gerçekleri karşısında anlamsız ve anlaşılmaz bir durum yaratmaktadır. Peki nasıl olur da böyle bir çağda emperyalistler ve uşakları böylesi anlamsızlaşan egemenliklerini sürdürebilmekte, halklar ise bu kadar zayıf kalmaktadırlar? Bu soruya doğru cevap verilebilir için bölge

Ferhat Kurtay'ın dışarıdayken çekilmiş resmi.

bir ilerici rol oynanılmayacağı ortaya çıkmıştır. Bugün bölgede güçlü ve önder konumda olduğunu iddia eden hemen tüm ideoloji ve politikaların ne kadar güçsüz oldukları, özellikle emperyalist gericiğine karşı ne kadar sınırlı olan attıklarından ortada değil mi? O halde tarihin gelişiminin bu durak noktasında ve halkların yeniye, aydınlığa, mutluluğa gözlerini açtıkları NEWROZ'un bu yıldönümünde İran İslam devriminin yüzbinleri savaş arenasına sürmeye devam etmesine, Lübnan'da gerek emperyalizmin en güçlü donanmalarına, hava kuvvetlerine karşı, gerekse içindeki kukla yönetime karşı direnilmesine rağmen, alınan sonuçlar yine de sınırlıdır. Fakat açık ki, bu sınırlılık günümüzde bölge halklarının tarihlerine gerçek zenginliği içinde sahip çıkma ve bundan kalkarak layık olduğu bir geleceği hazırlamak için zaman geçirmeden her türlü çabayı gösterme bilincini de hızla olgunlaştırmaktadır. Bunalımın derinleşmesi, kurtuluşun köklü ele alınmasını zorunlu kılmaktadır. Bir yerde kaos, karmaşa, bunalım, sonuç alamama ne kadar derinleşmişse, o zeminde nihai kurtuluşun ip uçları da var demektir. Ayrıca günümüzde görülmemiş bir baskı ve sömürü ile yine dayanılmaz bir yoksulluk ve geriliğin gırdabına atılan bu halklar, maddi ve manevi olarak zengin bir tarihsel geçmişten zorla koparılarak bu duruma düşürüldüklerinden, bu bunalım derinleştikçe, tarihsel ve toplumsal bünge içinde varolan kurtuluşun ip uçları da daha kuvvetle belirecek, yine kurtuluşun büyük habercileri daha güçlü bir güçle doğup gelişecektir.

Bu durum, objektif olarak böyle olmakla birlikte, halklar kurtuluşlarına önderlik edebilecek güçlerin yönlendirici ve sürükleyici etkisini duymaktan ve hatta böyle güçlere sahip olmanın bile henüz uzaktır. Yukarıda değindiğimiz çağımızın gerçekleriyle ve gereklileriyle oluşan güç ve anlayışların henüz bu denli etkin olabildiği de bundandır. Ortadoğu'da günümüzün en temel sorunu; sosyalizmin bu alana devrimci bir tarzda girişi ve halklara önderlik etmesinin henüz gerçek anlamda sağlanamamış olmasıdır. Çağın, emperyalizme, kapitalizme ve hertürlü eşitsizliğe baş kaldırdı ideolojisi olan Marksizm-Leninizmin, Ortadoğu halklarının kendi

ninim kadar evrensel ve enternasyonalist boyutlara ulaşamamıştır. Bu Marksizm-Leninizmin dayandığı sınıf temeli olan proletaryanın, her türlü sınıf ve ulus farkını ortadan kaldırma tarihi görevinden kaimlanmaktadır. Marksizm-Leninizmin, hem sınıfsal ve hem de ulusal kurtuluşun en yaratıcı bir eylem klavuzu olarak şekillenmesi, onu halk hareketlerinin kaderini belirleyen, bir konuma yükseltmiştir. Bu nedenle günümüzde hiçbir halk hareketi bu gerçeği gözardı ederek başarıya ulaşamaz ve hatta varlığını bile koruyamaz.

Ortadoğu halklarının da ancak bu ideolojinin önderliğinde ayağa kalkmakla doğru bir rotaya girebilecekleri ve kurtuluşu garantileyebilecekleri tartışma götürmez bir gerçektir. Burada hemen yine şu hususa dikkat çekmek büyük önem taşımaktadır. İster gerçekleşen sosyalizm olarak Marksizm-Leninizm, isterse nihai kurtuluş için ilk adımları atan halkların eylem klavuzu Marksizm-Leninizm, en çok da Ortadoğu halkları için özgün olmak, bir yandan bu halkların

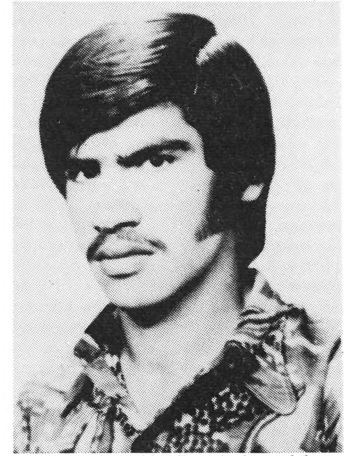

tarihinin en gerçekçi bir yorumu olarak, diğer yandan buradan kalkarak geleceklerini en devrimci bir tarzda gerçek ideoloji olarak somutlaşmak zorundadır.

Ne yazık ki, tüm alt ve üst yapı kurumlarıyla birlikte kapitalist-emperyalizmin etkilerini en yakıcı bir biçimde yaşayan Ortadoğu halkları, Marksizm-Leninizmi de en yetersiz bir sınıfsal, ideolojik ve politik

proleter devrimleri ve ulusal kurtuluş hareketleri çağı olmasına ve dünyamızın büyük bir kısmında bu doğrultuda başanya gidilmiş olmasına rağmen, bölgemizde bu konuda hala basit birkaç adım bile başlarıyla atlamamış ve gerçek ulusal ve toplumsal kurtuluşun hala emekleme durumunda olması neyi ispatlar? Bu, açıkça, Marksizm-Leninizm, bölge halklarımız için

devrimlerinin de, karşı-devrimin de uluslararası niteliğini iyice anlamak gerekir. Emperyalist güçler ile uşaklarının bölgedeki varlıklarını ayakta tutan, nasıl ki günümüzde daha çok militarist saldırganlık temelinde örgütlenilmiş karşı-devrimin birleşik gücü ise, Ortadoğu halkları da eğer başarılı olacaklarsa, tüm tarihlerinde insanlık için oynadıkları rolün belki de en büyüğü bu dönemde oynayacaklarının bilincinde olarak bunu her alanda başaracak kapsam ve içeriğe ulaşmak zorundadırlar. Tarihte, ilkel topluluklardan köleci uygarlığa, köleci uygarlıktan da feodal uygarlığa yönelişe önderlik etmiş olan bölge halkları, kapitalist sistemle sosyalist sistemin günümüzde kurmuş oldukları dengeyi ilerici insanlık adına, sosyalizm adına değiştirecek bir potansiyeli de bünyelerinde taşımaktadırlar. İşte Ortadoğu devrimlerinin yaşadığı sancılı doğumun bir nedeni de budur. Ortadoğu halkları, bu seferki ayağa kalkışlarıyla sadece kendilerini kapitalist-emperyalist sistemden ve onun zorla ayakta tuttuğu ayak bağı olan ortaçağ kalıntılarından kurtarmakla yetinmeyeceklerdir. Temizleyecekleri alan insan soyunun en çok geliştiği, gürbüzleştiği bir alan olacak, ve bunun etkileri yalnız bu alanla sınırlı olmayarak, insanlığın sınıfsız topluma doğru gidişinde de belirleyici bir rol oynayacaktır. Bölge devrimlerinin bu içerik ve işlevlerinin muazzam bir emperyalist gerici-

Mazlum Doğan öğrencilik yıllarındayken çekilmiş resmi.

lar gibi kalan Ortadoğu halkları, çeşitli nedenlerle başta ideolojik alanda olmak üzere yüzyıllarca her türlü gelişmenin dışına itilmiş, öz çıkarlarına yabancılaştırılmış, kendilerine devrimci bilinci götürecek gücün zayıflığı ise olumsuzluğu daha da derinleştirerek uluslararası ve yerel gericiğin örgütlülüğü ve donanımlılığı karşısında örgütsüz ve donanımsız bir durumda kalmalarına yol açmıştır. Bütün bunlardan çıkarılması gereken sonuç nedir? Ortadoğu halklarının söz konusu tarihsel atılımı yapmaları için, muhtaç oldukları çaba gösterilerek her türlü eksiklik ve yetersizlikleri giderilmelidir. Günümüzde henüz yeterli bir düzeye ulaşmamış da olsa, bu yoldaki çabaların her geçen gün arttığı ve kurtuluş için köklü çarelerin araştırıldığı söylenebilir, bu demektir ki, 1984 NEWROZ'u tüm bölge halkları için kendi öz tarihini yaşamaya, bu doğrultuyu bulmaya, bunun bilincine, ideolojisine ve politikasına ulaşmaya doğru adımların atıldığı, bunun için gerekli olan azim ve çabanın gösterilmeye başlandığı bir yıldönümü olarak kutlanmaktadır.

B - GÜNÜMÜZDE NEWROZ VE KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ

Bölgemizin en eski halklarından olan Kürt halkı da NEWROZ'u böy-

lesine derin bir tarihsel ve güncel anlam içinde karşılamaktadır. O Kürdistan halkı ki, Ortadoğu halklarının içinde en eski olmakla birlikte neredeyse adı bile tarihten silinmekle yüz yüze gelen, ulusal ve toplumsal gelişimde kendisine en az şans tanınan, çağla köprüsünü henüz istediği anlamda kuramamış, baskın, karanlıklar, yoksulluğun en dehşetlisini yaşayan, bunun yanında kurtuluş umutlarının en zor, en yavaş geliştiği, bilinçsizliğin, güçsüzlüğün, ihanetin, alçaklığın safalarında kol gezdiği bu nedenle de kurtuluş devrimci bir ideoloji ve politikaya en çok susamış olan, bir halktır. Ve yine kurtuluş doğru yönlendiğinde sadece kendisi için değil, tüm bölge halkları için de tarihin sırtına yüklediği tüm kamburları söküp atmayı ve tüm bölge gericiğiyle boğuşmaya mecbur olan bir harekettir. Böylesine zorluklarla boğuşan ve fakat aynı zamanda böylesine devrimci görevlerle yüklü olan halkımızın 1984 NEWROZ'unu da türlü güçlüklerle göğüs gereker, her türlü yozluğu, kişiliğizliğin ve sahtekarlığın tahribatına uğrayarak ve fakat bir yandan sömürgeciğin azgın sömürü ve baskısına, diğer yandan ise çeşitli biçimlerde örgütlenirli, başına musallat edilen tüm bu yıkıcı ögelere karşı kaçınılmaz olarak, hergün direniş daha fazla sarıllarak karşılayacağı açıktır. Bu anlamda 1980'lerin NEWROZ'ları Kürdistan halkı için, çok daha değişik bir anlamı içermektedir. Genelde bölge halkı için söylenenler Kürdistan halkı için de da derin bir anlama sahiptir. Tarihsel ve güncel gelişmeler, tüm olumsuzluklarını en çok bu halkın sırtına yüklemiş, gerek tarihte ve gerekse günümüzde emperyalist güçlerin uygulamaları, en kötü sonuçlarını burada ortaya çıkarmıştır. Bu bir halk için yaşamın en anlamsız ve en soysuz olarak biçimlenmiştir. O nedenle NEWROZ'ları, 1970'lere dek, isyan dönemleri dışında karanlıklar, zulmün, bilinçsizliğin kendisini en çok dayatmış olduğu bir ortamda ve dolayısı ile özünden en çok boşalmış olarak, ve en olumsuz biçimi ile anılmıştır. NEWROZ'ları, bu dönemde kendisinden uzaklaşmışlık içinde ve çok silik bir bilinçle karşılanmaya çalışılmıştır. Fakat eğer NEWROZ'ları gerek NEWROZ olarak kutlanacaksa ve bu da anlamın bir halkın tüm tarihsel bilincini hareketle geçirerek ve geleceğe köprü gerek kurtuluş için ayağa kalkmasında bulacaksa, bu yılların NEWROZ'larının anlamının biçim ve içerikçe devrimleştirilmesinden başka hiçbir şey, bizi bu gerçeğe ulaştırmayacaktır. Ama böylesine bir gerçekliğe varış neyle mümkün olacaktır? Bunun ilk kivilcimlerini nasıl tutuşturulacaktır? Bu zifiri karanlık, hangi ışıkla aydınlatılacaktır? Açık ki bu ışık ne köhnemiş ortaçağ ideolojileri ile ne de emperyalizmin ilmeklerinden defalarca geçirilmiş çağdaş görünümülü idolojiler olabildi. Tittremeden, bulandırtmadan bu karanlığı aydınlatacak parlak ışıklar ancak en devrimci ideoloji olan Marksizm-Leninizm tarafından sağlanırdı. İşte 80'lerin NEWROZ'una yaklaşırken Marksizm-Leninizmle ülkeye yansma, halkın yaşamına nüfuz etme, yalnız kurtuluş anlamına değil, giderek en gerçek kurtuluş yoluna girebilme de böyle mümkün olabilecekti. Bu anlamda tarih, eğer gelişmeden ve kendisi için olmaktan uzak körüncesi bir akış olarak algılanılmak, yaşanılmak istenilmiyorsa ve bir bilinçliliğe, kendisi için olmaya dönüştürülse o halde bu yıllarda, devrimci ideoloji Kürdistan halkının eline bir meşale olarak tutuşturulmak zorundaydı. Kürdistan'ın içinde bulunduğu mevcut koşullarda halkına, ülkesine ve insanlığa

karşı, en sınırlı bir sorumluluk bile bu ülkede en devrimci ideoloji olarak Marksizm-Leninizme sarılmayı ve bunu en devrimci biçimiyle uygulamayı zorunlu kılmaktaydı; yapılabildi. Tarih seksenli yıllara doğru çarkettiğinde, bu ülke halkının o derin umutsuzluk dolu ve hiçbir şartla kabul edilemez yaşantısına verilecek en tarihsel karşılık bu yaşantıya Marksizm-Leninizmle müdahale biçiminde oldu.

Fakat kendisi için olmaktan çıkarılmış ve hatta kendi öz benliğine bile yabancılaştırılmış olan bir halk olarak, Kürdistan halkına yol önerirken, son derece özgün ve doğru bir yol önermek gerekir. Evet denilebilir ki, bu kadar raydan sapmış ve bu kadar tarihsel geçmişin dışına itilmiş bir halka doğru bir yol göstermek kolay değildir. Hele hele ortaklık demogoglardan, sahtekarlardan geçilmiyor ve halk çocukları gibi aldatılmaya müsait bir hale getirilmiş; ve eğer sömürgecilik en vahşi ve en ince yöntemleri bir arada kullanarak iğrenç bir yozluğu toplumla egemen kılımsa ve tüm bunlarla kör döğüşünü daha da arttırmayı hedefliyorsa, bu sefil yaşamda kurtuluş için ne kadar acıya mal olursa olsun, doğru bir yol bulmak, sadece bulmakla da yetinmeyip bunu yürünebilmek bir yol haline getirmek, Kürdistan halkı için vazgeçilmez bir şeydir. Açıklık, bu yolun yolcuları, özellikle de ilk yola koyulanları tepeden tırnağa kadar insani olmak, yurtsever olmak ve proleter olmak zorundadır. Birey bu ülkenin sağlam bir bileşkesi olup, en insani, yurtsever ve sınıfsal özellikleri kişiliğinde, bilincinde ve ruhunda somutlaştırmadıkça ve bunu tarihin en sağlıklı bir yorumuyla geleceğe en güçlü bir köprü biçiminde dayatmadıkça doğru yolda olundunu bashedilemeyeceği gibi; girilen böyle bir yolda, her türlü zorluğa, işkence ve zulme karşı direnir, yoldan dönülmezlik verilen serler pahasına kanıtlanmadıkça halkın bu yola aktılması ve bu yolun doğruluğuna inanması da mümkün olmayacaktır. O halde öncü yolu çizirken güçlü olmak; rayından sapmış halkı doğru bir rotaya sokarken düşmanın acımasızlığının ve ortamın elverişsizliğinin tümüyle farkında olmak zorundadır. Tüm bu olumsuzlukların savaşıldığı ve engeller temizlendiği oranda yolun doğruluğu çok daha iyi anlaşılacaktır.

Bu yol, Kürdistan için çok zor bir yoldur. Kabul edilmek zorundadır ki, tarihsel ve güncel gerçeklik içinde adeta kendisini dahi tanıyamaz konuma getirilmiş bulunan bir halkın içinde, ilk bilinç kivilcimlerinin çakması, ilk adımların atılması sıradan bir olay değildir. Felci bir ayağa yürüme gücü veriş, ilk canlılıkların emarelerini gösterilmek demek olan bu olay; emperyalist-kapitalist sistem için kimliksiz bir sömürü nesnesi olarak sömürülüp, kaba kâr mantığı içinde eritilecek, ve yine sosyalist sistemin de nedenleri ne olursa olsun hakkında belli bir politika oluşturmadığı unutulmuş bir halk gerçekliği içinde yaşanmıştır. Elbette ki, böyle bir halkın kendi öz çıkarları için ayağa kalkıp, buna gücünün yeteceğini ortaya koyması, kendi öz gücünü ortaya koyup-konuşturmasına bağlı olan bir durumdur. Açık ki, bunun sorumlusu da, böyle bir halka yol göstermek durumunda olan öncüdür. Halkın çağla köprüsünün kurulmasında sorumlu olan öncü güç, güçler ne kadar orantısız olursa olsun bu yolu yaratmak zorundadır. Kendisine karşı savaşılan bu statü, yabancı zorbalardan ve işbirlikçilerinden yıllarca en incinenden en kabasına kadar her türlü baskı ve sömürü ile halkı kendisi öz çıkarlarının da alıkoyma temeline dayatılmıştır. Ve düşman, bu konumu sürdür-

mek için tüm iç ve dış dayanaklarıyla günümüzde de her an tetikte beklemekte; sağ olduğu geniş imkanlar ve uygulama serbestliğine dayanarak kendisine karşı en basit bir çıkışı dahi ezmenin tedbirlerini almaktadır. İşte bu yol; salt baskı ve sömürüyü uygulamakla yetinmeyen, halkımız adına hiç bir şeyi kabul etmeyen böylesi bir düşmana ve onun iç ve dış işbirlikçilerine karşı çizilecektir. O halde bu yolun yolcusu, son derece yaman olmak, özgün olmak ve doğru olmak durumundadır.

Tüm bunlar neyi ispatlamaktadır? Her şeyden önce, Kürdistan devrimine giden yolda halk adına hareket edenlerin çok zayıf ve güçsüz bir biçimde ortaya çıkacağını; bilincin, siyasetin, kültürün ve ideolojinin onun dayandığı toplumsal zeminin çok zayıf olacağını izah etmektedir. Aynı biçimde şunu da ifade eder ki, bu özgün, tek ve acımasız yolun öncüsü olarak doğan güç, ideolojik-politik olarak ve yine kültür ve sosyal temeline uygun olarak militan bir şekilde eninde olmak zorundadır. Bu şekilde, her hangi bir ülke ve tarihi dönemdeki den daha özgün ve somut olarak bir ulusal direniş çizgisinin, bu çizginin öncüsünün ve militanının ortaya çıkışını zorunlu kılar.

C - PKK'NİN DEVRİMÇİ DİRENİŞ MÜCADELESİ VE NEWROZ

Böyle bir gerçeklik içinde doğan PKK, Kürdistan halkını çağla ulaştıran öncü bir güç olarak, geleceğe açılış sağlamak için adeta tüm tarihsel geçmişle hesaplaşmak; Parti olarak olduğu gibi tek militan ve sempatanları da bu mücadele içinde gerektirdiği ölçülere ulaştırmak zorundaydı. Öncü ve militanlar bu ölçülere ulaştığı oranda, kurtuluşun umutları da bir güneş gibi doğacaktır.

Elbette ki, böyle soylu bir davanın savunucuları olarak ilk adımı atanlar, en büyük zorluklara katlanmak, bu yolda bilinci olanlara sonuna kadar direnerek kanlarını da vatanı harcı yapmak zorundaydılar. Büyüklük de kendisini burada göstermektedir. Kişi, halkın bu dehşetli yaşamını bilince dönüştürüp kendi yaşamına nüfuz ettirdiği ve böylelikle bir halk gerçekliğini kendi kişiliğinde somutlaştırdığı, tüm bir halka yönelik düşman saldırılarının anlamını kavrayıp, bunun derin bilinci içinde olduğu, zulümün katmerlisinin hüküm sürdüğü bu yaşamın ancak ve ancak görülmüş bir direnişle değiştirilebileceğini, ama bu direnişin bir an ve kuşolda sürdürme gücünü kendisinde gördüğü oranda güçlüdür, büyüktür. Ve hele bu kişilik, zulmün kaleleri olan zindanlarda düşmanın imha politikasına karşı bir halkın direnişinin bireyde somutlaşması biçiminde yaşatılır, teslimiyet ve yenilgiyi kabul etmemek için son nefese kadar direnebilirse daha da büyümecektir.

İşte, PKK ve PKK direnişçiliğinin anlamı buradadır. 1982'nin 21 Mart'ında ölümsüz önderler katına ulaşan çağdaş KAWA Mazlum DOĞAN yoldaşın, direnişinin anlamı budur. Mazlum yoldaş, Newroz'un ulusal ve toplumsal gelişiminde aydınlığa, özgürlüğe, bağımsızlığa doğru yol almada ifade ettiği anlamla kendi yaşamını kaynaştırmış, PKK'nin kurucusu ve yılmaz bir savaşçı olarak Kürdistan'ın kalbi olan Diyar-ı Bekir'in vahşi zindanlarında düşmanın her türlü dayatmasını ve teslimiyeti boşa çıkarak, 1982'nin Newroz'unda tüm bir halkın boynuneğme direniş biçiminde yansımıştır. Demek ki, bu

olay, sadece bir kişinin her hangi bir biçimde can vermesi değildir. Orada kör bir tarihe, vahşi bir sömürgeciğin yıllardır süren ve zindanlarında görülmüş biçimlere varan işkencesine... onun en alçakça kaba yöntemleri yanında, en alçakça teslimiyetçi yöntemleri dayatmasına karşı direnildi. Bu direniş, Partimizin teoride ve ruhi formasyonda en gelişmiş bir bireyinde yaşandı. Fakat açık ki bu direniş orada, bir halk, bir Parti ve tarih yaşadı. Ve, başta Diyarbakır zindanları olmak üzere tüm direniş, bu yolun öncüsü tarafından çizildi.

21 Mart direnişi, PKK'nin ilk adımlarından başlayarak sürekli büyüyen direnişin, ardından büyük direnişleri doğuran en güçlü halkıdır. Haki yoldaşın başlayarak bir biri ardına sevrerek toprağa düşen PKK şehitlerinin sömürgeciğe karşı yükselttiği bayrağın yere düşmeyeceğini en anlamlı kanıtı, ihanetin ve teslimiyetin lanetlenmesi ve inançlardan taviz vermemenin ve onlar uğruna ölümün yüceltilmesidir.

Mazlum yoldaşla birlikte anılan Newroz'un, çağdaş anlam ve önemi de buradadır. Yeniye, bahara açılmanın ve düşmana karşı direnişin sembolü olan Newroz, Mazlum yoldaşın direnişinde halkımızın bağımsızlık ve özgürlük için atıldığı direniş mücadelesinin her ne koşul altında olursa olsun yükseltileceğinin, düşmanın dayatmak istediği o lanetli tarihin bir kez daha yaşanmayacağına inanılması, kanıtı olmuştur.

Mazlum yoldaşın daha başından beri düşmanın başta gelen hedefi olması, açık ki onun kişiliğinde somutlaştırdığı özelliklerinden ileri gelmektedir. PKK'nin yaratıcılarından ve inancı bir neferi olan Mazlum yoldaş, PKK'nin direniş ruhunun boyunu eğmez bir sembolü, tutarlı Parti yaşamı ve sürükleyici kişiliğiyle eşsiz bir önderdir.

PKK direnişçiliğini anlamak, açık ki bu mücadelede ölümleriyle yeni bir yaşam yaratan direniş şehitlerinin yaşam ve mücadelelerini bilmekle mümkündür. Olanakların azlığına rağmen ve kopkoyu bir karanlığın içerisinde adeta ölüm noktasına getirilmiş bir halka can vermek, onu kendi varlığı ve geleceği için savaşa kaldırmak; evet bugün bir gerçek haline gelen bu olay nasıl yaratılmıştır; bunu gerektirdiği gibi kavrayabilmek bu amaç uğruna sevrerek ölüme giden, kavgaya halay çekercesine katılan o militan ruhu anlamaya yakından bağlıdır.

Bugün de hala birçok küçük-burjuva ukalasıyla başkana çeviren, ve bir türlü anlaşılacak istenmeyen, ama görüldüğü kadarıyla daha çok çarpıtılmak istenen bu olgu yeterince kavranmaksızın, gelişmelerin anlamı da kavranamayacaktır.

«Tarih, 75'ler direnişini temelinde Kürdistan'da yeni bir anlam kazanmıştır. Bir halkın tüm ulusal değerlerinin katliamdan geçirildiği ve bunun neredeyse 'tamamlanmış' gibi bir hisse kapıldığı anda başgösteren bir direniş, sürekli gelişme gibi bir özelliği sahiptir. Bundan sonra Kürdistan'da yazılacak tarih böyle olacaktır. PKK Hareketinin çizmek istediği tarihi rota budur. Bu, düşünmede, araştırmada ve incelemede devrimci politikaların yaratılmasında ve örgütlenmenin geliştirilmesinde bir direniştir. Hiçbir küçük-burjuva ukalasının aklından bile geçiremeyeceği kadar zor koşullarda yürütülen bir direniştir. Bu direniş artık düşmanın dahi kabul etmek zorunda olduğu, bu anlamda da siyasi ve hukuki yenilgisini itiraf ettiği, başlangıçta hiç de güçlü ordularla gerektirmeyen bir direniştir. Bu, karanlık ve durgunluk içerisinde için için kemirilen bir top-

lumsal ve ulusal yaşantıdan, çağın, bağımsızlık ve özgürlük aydınlığına atılmış bir köprüdür.

Kısaca, ters işleyen bir tarihi rayına oturtmak isteyen, tarihin ters işleyen öğelerini, onun ilerleyiş doğrultusuyla birleştiren bir direniştir. Ve yıllarca çoğuna anlamsız gibi görünen, hatta halkça ve çağca bile vazgeçilecek istenilen, ama bu na rağmen halka da, çağda da kabul ettirilen ve bu anlamda büyüklüğünü katmerleştiren bir direniştir. Şüphesiz bu noktadan sonra, yalnız direnmenin, dönülmez bir noktaya geldiğini söylemekle yetinmeyeceğiz. Bu çok daha öncesinde gerçekleşen bir husustur. Artık bundan sonrası için rahatlıkla söyleyeceğimiz şey şudur: Kendisine böyle bir direnmeyle temel alan bir parti, böylesine kısa bir sürede de olsa, çağına yakışır bir ulusal kurtuluş hareketinin hazırlayıcısı, ve örgütleyicisidir. Bu kesinleşmiştir. Eksiklikleri ve yetersizlikleri ne olursa olsun, o önder bir örgüttür.» (Toplu Yazılar - Mazlum DOĞAN, sayfa:42-43)

İlk ortaya çıktığı andan itibaren düşmana karşı direniş ve toplumda yarattığı değişiklikler, sadece militanlar için değil ama tüm bir halk olarak da Kürdistan'a yeni bir yaşam biçimi dayatan PKK, sahip olduğu çizginin doğal bir sonucu olarak bu konuda sayısız örnekler yaratmıştır. Her biri, halkımız için kurtuluşun kılavuzu olan bu örnekler, PKK direnişçiliğinin tek tek militan ve yurtseverlerde somutlaşmış ifadeleridir.

Evet, Mazlum yoldaş da, «Kürdistan halkının çağla açılması, ulusal bağımsızlık ve özgürlük için, Partimizin yürüttüğü direnişin başında yer alması ve dost, düşman herkes tarafından bilinen bu uğradaki ödümlüz savaşıyla tarihi kişiliğini kanıtlamıştır.

Halkın bağrından çıkmış, onun enin değerlerini sağlam ve aydınlanmış komünist kişilikle birleştiren bu yoldaşımızın kişisel özellikleri, kısa fakat zengin yaşam ve mücadele anıları da Kürdistan ulusal kurtuluş savaşçıları ve tüm devrimcilerle yol gösterebilecek güçtedir.

Mazlum yoldaşın çok kısa süren pratik yaşamı her an, her adım gözlerimizin önünde şekillenmektedir. Eşine ender rastlanan, Kürdistan'da ise çok ihtiyaç duyulan, bir komünistin en belirgin özelliği araştırırmak, incelemek yanı kendisini her an ölüme koymak ve kendi gerçekliğini dayatmaktadır.

Mazlum yoldaşın direnme mücadelemiz içindeki yeri bilinmektedir. O, direnmenin bilincin hamuruydu. Günde 500'ü aşkın sayfa kitap okuyarak, Marksizmi etüd etmede rekor kıran bir anlayışın temsilcisiydi. Mahkemede kendi savunmasında da söylediği gibi, fahiş varlığını sürdürmek için en basit olanaktan bile yararlanabilir, en küçük bir olağan dahi devrimci mücadele için katkıl yapabiliirdi. Zor koşullarda yaşamaktan çekinmeyen devrimci militan tipinin bir örneğidir. O, halka gerekçeleri açıklamak için hiçbir engel tanımayan, her koşulan yararlanarak, propagandanın her saat ve her saniye sürdürülmesi gerektiğini savunan ve bunu kendi yaşantısında somutlaştıran militan, önder bir tipti. İncelemede ve propaganda da böyle olduğu gibi, örgütlenmede de böyle idi. Örgütlenme alanında O, disiplinli ve örgütsel kurallara uygun çalışmanın da en seçkin örneklerinden biriydi. Mücadele ve örgüt yaşamında, halkın ve Partinin çıkarlarını, mücadelelerin gereklerini her şeyin üstünde tutan, en yakındaki insanlar da dahil olmak üzere, çevresindekilere yoldaşlık ve mücadele bağları dışında herhangi bir bağla bağlı olmayı kesinlikle reddeden, kişisel yaşamı-

ni yüksek Parti yaşantısına bütünüyle uydurmuş, bu konuda ortaya çıkan zaafırlara ise, kimden kaynaklanırsa kaynaklanırsa en kesin tutum takınan, profesyonel devrimciliği şahsında en berrak bir tarzda somutlaştırmış bir yoldaşıdır O.

Mazlum yoldaş, yoldaşlarımız karşı saygı, sevgi dolu olan, onlara karşı hiçbir zaman yersiz bir davranışta bulunmayan, onlara yapabilecekleri her türlü yardımı yapmaktan asla çekinmeyen, yalnız önderleri değil, aynı zamanda yardımcıları olduğu hissini veren ve bunu da tüm zorluklara göğüs gerecek başarabilmek bir kişiydi. İster sömürgeciliği meşrulaştıran sevdasına olan kendini tanımaz küçük-burjuva eğilimlere, isterse sosyal-şovenizmin aşılmaz tutumlarına karşı olsun, sınıf çizgisinin amansız savunucusu olarak işi sınıfının ideolojik, politik çizgi bağimsızlığı ve milli kurtuluş hareketinin devrimci çizgisine bağlı kalmada eşsiz davranabilen Mazlum yoldaş, tüm bunları zayıflığın, yozluğun, güçsüzlüğün hüküm sürdüğü bir alanda gerçekleştirebilmiş, son üç yılını zindanlarda bu temelde sembolleştirebilmiş ve en çok layık olduğu bir biçimde Kürdistan tarihinin onu daha doğal olarak içine itebileceği bir tarzda direnmesini doruğa ulaştıracak bağimsızlık ve özgürlük mücadelesinin büyük kahramanları ve şehitleri safına kendisini kabul ettirebilmiş, bunu da emeği, bilinci, cesareti ve direnmesiyle başarmıştır. Böyle bir günde ve böyle bir direnmeyle efsaneleşmek herkesten çok onun hakkıdır. O açılan bu olay bize söylenecek fazla bir söz bırakmamıştır. Tarih adeta kendi kendisini ifa eder bir duruma gelmiştir. Direnme tarihi, bağimsızlık ve özgürlük tarihi modern bir içerikle Kawa'yı yeniden canlandırmış, mücadelesinin başına dikmiş ve bunu bir anlamda gerçekleştirmiş sayılacak zorundadır. Bağimsızlık ve özgürlük tarihi, modern temellerde yeniden dirilmiş ve 21 Mart Newroz gerçek anlamıyla yeniden doğmuş sayılmalıdır. Onun kişiliğinde Kawa, çağımıza özgü bir biçimde mücadelesinin başında yer tutmuş gibidir.» (age, sayfa: 43-44-45)

«Newroz'lar bundan sonra iki adla anılacaktır. Birincisi devrimci Kawa'yla anılan, halkımızın doğuşunu, bağimsızlık ve özgürlük doğrultusundaki ilerlemesini, bunu engellemek isteyenlere karşı soylu direnmesinin efsaneleşmesini ifade eden Newroz; ikincisi, Mazlum yoldaşımızın katledildiği Newroz.» (age, sayfa:54)

D - MAZLUM, HAYRİ ve KEMAL YOLDAŞLAR ÖNDERLİĞİNDEKİ DİYARBAKIR DİRENİŞİMİZ NEWROZ DİRENME GELENEĞİMİZİN ZİRVESİDİR

Gözü dönmüş bir tükenmişlik içerisinde bulunan sömürgeciler, Mazlum yoldaş katletmekle, büyük bir engelden kurtulacaklarını zannettiler. Ama bu, korkunç bir yanılgıydı. Ve hem de, tarihte her barbar gücün, her alçaklığın içine düştüğü bir yanılgı.

Eğer dava arkadaşları soysuzluğun batağına düşmemişler ve eğer tek bir dava arkadaş bile kalmışsa ve bunun da ötesinde bu kişinin mesajı bir halka iletilmişse, bunun bir volkan gibi patlayacağı açıktır. Bu mesaj, zulmün en dehşetlisini, vahşetin en çığnacasını yerle bir edecek güç kaynağını kendiliğinden ortaya çıkarır. Nitekim biz, bu büyük insanlık, ulusal ve Parti de-

ğerini yitirdiğimizde, gerçekte büyük güç kazandığımızı hemen belirttik.

Oysa düşman zannetti ki, büyük acı içerisinde yıkılacağı; Diyarbakır zindanları susturulup, Kürdistan halkı bu dehşetli tablo karşısında sus-pus olacak; PKK bu dehşetten ürkererek üzerine yürümececek; o bildiği tarihini biraz daha kör-topal ilerletecek...

Fakat gelişmeler, bunun tam tersini kanıtladı. Mazlum DOĞAN'ın dava arkadaşları, düşünce ve ruh bütünlüğünü daha da pekiştirip tek bir noktada yoğunlaştırarak, Kürdistan devriminin teorisi ve pratiğini bütün gerçekliği ve derinliğiyle kavrayarak bilince çıkarıp, politikaya dönüştürerek cevap verme gereğini duydular. Can veren devrimcinin anısı o kadar büyük ki; eğer bir insan olarak altında ezilmek isteniliyorsa, mutlaka ve mutlaka bu anının gerekleri yerine getirilmeliydi. Ve bunun anlamı sadece Parti bilinci, Parti politikası olarak değil, tüm bir halkın yaşam yolunun çizilmesinde ifadesini bulmalıydı.

Açık ki bunun için, zamana, muazzam ölçülerde insan azmine, çabasına ve bilince ihtiyaç vardı. Buna ancak, zaman yakalandıkça, azim ve çaba için beyin ve yürek sağlıklı çalıştıkça ulaşılabilecekti. Anya bağışlık böyle ele alınıyordu ve dayanacağımız tek gücümüzse işte bu azim, çaba, inanç ve bilinçti. Ama bunlar bizim için elde edilemeyecek şeyler değildi. Ve görüldü ki, devrim ve karşı-devrimin en çetin biçimde çarpıştığı, vahşetin en ölçüsüzünün dayatıldığı Diyarbakır zindanı başta olmak üzere, tüm bir halk gerçekliğimiz içinde direniş, bu şehidin ardından daha da büyüdü, onun yükselttiği direniş bayrağı devralınan, en zor koşullar altında en büyük direnişi sergilemeye devam ettiriler. Halkımızın ve Partimizin büyük değerleri olan Hayri ve Kemal yoldaşlar, yükseltilen Parti bayrağının düşürülemeyeceğini, hiçbir alçaklık, ihanet ve teslimiyetin bu konuda başarılı olamayacağını, bu bayrağın gerekirse can vererek, ama mutlaka yüksekte tutulacağını kanıtladılar.

İkinci yıla girildiğinde direniş, cezaevlerinde dalga dalga Kürdistan'a yayılmaya başladı. Dışarıdaki dava arkadaşları, Parti çizgisinin somut ifadesi olan direnişçiliği en zor koşullar altında kurumsallaştırma doğrultusunda büyük çabaları içerisinde girerek, KONFERANS ve KONGRE gibi iki önemli Parti toplantısını gerçekleştirdi, cezaevi direnişine, bu direnişe uyumlu bir biçimde gelişiminin zirvesini yaratarak karşılık verdiler. Ve direniş ülkenin dağlarına taşırarak, mücadele bayrağını daha da yükselttiler. Daha ikinci yılı sona ermeden, görülen odur ki, Mazlum'laşan Newroz anlamını bulmuş, Mazlum-Direniş ve Newroz belleklere tek bir gerçekçin ortak isimleri olarak yerleşmiştir. Mazlum, Hayri ve Kemal'lerde sembolleşen ve yiğit PKK savaşçılarının başta cezaevleri olmak üzere, her alanda yükselttikleri bu direniş, dayatılan alçakça boyun eğme ve teslimiyete, her türlü işkence ve katliama karşı gerekirse yüzlerce şehit vererek insanlığın savunulacağını, insan olmanın en başta gelen koşulu olan zulm ve köleliğe karşı boyun eğmezliğin her koşulda yaşatılacağını kanıtlamıştır.

1984'tün Newroz'una gelindiğinde, Diyarbakır yalnız Kürdistan ve Türkiye'nin değil, tüm ilerici insanlığın da göğüsünde atan bir yürek haline gelmiştir. Diğer bir deyişle, MAZLUM, artık bir halkın yüreği olarak atmaktadır. Ve, çağla halkımız arasında hiçbir gücün reddedemeyeceği sağlamlıkta bir köprü kurulmuştur.

İşte iki yılda yaşanan ve ispatlanan gerçeklik budur. Şimdi, kim bu gerçekliği inkar edip, direnişin anlamını örtebilir? Açık ki buna hiç kimsenin gücü yetmeyecektir. Bazıların birden bire "direnışçi" kesilmeleri, içinde bulundukları derin sefaletle gizlemenin telaşıyla herkesi de "direniyor" gösterme çabaları boş ve ucuz bir demogojiden başka bir şey değildir. Evet, direnen birçok devrimcinin olduğu doğrudur. Ama bir gerçektir ki, bu devrimciler yalnız bir öncünün yolunda ilerliyorlar. Tüm sömürgeciler gibi Türk sömürgecilerinin de tarih boyunca her direnme boyunca elden bırakmadıkları iki yöntemlerinin olduğu unutulmamalıdır. Bunun birincisi zor temeline ezmek, diğeri ise geriye kalanların teslimiyete zorlanmasıdır. Çok az bir güçle yola çıkan PKK, diğerte emperyalizme, içte ise gerici-liğe dayanan Türk sömürgeciliği en vahşi şekilde üzerine gelirken, direniş çok sınırlı bir güçle yükseltti. Düşman, PKK'nin gücünün önemli bir bölümünün tahribini, kalanını ise teslim alınmasını hedefliyordu. Sömürgecilerin bu politikası, en şiddetli biçimde cezaevinde yaşandı. Direnişin büyük simalarına teslimiyet dayatılarak, mücadele yürütülen vurulmak istendi. Mazlum yoldaşın şahsında yaşanan gelişmeler bunun açık bir örneğidir. Düşman, tarihimize sık sık rastladığımız, ama bunlar gibi alçakcasına ender rastlanıldığı Şahin-Yıldırım hainleri vasıtasıyla teslimiyeti dayatmak istedi. "Direniş çizgisinden vazgeç, çizgiyi biraz daha ılımlılaştır. Yaşamamız gerekir" gibi birçok alçakça öneriler üzerine gelirdi. Tarihte teslimiyete zorlanmayan örgüt ve kişi yok gibiydi ve birçok da teslimiyetin batağında yüzüyorlardı.

1982 öncesi, Diyarbakır zindanındaki gelişmeler hatırlanmalıdır. Tüm ilerici-devrimci kamuyu da biliyor ki, evet-efendimci bir teslimiyet nesli dayatılıyor, bu çemberi yırtanlar derhal katlediliyordu. Nitekim, katledilen bu devrimcilerin başında Mazlum Doğan gelmekteydi. Mazlum Doğan, PKK davasında sayıları dört bini bulan Partili militan ve sempatizanın bir önderiydi. Açık ki, PKK'nin teslim alınması için, herseyden önce önderlerin teslim alınması, eğer bu başlanıyorsa katledilmesi gerekliyordu. Teslim alınanlar alçakcasına bu statüye kabul ederken; direnenler üzerine en amansız biçimde gelenecekti. İşte Mazlum yoldaşın direniş, bu anlamda bir direniştir; O aynı zamanda dayatılmak istenen bu teslimiyete karşı da direniyordu. O halde, "direnışin abartılacak bir yanı yoktur, herkes direndi, direniyor" denilememeli; henüz tazeliğini koruyan tarih yadsınmamalıdır. Sömürgeciliğin başarılı olduğu ve yüzüylardan buyana topluma egemen kıldığı teslimiyetçi ortamın yırtılması, en başta zindanlar olmak üzere her alanda boyun eğmez bir direnişçiliğe ihtiyaç göstermekteydi. Bu ihtiyaç karşılanmadıkça herkes direnmeyecek, direniş dalga dalga tüm bir halka yayılmayacaktır. İşte bunun için MAZLUM'un anlamı büyüktür; MAZLUM'un ve ardından HAYRİ ve KEMAL'lerin direnişçiliği tarihidir, soyludur.

Evet, bugün çok değişik siyasetlerden kişilerin de direniş katılmaları bu gerçeği doğrulamaktadır. Bu, direnişçilerin birer çocuk-çocuk ya da bireysel maceracılar olmadıklarını, tersine halkın direnişini kendilerinde somutlaştıran ölümsüz dava insanları ve bu nedenle de halkın atan nazı, direnen yüreği ve işleyen bilinci olduklarını kanıtlamaktadır. Onların büyük direnişçiliğinin hiçbir biçimde gözden düşürülemeyeceğini, yöneltlen saldırıların nasıl anlamsız ve boş bir çaba oldu-

ğunu vurgulamaktadır. Ve yine, bu direnişçilerin önderliğinde birçok insan direnme aşamasına girmişse ve Kürdistan halkı yaygın bir biçimde derin bir öfke ve direniş ruhunu yaşıyorsa, bu, bu direnişçilerin büyüklüğünü, tarihiliğini, ulusal karakterini ve tarihe sığmayacak özelliklere sahip olduklarını kanıtlamaktadır. O halde, anlamsız bir kör döğüşü içine iterek kendi öz çıkarları doğrultusunda yürümenin çok uzağına atılmış, üzerinde amansız bir baskı ve sömürünün uygulandığı bir halkın bağında doğan ve bu halkın kendi öz çıkarları doğrultusunda yürümesi için eşi görülmeyen bir direniş örneği sergileyen bu büyük ulusal kahramanların rolü teslim edilmelidir. İnançları, düşünceleri, siyasetleri ve mensup oldukları Partileriyle bu rol kabul edilmelidir. Bu gerçeği itiraf etmekle hiçbir grup ve kişi küçük düşmeyecek, tersine herkes onların anısı temeli üzerinde bir şeyler bulabilecek, maddi ve manevi yönden güçlenecektir. Yurtseverlik ve proleter devrimciliğe yürünmek isteniyorsa ancak bu temelde yürünebilecek; yüceleşmek ancak bu temelde sağlanabilecektir. Biz daha şimdiden diyoruz ki, halkımızın ezici bir kesiminin bu büyük değerlerimize gösterdikleri bağlılık yarınki nihai kurtuluşumuzun en sağlam güvencesidir.

Tarih Newroz'u bundan sonra bu biçimde anacak; tarihi gelişim kendi öz çıkarları yolunda daha da artan bir ivmeyle hızlanacaktır. Çünkü bir kez artık, halkımız için başaşağı giden tarih tersine çevrilmeli, ulusal kişiliğe en devrimci sınıf tarafından ve en direnişçi biçimde taraf çıkılarak, oynanması gereken rol insan soyunun gösterebileceği en direnişçi bir tutumla ve şehitlik gibi bir merteyeyle taçlandırılarak yerine getirilmelidir. Sadece Kürdistan halkının değil, komşu halkların tarihinin de biraz da buradan güç alarak gelişeceği, özgür ve bağimsız bir gelişmenin en zengin bir kaynağının bu olduğu kabul edilmelidir. O halde, herkesten önce PKK'nin tüm militan ve sempatizanlarının ve halkın bu direniş şehitlerinin anısından çıkaracakları dersler vardır.

Birincisi; düşmanın tüm teknik ve maddi gücüne, tek tek militanlar ve tüm bir halk olarak muazzam bir inanç ve dirençle karşı durarak, ucurumu kapatmak gerekmektedir. Madem ki karışımızdaki düşman görülmemiş bir teknolojik donanım ve silahlara sahip, her türlü iç ve dış gericiikten destek almaktadır, ve fakat karşısındaki halk da bir o kadar zayıftır; o halde arada var olan bu büyük ucurum nasıl kapatılacaktır. Açık ki bu ucurum yalnızca tek bir biçimde kapatılabilir ve bu da, Mazlum-Hayri ve Kemal'in önderlik ettikleri ve bugün dalga dalga tüm Kürdistan'a yayılan direnişin en son noktasına kadar yükseltilmesidir.

İkincisi; Partili tüm militan ve sempatizanların çizgiyi tutturmada ve yaşama geçirmede örnek rol oynamaları dersiştir. Geleceğin özgür ve bağimsız toplumunu yaratmada nasıl bir kişiliğin rol oynayacağı, bunun gerektirdiği bilinç, cesaret ve fedakarlık düzeyinin ne olacağı ortaya çıkmıştır. Hedeflenen o kutsal amaca, herhangi bir bilinç, cesaret, fedakarlık ve devrimci ölçülerle değil, Mazlum'ların direnişçiliğiyle varılacağı belleklerde canlı tutulmalıdır. Mazlum ve diğer yoldaşların direniş, bu ölçü bir kez tüm militan ve sempatizanlara ve halka egemen kılındığında Partinin altedemeyeceği hiçbir engelini olamayacağını kanıtlamaktadır. Kürdistan'da ancak bu ölçülerde bir parti, militan ve halk direnişçiliği sonuçlanabilir. Bu kanıtlanmıştır. Ve şimdi onların dava arka-

daşlarına düşen tek görev, bu ölçülerden vazgeçmeme, her ne pahasına olursa olsun yaşama geçirmektir.

Üçüncüsü; hiçbir tasfiyecilik, yabancılaştırma, teslimiyetçi, işbirlikçi düşünce ve pratiğin, bu gerçeği değıştirme ve göğleme gücünde olamayacağıdır. Toplumsal koşullarımızın bütün olumsuzlukları bu direnişçilikle yırtılacaktır. Tüm nesnel engeller, ancak subjektif planda böylesine bir çizgi uğruna yürütülecek bir savaşa bertaraf edilecektir. Bu noktada düşmanın ister doğrudan ve isterse objektif olarak kaynaklık ettiği her türlü tasfiyecilik, özünden boşaltılmış ne kadar düşünceler ve eylemler de örgütlülüğü varsa, bunların devrime doğru giden yolun tek liğini gizlemeyeceği, bu yapının bünyesinde bulunduğu muazzam özü tüm devrimci örgüte ve halka yansıtarak sonuç alacağı, mevcut engellemelerin anlamsızlığı, bu mücadelesinin her alanında ve tüm biçimlerde boş çıkarılacağı kanıtlanmıştır.

Buradan hareketle çıkarılması gereken dördüncü önemli ders; Mazlum'da kanıtlanan devrimci çizginin tüm Parti ve halk tarafından özümzenerek, maddi güce dönüştürüleceği ve tüm mücadele alanlarına egemen kılınacağıdır.

E - TARİHİMİZİN EN KUTSAL ÇIKIŞINI YAPMAK İÇİN GÖREVLERİMİZİ DEVRİMCI SORUMLULUKLA OMUZLAYALIM!

Başta Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar olmak üzere PKK'li önder, militan ve sempatizanların zulmün kaleleri olan zindanları direnişin bayraklaştığı savaş alanları haline getirmeleri, her türlü ihanet, teslimiyet ve kaçışı lanetleyerek Kürdistan'da yaşam yolunun en net çizgilerle belirlenmesi, bizlerin hangi doğrultuda ilerleyeceğimizi tartışmasız ortaya koymuştur. Onların değerli varlıklarını siper ederek açtıkları bu yolda ilerlemek gibi, artık sondaerece kolaylaşmış bir görevi yerine getirmekten başka önümüzde hiçbir sorun kalmamıştır. Direniş şehitlerinin bizlere devrettiği bu görev:

- Direniş şehidimiz Mazlum yoldaşın belirleyici, tarihi direnişçiliğiyle kızıllaştırdığı Parti çizgisinde her türlü engellere karşı yürüme görevidir.

- Siyasi, örgütsel, askeri alanda çizginin gereklerini her türlü yetmezliğe aşarak, her türlü hata ve yanlışlığa karşı kendimizi yenileyip güçlendirme yönünde gerekli azim ve çabayı göstererek yürüme görevidir.

Bu görev; tarihte ve günümüzde büyük bir yer tutan direniş şehitlerimizin anısının maddi güce dönüştürülmesi için, bu direniş yaratan çizginin militanının rolünü mutlaka oynaması gerektiğini vurgular. Partili militan, eğer davanın gerçek bir ögesi ise, eğer davasının tüm özelliklerini kişiliğinde somutlaştırmışsa, bu görevleri ancak o zaman başarabilecektir. Özünde büyük direniş şehitlerinin yürüttüğü Partinin bunu bir çizgi olarak somutlaştırdığı tarihimizin bu belirleyici döneminde, Partili tüm militan ve sempatizanlar bunun gerekli kıldığı güçlü mutlaka oluşturacaklardır. Bunun için, kendilerini çekic-örs altında döverek çilekleştirecek, gelişmeler karşısında ister kendilerinden ve isterse çevrelerinden kaynaklansın ne kadar olumsuzluk, yetmezlik, hata ve yanlışlık varsa

Devamı 23. sayfa

Direnme ve İsyân Geleneğimiz Newroz'u Halkımız Bulunduğu Her Yerde Coşkuyla Anıyor ve Kutluyor!

Halkımızın direnme tarihinde önemli dönemlerin simgelerinden biri olan 21 Mart Newroz, tüm düşman çabalarına ve teslimiyetçi engellemelere rağmen, birkez daha, direnişin yükseltildiği, teslimiyetçi ve reformist çabaların mahkum edildiği savaş anları olarak yaşanıyor.

Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz önemli ve zorlu bir dönemden geçmektedir. Yüzyılların karanlığında yok edilmek istenen bir halk olarak ayağa kalkışımız, düşmanı şaşkına çevirdi. Elbette bu kolayca ve zahmetsizce gelişebilecek bir olay değildi. Yılların teslimiyet ve ihanet ortamı, isyan için miras çok cılız da olsa dünya proletaryası ve halklarının mücadelesinden ve Marksizm-Leninizmin yol göstericiliğinden alınan güçle ancak direniş temelinde yırtılabilirdi. Kürdistan'da şimdi bu gerçek yaşanıyor. Sömürgeciliği söküp atmanın temel aracı olarak direniş, halkımız açısından bir yaşam haline geliyor.

Ve bu zorlu dönemde iki çizgi kıyasıya bir savaş içindedir. Bir yandan halkımızın tarihinde direniş mirası olarak ne varsa ona sahip çıkarak, kan pahasına da olsa yeni anlamıyla çağa kavuşturan ve kurtuluş mücadelemizdeki halkı devrim saflarına çekmenin bir aracına dönüştüren proletaryanın çizgisi diğer yanda halkımızın tarihinde direniş mirası olarak ne varsa ona sözde sahip çıkarak özünden boşaltıp, kof eğlence ve milli duyguların tatmin aracına dönüştürerek, kurtuluş mücadelesine ket vuran reformist küçük-burjuva çizgisi.

Kurtuluş hareketi bir yandan emperyalizm ve sömürgeciliğin azgın saldırılarına karşı kan pahasına mücadelesini yükseltirken, bir yandan da direniş değerlerine saldıran küçük-burjuva iflah olmazlığıyla uğraşmak durumundadır. Açık ki, bizim temel uğraşımız tüm boyun eğdirme çabalarına rağmen direniş daha da yükseltmek olacaktır.

Newroz böylesi bir mücadele nin odaklaştığı, modern ulusal kurtuluş mücadelemizin devraldığı direniş mirasımızın en belirgin adıdır. Proletarya hareketi, Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN ve yoldaşlarının zindan savaşıyla, Newroz'a gerçek anlamını vermiş, çağdaş savaşçıların halkımızın modern direniş günü haline getirmiştir.

Mücadelemizde böylesi bir önemi olan Newroz, hertürden reformist çıkış tarafından bu öden boşaltılarak anlamsızlaştırılmak istenmektedir. Burjuvazinin 1 Mayıs'ı işçi sınıfını mücadeleden alıkoymak için bahar bayramına veya çeşitli biçimlere büründürme çabalarına benzer bir tarzda, bizde de Newroz, ulusal kurtuluş savaşının engellenmesi için olağan bir bahar bayramı, bir eğlence geleceği ile sınırlı tutulmak istenmektedir.

Bu durum içinden geçtiğimiz bu dönemde Avrupa'da düzenlenen Newroz kutlama ve anma gecelerinde en belirgin bir biçimde görülmektedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ülke zemininde yeni boyutlara ulaşması, Avrupa'daki mücadele ve örgütlenmemize de bir canlılık kazan-

dırmıştır. Buna bağlı olarak proletarya hareketi, Avrupa'da bulunan Kürdistanlı kitleleri ülkede gelişen mücadeleyle sıkı bağlarla bütünleştirmek için yoğun bir çaba içerisinde.

Direnme geleneğimiz ve Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN'ın adıyla anılan Newroz düzenlenen gecelerle kutlanmakta, halkımızın bütünleştiği coşkulu anlar olmaktadır.

PKK Hareketinin yeni dönemde direniş mücadelesini, ülkede gelişecek olan halk savaşının gelişmesini engellemenin her türlü yöntemine başvuran reformist küçük-burjuva ve sosyal-söven çevreler, Avrupa zemininde de direniş geleneğimizin gerçek anlamıyla yaşatılmasını engelleme çabası içerisinde.

Örgütlenişinden tutulmuş program içeriği ve sunuluşuna kadar devrimci disiplin ve direniş ru-

hunun en güzel örneğini sunan Newroz gecelerini engelleme çabaları devam etmektedir. Bir yandan PKK aleyhtan propagandalarla yabancı güçlerin ve Kürdistanlı kitlelerin katılımını düşürme çabası, bunun sökmeyeceğini görünce alçakça oyunlara başvurmaktadır.

Örgütleniş, propaganda ve programına kadar tamamen örgütsüzlüğü meşrulaştıran, direniş mücadelesinden uzaklığı ve yalınlığı yaygınlaştıran geceler düzenlenerek gecelerimizin coşkulu etkisi kırılmaya çalışılmaktadır.

Özellikle gece düzenlediğimiz alanlarda afişler sökülerek kitlelerin haberdar olması engellenmekte, kitleler, çok uzaklarda da olsa bedava düzenlenen otobüs seferleriyle başkalaanlara götürülerek katılım düşürmek istenmektedir.

Her şeye rağmen kitlelerin

gecelere her alanda katılım sağladığını görünce bu kez gecelerimizin muhtevasını ihbara kadar gidebildiler. Özellikle 3 Mart Hamburg ve 18 Mart Duisburg gecelerinde görüldüğü gibi salon yetkililerine birçok başvuru ve ihbarlarla gecelerin örgütleniş ve muhtevasına ilişkin bilgilendirmeler yoluyla ve bir dizi iftiralarla salonlar iptal ettirmeye çalışıldı.

Bu tür saldırı ve engellemeler halen devam etmektedir. Ancak görülen odur ki, kitleler direnişin özü olan ve zengin bir programa sahip olan Newroz gecelerimizi coşkuyla karşılamakta, gecelerin örgütlülüğü, disiplini ve düzenliliği kitleler üzerinde olumlu bir etki bırakmaktadır.

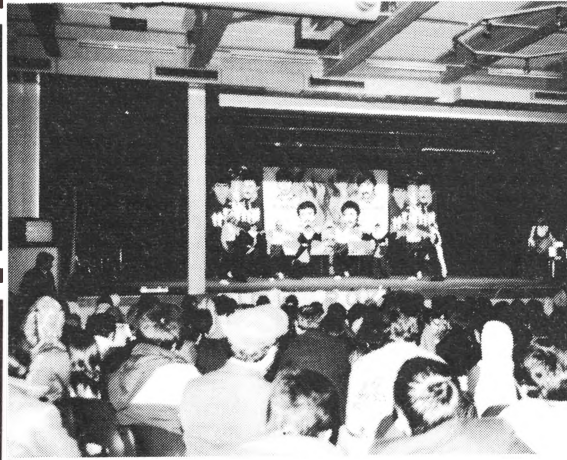
Şimdiye kadar düzenlenmiş bulunan Hamburg, Hannover, Arnheim (Hollanda), Osnabrück, Köln ve Duisburg geceleri, toplam

6000'e ulaşan bir kitle katılımı ile başarılı bir şekilde geçti. Gecelerde özellikle kitleleri ülkemizde gelişen mücadeleden haberdar eden, tüm yurtsever, demokrat ve devrimcileri direniş mücadelesine davet eden programlar kitlelerin coşkulu sloganlarıyla karşılanmaktadır.

Bu da gösteriyor ki kim, hangi güce dayanarak, ne türlü oyun oynarsa oynasın, hangi yolla engellemeye çalışırsa çalışsın, kitleler, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesinde saf tutmakta, Newroz'u direnişin yükseltildiği gün olarak kutlamaktadırlar.

Hiç bir bozguncu çaba direnişi durduramayacaktır. Yaşasın isyan ve direnme geleneğimiz NEWROZ!

NEWROZ KUTLAMA VE ANMA GECELERİ DEVAM EDİYOR

Hunerkom folklor grubu, Kürt halk oyunlarını sunarken.

Kürdistan halkının, çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN ve yoldaşlarının kanıyla bezenen direnme geleneği NEWROZ, Avrupa'da düzenlenen Kürdistanlı, Türkiyeli ve Avrupalı kitlelerin katıldığı gecelerde devrimci coşku ile kutlanıyor.

Bu amaca yönelik olarak Fransa, Hollanda, İsviçre ve Almanya'da toplam 14 gece düzenlenmiştir. Bunlardan 3 Mart Hamburg, 4 Mart Hannover, 10 Mart Arnheim, 11 Mart Osnabrück, 17 Mart Köln, 18 Mart Duisburg geceleri geniş bir kitle katılımı ile gerçekleşmiş bulunmaktadır.

Newroz gününün anlamını ve mücadelemizin geldiği boyutları anlatan konuşma ve açılan geceler, devrimci marşların sunulduğu koro programı ve Kürdistan'ın iç kesimlerinden derlenen oyunların sergilendiği folklor ile devam etmektedir. Mücadele ve direnişle getiren halk türkülerinin sunulduğu Koma Berxwedan programı beğeni ile karşılanmaktadır. Gecenin birinci bölümünde ayrıca PKK partizanlarının halk savaşına hazırlık çalışmalarını anlatan, hazırlık alanlarında çekilmiş bir

coşkulu anı olan şehit partizanın ardından ant içme töreni ile devrimci direnişçi bir ruhla sonuçlandırılmaktadır.

Yaklaşık 1300 kişinin katıldığı Hamburg gecesi, son ana kadar salon yetkililerince engellen-

Halkımız Savaşıyor, Halkımız Söylüyor programı sunulurken.

mesine rağmen başarılı bir biçimde sonuçlandı.

4 Mart Hannover gecesinde merkezi programa ek olarak yörede

masına neden oldu.

Hollanda'nın Arnheim şehrinde 10 Mart'ta düzenlenen geceye 600'e varan bir Kürdistanlı kitle katıldı. Den-Haag ve Amsterdam'da faaliyet sürdürmekte olan koro ve folklor ekibinin katıldığı geceye ozan Zinar direniş ve savaş türkülleri ile renk kattı.

Osnabrück gecesinde konuk olarak bulunan Filistinli sanatçı Hilmi, 600'ü aşkın kitlemiz tarafından sevgi gösterileri ile karşılandı.

Yakın olmalarına rağmen her ikisine de yüksek bir katılım sağlanmasının dikkati çektiği Köln ve Duisburg geceleri de başarılı bir biçimde sonuçlandırıldı.

Özellikle Duisburg'da reformistlerin son üçüne kadar süren engelleme çabaları ve ihbarlarına rağmen 1200'e varan bir kitle katılımı sağlandı ve aksaadan sonuçlandırıldı.

Koma Amed grubunun programından bir an.

PARTİZANIN MEKTUBU

PROVAKATÖRLERİN DEVRİMİ YARGILAMASINA İZİN VERMEYİN!

FUAT BAWER

Demokrat Türkiye'nin iki yıl yakın bir süreden beridir yurtdışında yayın yapan birçok demokrat ve ilerici yayın organının arasında yer alan bir gazete olduğu herkes tarafından bilinmektedir. Bu süre boyunca sayfalarında yer verdiği en temel yazılardan yola çıkarak, **Demokrat Türkiye**'nin nasıl bir ideolojik-politik çizgi doğrultusunda yayın yaptığı konusunda belli bir anlayışa ulaşmak mümkündür. Elbette izlenen ideolojik-politik doğrultunun Türkiye devrimci-demokratik hareketinin canlı sorunlarının çözümüne ne denli katkıda bulunduğu, Türkiye devrimci-demokratik sesleri olarak askerî-faşist diktatörlüğe karşı mücadelede kitlelere nasıl bir yol önerdiği, halklarımızın artık tahammül edilemez boyutlara varan baskı, zulüm ve sömürden kurtuluşu için ne kadar çaba harcadığı, bu çizginin proletaryanın devrimci çizgisinin var olma ve bağımsızlık hakkına ne ölçüde saygı gösterdiği, demokrat olmanın ölçülerine ne denli yaklaştığı gibi pek çok konuda fikir yürütülebilir, tartışmalar yapılabilir. Bütün bu temel sorunlarda **Demokrat Türkiye** çeşitli yönlerden eleştirilebilir. Ama bu yazının amacı belirtilen noktalarda **Demokrat Türkiye**'yi eleştirmek değildir. Yeri geldiğinde bu da yapılacak ve bu gazetenin gerçek işlevi konusundaki düşüncelerimiz de açıklanacaktır. Şimdilik kaydıyla bizi ilgilendiren esas sorun, **Demokrat Türkiye**'de çıkan her yazının bu gazeteyi ne ölçüde bağladığı ve yazarlarının sorumluluğunu paylaşmış paylaşımadığıdır? İşte mesele bu!

Sözgelimi **Serxwebûn** gazetesinin son derece belirgin ilkelere bağlı bir yayın politikası vardır. Sayfalarında yer verdiği yazıların ve yayınladığı bütün yazıların sorumluluğunu taşır. Hatta bu sorumluluk okuyucu mektuplarına kadar uzatılabilir. Temel sorunlar üzerine yazı yazan herkesin sicil hakkında bilgi sahibidir. Kendi politikasına yol gösteren ilkelere açıkça kaçışan yazılara yer vermez. Bu türden yazılara yer verme sorumluluğunu duysa bile bunun gerekçelerini açıklar, çoğu kez cevap verme hakkını saklı tuttuğunu bildirir ve cevabını verir. O, Kürdistan'daki belli bir politik örgütlenmenin sözcüsü, bu örgütün önderliğinde geliştirilen ulusal direniş mücadelemizin sesidir. Objektif konumu ve tarihsel sorumluluğunun bilinciyle hareket eder. Kimin sözcülüğünü yaptığını açıkça ortaya koymaktan hiçbir zaman çekinmez ve bundan sadece gurur duyar.

Acaba **Demokrat Türkiye** de böyle davranmakta veya böyle davranmanın sorumluluğunu duymakta mıdır? Kesin ilkelere dayalı açık bir yayın politikası var mıdır? Sayfalarına konuk ettiği her yazının bütün sorumluluğunu üstlenmekte midir? **Demokrat Türkiye**'de biraraya gelen demokratlar örgütlü demokratlar mıdır, yoksa örgütsüz demokratlar mı? Herhangi bir örgüte ya da ortak toplantılara saptanmış ilkelere bağlı kalma gereğini hissetmekte midirler? Yoksa **Demokrat Türkiye** demokrasi ve demokratlık adına eline kalemi alan ve birşeyler yazıp çizen herkese kapılarını açık tutmakta mıdır? Eğer öyle ise bu nemi demokrat ve demokratlıktır? O zaman **Demokrat Türkiye**'nin, yazar olma sevdasına kapılan bazı acemi aydınların ve hatta bazı karanlık unsurların kalem oynattığı bir antreman alanı olduğunu söylemek sadece yersiz bir yakıştırma ya da "çirkin" bir iddia olabilir mi? **Demokrat Türkiye**'nin sorumluları bu sorularımıza yanıt vermek zorundadırlar.

Göründüğü kadariyla **Demokrat Türkiye**'nin temel yazar kadrosuna dahil ettiği S. OKTAY, Ali TAN ve Cumali HAYDAR adlarındaki yazar bozuntusu devrim ve sosyalizm düşmanları kimlerdir? **Demokrat Türkiye** direniş, direnişçilere küfredmekte hiçbir sakınca görmeyen, faşizmin işkence tezgahlarında sır vermemek için ser veren Türkiye ve Kürdistanlı yüzlerce devrim şehidini, İspanya'da mecliste "yaşasın ölüm" diye nara atan faşistlere benzeten, bu S. OKTAY denen siyasal mevtanın gerçek kimliğini devrimci-demokratik kamuoyuna veya en azından sorumlu devrimci çevrelere açıklama yükümlü

gösterecek midir? Bu yazar taslakları mı **Demokrat Türkiye**'yi kendi devrim düşmanı amaçları için bir araç olarak kullanmışlardır? Yoksa soruları, yeterince üzerinde düşünmeden mi, gerçek anlamını bilince çıkarmadan mı bu yazıları yayına sokmuşlardır? Yoksa yazıların içeriğine tümden katılmakta mıdır? Kim kimi oyuna getirmiştir? Şu S. OKTAY, Ali TAN ve Cumali HAYDAR adlarındaki insanlık ve direniş ruhu fukaraları ayrı ayrı kişiler midir? Yoksa değişik adlar altında benzer içerikli yazıları yazan tek bir kişi midir? Eğer bu üç takma adın sahibi tek bir kişi ise, **Demokrat Türkiye** bunu bilmekte midir? Ve yine eğer bu üç takma adın sahibi tek bir "insan" ise, çocuk kitaplarının en sevimiz tipi olan ve kendisini cezalandırmak amacıyla izleyen roman kahramanının elinden kurtulmak için hertürlü kılığa bürünen binbir surat gibi, neden **Demokrat Türkiye**'nin aynı sayı ve aynı sayfasında değişik iki takma isimle yazma zorunluluğunu duymaktadır? Kendisini cezalandırmak için izine düşen güçler mi vardır? Affedilmez bir suç mu işlemiştir? "Ölüme Yatmak" gibi devrimci-demokratik kamuoyuna son derece yabancı olan ilginç bir başlık altında yazdığı makalenin, okuyan herkeste, işlediği suçun mesur karşılığı olan şerefisizce bir ölümün hoşuk nefesini ense kökünde hissedene bir suçlunun kaleme almış olabileceği imajını yaratması sadece bir tesadüf müdür? Sakın şu S. OKTAY, Diyarbakır Cezaevinde onlarca devrimci savaşçının kanına giren Şahin-Yıldırım faşist milis çetesinin üçüncü şefi olan Semir vb. provakatörler olmasın? Sakın şu devrimcileri yobazlık, halkımızın kültürü diye feodal kültür ve ahlak anlayışına sarılmakla itham eden Ali TAN, hiçbir insani ve ahlaki kurala bağlı olma gereğini duymayan, içinde yer aldığı örgüt içinde burjuva ahlak ölçülerine dahi bağdaşmayan ölçüler geliştirmeye çalışan, korkunç bir ruh düşkünü Semir vb. olmasın. Eğer **Demokrat Türkiye**'den tasfiyeciliği ve yıkıcılığı dayatmaya çalışanlar kendilerinin de niteliğini çok iyi bildikleri bu tip unsurlara, bu gazete durumunu nasıl açıklayacaktır?

Şimdi bütün bunlar nereden çıktı denilmesin. Bugün artık belgeleriyle ortaya çıkmıştır ki, Türkiye ve Kürdistan Devrimci-Demokratik Hareketleri bizzat devlet tarafından örgütlenilmede olan gizli-çıkık bir tasfiyecilik ve yıkıcılık faaliyetine hedef olmaktadır. Semir denen unsurun bu konudaki rolü belgeleri ile birlikte bugün açıkça ortaya çıkmıştır. Devrimci hertürlü değere saldırımları görev olarak yürüten bu unsurların yaydıkları görüşler ile **Demokrat Türkiye**'de çeşitli isimler altında yayınlanan görüşler arasındaki aynılık bir tesadüf müdür? Yoksa **Demokrat Türkiye**'nin yayınlanmamış ve fakat bu temelde başkaları ile saptığı başka ilke ve protokoller mi vardır? Örgütlenmeye ve örgüte savaş ilan eden herkes soluğu neden **Demokrat Türkiye**'de almaktadır? Devrimci-demokratik kamuoyunun gözünün içine baka baka nasıl tasfiyeciliğin böyle dayatıldığı ve bunun nedenleri **Demokrat Türkiye** tarafından izah edilmeyecek mi?

Evet, **Demokrat Türkiye** gazetesinin sorumluları bu sorularımıza mutlaka cevap vermediler. Eğer Türkiye'de demokrat olmanın en temel koşulunun Kürdistan'da proletarya önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini hem de hiçbir önkoşul ile sürmesinin desteklemekten geçtiğini kabul ediyorlarsa; eğer en korkunç vahşet ve barbarlığın sergilendiği zindanlarda faşist cellatların sosyalizm ve insanlık değerlerine ihanet etmeleri karşılığında kendilerine sunduğu "yaşam yolu"nu ellerinin tersiyle iterek, şerefli bir ölümü böyle bin tane yaşama yeğ tutan direniş mücadelesinin ölümsüz kahramanlarına birazcık saygı duyuyorlarsa; eğer Mahir'lerin, Deniz'lerin, İbrahim'lerin, Mazlum'ların, Kemal'lerin, Hayri'lerin ve öteki devrim şehitlerinin, yaşamın ve ölümün gerçek anlamını S. OKTAY alacağı kadar bilmediklerini iddia etmeyeceklerse, bu sorularımıza cevap vermek

zorundadırlar. Biz yine sorularımıza devam edelim.

Demokrat Türkiye gazetesi, bugün Türkiye ve Kürdistan'da halklarımıza kan kusturan, dizginsiz bir sömürü ve zulmü onların yaşamının ayrılmaz bir parçası haline getiren, halklarımızın en değerli evlatlarını zindanlara dolduran ve binlerce için darağacının yağlı ipini reva gören Türkiye'deki mevcut devlet biçimini nasıl değerlendirmektedir? Eğer mevcut devlet biçimi dörtbaşı mamur bir faşist diktatörlüğe, bu zulüm çarkının kırılmasının çok büyük fedakarlıklar pahasına gerçekleştirileceğini, halklarımızın kurtuluşu uğruna ölümlü göze alınması ve gerektiği yerde ölmenin de bu fedakarlıkların kapsamına girdiğini kabul etmekte midir? Eğer mevcut rejim insanlığa karşı hergün, her saat sayısız suçlar işliyoysa ve bu rejime karşı mücadele etmek sadece komünistler için değil, şerefli ve haysiyetli her kişi için bir insanlık borcu haline gelmişse, **Demokrat Türkiye**, faşist diktatörlüğün devamından yana olmayan herkesi faşizme karşı mücadeleye çağırmanın gereğine inanmakta mıdır? Mücadelenin gereğini inanıyorsa, bu mücadelenin zafer kazanması için, sadece komünistlerin ve genel olarak kitlelerin öncülerinin değil, bizzat kitlelerin kendisini büyük bir fedakarlık ve kararlılık ruhuyla eğitilmeleri gerektiğini; kitlelere zafere giden yolun hiçbir zorluğu içermediğini ve kurtuluşun hiç kan dökülmeden elde edileceğini söylemekle, kitlelerin kandırılmasından öteye gidilemeyeceğini ve zaferin sadece bir hayal olacağını bilmekte midir? İçerde ve dışarda, işkence tezgahlarında ve dağlarda faşist insan avcılarını teslim olmak yerine, sonuna kadar direnerek yaşamalarını halklarımızın kurtuluşu davasına adanmış ülkelerimizin en değerli kızları ve oğulları, bu fedakarlığın gereğini en somut bir biçimde yerine getirmiyorlar mı? **Demokrat Türkiye** ve bu soylu direnişleri nasıl karşılıyor, onlara nasıl bir anlam atfediyor? Neden Diyarbakır zindanlarında hergün birkaç devrimcinin cesedi çıkıyor. Sömürgeci-faşist cuntanın devrimci savaş esirlerine ölmeleri, Şahin Dönmez, Yıldırım Merkit ve S. Oktay gibi yaşamaları için kapıları açık tuttuğunu, ama asıl bu şekilde onları öldürmeye çalıştığını; kendilerini, kendi ülkeleri ve halklarının gerçekliğini inkar etmeleri, Kemalizmin kendileri için çizdiği "ulusal birlik ve bütünlük" yoluna yeniden dönmeleri, Şahin-Yıldırım çetesinin "genç kemalistler" örgütüne katılmaları karşılığında gerekirse kendilerini salıverecek kadar ileri gittiğini biliyor mu? Eğer biliyorsa, zindanlardaki savaş esirlerine, Kenan Evren faşist yönetiminin kendileri için çizdiği yola girmelerini, "kendilerini adını duymadıkları, yüzünü görmedikleri insanlar için feda ediş" yerine, "yemeleri, içmeleri, gülmeleri, eğlenmeleri, aklı olmaları ve evlenmeleri" için kendilerine ayıracak zamanlarının olması ve bu nedenle yaşamaları gerektiğini öneriyor mu? S. Oktay alacağı gibi, **Demokrat Türkiye**'de, faşist cellatların politikasını bozguna uğrattıkları, onlara siyasal yenilgiyi tattırdıkları için direniş kahramanlarına olan şükran borcunu dile getiren, cezaevi direnişini (ve genelde direniş çizgisini) destekleyen, kendi üyelerine ve önderlik ettiği kitlelere "çalışmada ve çarpışmada" onlar gibi kahramanca fedakarlık ruhuyla dolu olmalarını öğütleyen devrimci partileri ve örgütleri "ölüm ideolojisi" üretmekle suçluyor mu? Cevabı evet ise, bunun faşist cellatların tutumu ile arasındaki fark ne kadardır? Hayır ise, "ölmeye yatmak" edbiyatının **Demokrat Türkiye**'nin sayfalarında arzı-endam etmesinin esbabı mucibesi nedir? Eğer **Demokrat Türkiye** bir provakatörün oyununa geldiğini kabul edecekse bunu herkese açıklamalı, proletaryanın devrimci direniş çizgisine karşı saygılı olacağına ve bir kez daha devrim şehitlerinin anılarına karşı işlenen alçakça bir suç alet olmayacağına dair, devrimci kamuoyuna güvence vermelidir.

Yurtdışında bulunan Türkiye ve Kürdistanlı bütün devrimcilere sesleniyoruz. De-

mokrat Türkiye'yi düzenli veya düzensiz okuyan binlerce faşizm aleyhtarı arasında sizin de taraftarlarınız ve sempatanlarınız var. Onlar, S. OKTAY adlı ne idiği belirsiz sosyalizm saçmasına batırılan, hem de "yeni sosyalizm" denilen ucube türünden olduğu için kolaylıkla dikkatlerinden kaçabilen, devrime nefretini kusan "tatlı" sözlerini, S. OKTAY, Ali TAN düşüncelerinde haklı olabilir mi diye düşünebilirler. Gerçekten bu kadar fedakarlıklara katlanmak boşuna mıydı; bu kadar devrimcinin, demokratın ve yurtseverin oluk oluk akan kanı, sadece kendi güdülerini tatmin etmek için ölüme meydan okuyan birkaç kompleksli insanın "kahramanlık gösterisi" miydi diyebilirler. Giderek işi Türkiye sosyalist ve demokratik hareketinin uzak ve yakın geçmişi ne kadar sahip çıkılması ve herşeye rağmen savunulması gereken olumlu mirası varsa, bir provakatörün koşullandırması ile tartışmaların merkezine koymaya kadar vardırabilirler. İşte gelişmelerin bu noktaya varması demek provakatörün sonuç alması, provakasyonun başanya ulaşması demektir. Sizler buna seyirci mi kalacaksınız?

Bu provakatörler sömürgeci-faşist cuntanın içerde geliştirdiği tasfiyeciliği yurtdışında tamamlamaya çalışıyorlar. Onlar, örgütleri dağıtmak, örgütlenme doğrultusunda geliştirilen olumlu çabaları sabotaj etmek, "kitlelerin ve örgütlerin taraftarlarının örgütlerden kopuşu"nu sağlamak ve böylece dağınıklığı ve kaosun egemen kılınması için, değişik adlar altında ve özellikle okuyucu mektupları yoluyla birçok ilerici yayın organının davetsiz konukları oluyorlar. Kenan Evren'in bu kuklaları, özellikle Türkiye devrimciliğinin ağır yaralar aldığı, bazı örgütlerin "geçmiş"leriyle tüm bağlarını kopararak kendilerini tasfiyeye yönlendikleri, "yeni sosyalizm" maskesi altında hertürden küçük-burjuva düşüncesinin Marksizm-Leninizmde buluşturulmaya çalışıldığı ve bu örgütlerin ihtilali özünün iğdiş edilmek istendiği günümüzün ağır olumsuzluklarla yüklü koşullarında, "geçmiş dönem olumsuzluklarını görmüş, kavramış" olan "devrimci, demokrat ve aydınlar" a sesleniyorlar. Bu tür dönemlerde, en aşağılık dönem ruh halini ortaya koymaya yatkın, bir kuptan öteki kutba kolaylıkla atlayabilen, en kutsal devrimci değerleri gözünü kırpmadan ihanet edebilen, korkak, istikrarsız, kararsız ve kaypak küçük-burjuva aydınlarının çağrılarına kulak tıkamayacaklarını ve örgütleri içinde hareket geçceklerini biliyorlar. Onlara güveniyor ve bu yüzden onlara övgüler yağıyorlar. "Aydın olmalarının verdiği bilinç" (!?) görevlerini başlarıyla yerine getireceklerine inanıyorlar. Ama aynı inancı yurtsever halk kitleleri ve örgütlerin sıradan taraftarları için paylaşıyor; "geçmişin sekte, dogmatik örgütlerine binbir bağla bağli olan kitleler ve bu örgütlerin taraftarları için bu kopuşu gerçekleştirmek aynı şekilde kolay olmayacaktır" diyorlar. Bir ajan-provakatör kendini bundan daha iyi ele veremezdi. Faşist Evren cuntasının kendisine yüklediği işlevin özünü bundan daha açık bir biçimde ortaya koymazdı. Bu provakatör hepimizin gözlerinin içine baka baka, açıkça "ben Martovculuk oynayacağım" diyor; "benim görevim örgütleri tasfiye etmektir." Bu sözlerle başka anlamlar yüklemek, başka yönlere çekmek mümkün müdür?

Provakasyona alet edildiği olasılığını bir kenara bırakalım. Farzedelim ki **Demokrat Türkiye**'de S. OKTAY'ın, Ali TAN'ın, Cumali HAYDAR'ın tasfiyeciliğine bilinçli destek sağlıyor; bir provakatöre (provakatörler sırtlarında provakatör üniformasıyla gezmezler, karşı-devrime gereği gibi hizmet etmek için kendi gerçek kimliklerini devrimcilerden, demokratlardan gizlerler; böylece yaratıkları **Demokrat Türkiye**'de sahnede oldukları türden eylemleriyle yakayı ele verirler), buyur, saygılarının senin kaleminin hizmetindedir, istediğini yazıp çizebilirsin diyor. Yine farzedelim ki, bunu, yurtdışında Kemalizm bağlarını koparmaya küçük-burjuva demokratların sözcülüğünü yaptığı için yapıyor ve bu tutum onun sınıfsal karakteri ile tam bir uygunluk arz ediyor. Pekî, eğer taşıdığımız sıfattan vazgeçemediyse, size soruyoruz. Ya siz mark-

Kürdistan'da son siyasal gelişmeler ve bir toplantının bir kez daha gösterdiği gerçekler . . .

Baştarafı 1. sayfa

Bir kere, böyle bir anlaşmanın sadece Güney Kürdistan ve Irak'taki gelişmelerin bir sonucu olmadığı, bununla birlikte Ortadoğu'daki gelişmelere yakından bağlı ve bu gelişmelerin bir parçası olduğu açıktır. Son bir kaç yıl içinde Ortadoğu'da emperyalizm ve işbirlikçi rejimlerle devrimci, ilerici, anti-emperyalist güçler arasındaki mücadelenin şiddetlendiği, bölgenin birkaç odayında sıcak savaş biçiminde sürdüğü herkesçe bilinir. Ve bugün, böyle bir mücadelenin en keskin biçimi aldığı ve tüm bölgeyi kapsadığı ortadadır. Keskinleşen mücadele ortamının bir gereği olarak bölge çapında saflaşmanın ortaya çıktığı, bölge güçlerinin karşılıklı bloklaşmakta olduğu açıktır. Böyle bir durumda artık herkes için kendi safını açıkça belirlemek kesin bir zorunluluk haline gelmiştir. Bu, her iki güce de dayanak kendi çıkarlarını gerçekleştirmek isteyen burjuva kurnazlığının, orta yolcu, reformist, uzlaşıcı hareketlerin sonu demektir. Nitekim olanlar da tamatamına budur.

Ortadoğu'da son bir yıldır kendi silahlı kuvvetlerini de dolayısı kullanmaktan çekinmeyen emperyalizm, bölgedeki egemenliğini sürdürmek, karışıkları ezerek egemenliğini güçlendirmek istemektedir. Bunun için silahlı şiddet en azgın bir biçimde kullanmakta, planlı saldırıgınlığı arttırmaktadır. Bunun için bölgedeki işbirlikçilerini bir blok içinde birleştirmeye çalışmaktadır. ABD emperyalizminin, Camp David'le başlatılan ve İsrail-Mısır ittifakı önderliğinde bölge gericiğini birleştirmeye amaçlayan planı işlememiştir. Şimdi, bir yandan İsrail elde tutulurken, öte yandan "İslam Konferansı" adı altında diğer işbirlikçi-gerici rejimler bir blok içinde birleştirilmek istenmektedir. Ve bu blokun önderliği için bir NATO gücü olan Türk faşizmi en ideal konuma sahiptir. ABD generallerinin Türkiye'den istedikleri ve kabul ettikleri şey budur. Son "İslam Konferansı" zirvesi ve Türkiye'nin zirveye katılımı bunun en açık göstergesidir. Türk faşistlerinin gerici Arap başkenterlerine yönelik sıkışan diplomatik akınların anlamı budur. Besbelli ki bu çabalar, emperyalistlerin ve işbirlikçi-gericilerin bölge halklarına ve ilerici, yurtsever güçlerine karşı saldırıgınlığı artırma çabalarıdır. Bu ortamda devrimciyim, ilericiyim, anti-emperyalistim diyebilme için emperyalizme ve işbirlikçi gericiliğe karşı direniş çizgisinde, aktif mücadele içinde olmak mutlak bir zorunluluktur. Nitekim değişik sınıflardan (proleter, küçük-burjuva ve hatta bazı kesimlerle burjuva) çeşitli güçler emperyalizme ve işbirlikçi gericiliğe karşı aktif mücadele çizgisine yönelmişler ve giderek bir blok haline gelmeye başlamışlardır. Suriye, Libya, İran ve benzeri güçlerin durumu, sıkışan ilişkilerinin anlamı budur. Bu oluşum, dolaylı ya da dolayısı bir biçimde arkasında dünya sosyalizm ve devrim güçlerini bulmaktadır, karşıt güçler arasındaki mücadele şiddetlendikçe bloklaşma eğilimi gelişmiş, böyle bir yönelim ise mücadelenin daha çok keskinleşmesini ve kızışmasını doğurmıştır.

Elbette Ortadoğu'daki böylesi gelişmeler etkisini en çok mücadelelenin yoğunlaştığı odaklara duyurmuş, bölgedeki ulusal kurtuluş

hareketlerini derinden etkilemiştir. Mücadele keskinleşip bloklaşma eğilimi geliştikçe bu hareketler içinde yer alan ve yer aldığını söyleyen çeşitli güçler de kendi çizgilerini belirginleştirmek ve gerçek yerlerine oturmak zorunda kalmışlardır. Böylece bu hareketler içinde açık bir ayrışma ve değişik saflara geçme ortaya çıkmıştır. Uzlaşıcı, reformist, işbirlikçi eğilim içinde olan güçler, emperyalizm ve gericilikle olan eski ilişkilerine bağlı kalmış olmanın safında kendi gerçek yerlerini alırken, devrimci-yurtsever güçler de direniş çizgisinde mücadeleden gerçek sahipleri olarak direnişçi blokun birer parçaları haline gelmişlerdir. Böylece bu hareketler, önlerini tıkayan ve yanlış rotaya sokarak gelişmelerini engelleyen sahte devrimci-yurtsever güçlerden, reformist-şirlikçi burjuva ve küçük-burjuva önderliklerden kurtulmuşlar, doğru devrimci çizgiye ve gerçekten halkçı karaktere biraz daha yaklaşmışlardır. Filistin Kurtuluş Hareketi içinde de, Kürdistan'da da olan tamatamına budur. FKÖ'nün parçalandığı, kendi içinde amansız bir mücadeleye yaşadığı, Kahire ve Amman'a oturan Arafatçıların Washington yolunda ilerlemekte olduğu bir ortamda bizim "küçük Arafatlarımız" da Bağdat, Londra, Paris, Stockholm yolunda ilerlemeleri elbette şaşılacak bir şey değildir. Bu, bölgedeki böylesi gelişmelere ve emperyalizmin bölgeye yönelik planlarına böyle yakından bağlıdır. Eğer bu yolda yürümekte ısrar ederlerse, yakında sıranın Ankara yolunda ilerlemeye geleceği açıktır.

Anlaşma olayına, belirgin bir etmen olarak Kürdistan'daki gelişmeler açısından da bakmak gerekir. Kürdistan'ın çeşitli parçalarında burjuva ve küçük-burjuva reformist-milliyetçi akımın ya hakim ulus içindeki küçük-burjuva reformist hareket içinde ya da yarı-feodal, yarı-burjuva ilkel-milliyetçi hareket içinde doğup geliştiği iyi bilinir. Hem sınıf karakteri ve hem de bu doğuş özelliği nedeniyle o, program, strateji ve taktik açılarından bu hareketlerin anlayışlarını kendinde yansıtmış, onların uzlaşıcı, reformist, işbirlikçi özelliklerini kendi özellikleri olarak şekillendirmiştir. Bu akım içinde KYB en önde gelen bir güçtür ve daha başından itibaren Kürdistan'ın tüm parçalarını kollarını yaratması esas almıştır.

1970'lerin ikinci yarısında, bölgede devrimci, ilerici gelişmelerin hızlandığı, Kuzey-Batı Kürdistan'da kısmen rahat çalışma koşullarının bulunduğu, ilkel-milliyetçiliğin ağır bir yenilgi aldığı ve Kürdistan proleter devrimci hareketini henüz doğuş sürecinde olduğu bir ortamda reformist-milliyetçi hareket, bu elverişli koşullardan yararlanarak hızla gelişme sağlamıştır. İran Şah'lığının yıkılması ise bu hareket için önemli olanaklar yaratmış ve ciddi bir umut ışığı olmuştur.

Ancak 1980 sonrası gelişmeler daha değişik koşullar ortaya çıkarmıştır. Bölgede karşıt güçler arasında keskinleşen mücadele ortamı ve artan bloklaşma eğilimi doğrudan Kürdistan'da da içine almıştır. Türkiye'de iktidara el koyan 12 Eylül faşist-askeri yönetimi ortamı sonderece sertleştirmiş, reformist-milliyetçi hareketin yararlandığı çalışma koşullarını yoketmiştir.

Doğu Kürdistan'daki gelişmelere bağlanan umutlar gerçekleşmemiş, savaşın Irak rejimi aleyhine dönmesiyle Irak-İran savaşı da bu harekete umut veremez hale gelmiştir. Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen proletarya hareketi ve bu hareketin önderliğinde gelişen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi tüm Kürdistan'ı etkilemeye başlamıştır. Bütün bunlar, Kürdistan'da da ayrışmayı ve saflaşmayı hızlandırmış, devrim ile karşı-devrim güçleri arasındaki mücadele ortamını son derece sertleştirmiştir. Orta yolculuğun, reformculuğun aynı biçimlerle yaşayamaz hale geldiği bu koşullarda, burjuva ve küçük-burjuva reformist-milliyetçi hareket dağılma ve çöküş sürecine girmiş, maskesi önemli ölçüde düşerek kendisini yakıştırdığı önderlik konumunu kavbetmiş, hareketin işbirlikçi özelliği daha çok öne çıkmıştır. Hareket içinde yer alan çeşitli grup ve örgütler, başta Avrupa emperyalizminin sosyal-demokrat kanadı olmak üzere çeşitli emperyalist çevrelerle ilişki ve ittifaklarını güçlendirmiş, bölgede kendilerinin faşist dedikleri rejimlerle stratejik ittifak kurmaya yönelmişler ve böylece o sistem içinde hareket eden güç olma konularını açığa vurmuşlardır. "Kürdistan'ın birliği" adına her parçadan bir örgütün katılımıyla oluşturulan "dörtüyle", buna bağlı olarak değişik parçalarda yaratılan "üçlü", "beşli" ittifaklarla bu hareketin böyle bir yönelim içindeki birliğini yaratmışlardır. Bu güçlerin PKK ile ilişki ve ittifaka girememelerinin esas nedeni kendilerinin ifade ettikleri gibi "terörizm", "anarşizm" ve benzeri şeyler değildir; bunun gerçek nedeni hangi sistem içinde hareket edileceği ve kendilerinin bu açık işbirlikçi yönelimlidir. Onların PKK düşmanlığını temelinde, PKK'nin işbirlikçiliğe karşı açık mücadele ederek doğru devrimci kurtuluş yolunu kitlelere gösteriyor ve kendilerinin maskesini düşürüyor olması vardır.

Kürdistan'da burjuva, küçük-burjuva reformist-milliyetçi hareketin önderliği KYB'dir. Bu, hareketin ortaya çıkışından günümüze kadar açıkça böyledir. Belli ki emperyalizme ve sömürgeci işbirlikçilikte de bu güç önde yürümekte ve diğerlerini de peşinden götürme yolunu izlemektedir. KYB, emperyalizmin bölgede yaratmaya çalıştığı gerici blokta yana olduğuna ilişkin tavrını 1 Mayıs 1983 saldırısı ile açıkça koymuştur. Bu olayın, Türk faşizminin Güney Kürdistan'a yönelik 25 Mayıs saldırısı ile yakından bağlı vardır. Her ikisi de alana yönelik bir anlayışın ve planın birer parçalarıdır ve pratikte aynı amaca hizmet etmişlerdir. Emperyalizm 1980'den itibaren Ortadoğu'nun çeşitli ülkelerindeki devrimci, ilerici hareketleri ezme ve direniş odaklarını yok etme hedefini önüne koymuş, bu doğrultuda hem işbirlikçi gericiği ve hem de doğrudan kendi güçlerini kullanarak planlı bir saldırı yürütmüştür. Emperyalizme ve gericiğe karşı önemli bir direniş alanı olan Lübnan'da yaşanan olaylar bunun en açık kanıtıdır. Bir başka direniş alanı haline gelen Güney Kürdistan'da ve Irak-Türkiye sınırında yaşanan olaylarında bunun bir benzeri olduğu şüphesizdir. Emperyalizm, Türk faşizmi ve Arap gericiği bu mücadele alanının tez eden yok edil-

mesini istemekte, bunun için hertürlü saldırıgınlığı uygulamaktan çekinmemektedir. Böyle bir dönemde bu alandaki devrimci, ilerici yapıya yönelen her türlü silahlı saldırının bu amaca hizmet ettiği ve arkasında böylesi güçlerin bulunduğu söz götürmezdir. Mayıs 83 saldırılarının bu doğrultudaki uygulamalar olduğu açıktır. Olaylar üzerine dağıttığı bildirilerde PKK-MK bu gericiği açık bir biçimde belirtmiş, KYB'nin saldırısının emperyalizmin ve bölge gericiğinin çıkarlarına hizmet ettiğini ve Kürdistan halkının çıkarlarına karşı olduğunu belirleyerek, bu yönelimin sonunda sahiplerini de boğacak kadar tehlikeli bir yönelim olduğunu vurgulamış, doğru yolu göstererek bu güçleri uyarmıştır. Ve bugün faşizm ve emperyalizmle anlaşmaya varan gelişmeler, bu belirlemelerin doğruluğunu, Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesi ve bölge halklarının çıkarları açısından bu yönelimin ne kadar ciddi ve de tehlikeli olduğunu açıkça göstermiştir.

1 Mayıs saldırısı KYB'nin nasıl bir ilişki içinde olduğunu, bölgede gelişen bloklaşma eğilimi içinde tericihi kimden yana yapmaya yöneldiğini ortaya koymuştur. Arafatçılık işbirlikçi-gerici blokta yana tercih yaparken koskoca bir Arap gericiğine dayanmayı hedeflemiştir. Peki ya Kürdistan'ın aynı yol yolcuları kendilerini faşist-sömürgeci kollarına atarken nelerine güvenmekte, hangi güce dayanmaktadır. Besbelli ki onlar, sömürgeci burjuvazile belli bir işbirliğine ulaştıkları daha çok emperyalizmle ilişkiyi öne alacaklar, basit ve zavallı güçler olarak emperyalizmin usaklığına oynayacaklardır. Bu yönelimin kendileri açısından bile bundan başka bir sonuç veremeyeceği açıktır.

Mayıs 83 olayları, emperyalizmin ve gericiğinin alana yönelik saldırı planlarının bir provası olmuştu; tıpkı İsrail'in Temmuz 81'deki Beyrut saldırısı gibi. Belli ki arkasından Haziran 82 işgali gelecekti. Emperyalizm ve Arap gericiğiyle görüş birliğine varan ve hem ilişki, hem de tehditle Saddam rejimini ikna eden Türk faşizminin, bütün gücüyle böyle bir işgale hazırlanmakta olduğu gözler önündedir. Önümüzdeki aylarda alanın devrimci özelliğine son vermek için büyük askeri harekatların düzenleneceği, hatta savaşın daha büyümesi durumunda Arap gericiğinin ve ABD'nin savaşta bizzat katılımının planlandığı açıktır. Türk faşizminin içteki ve alana yönelik askeri durumu, Türkiye-ABD görüşmeleri, Türkiye'nin Saddam rejimi ve diğer gerici Arap yönetimleriyle sıkışan ilişki ve görüşmeleri, bütün bunların hepsi böyle bir planın uygulanabilmesi için yapılan hazırlık çalışmalarındır. Belli ki Saddam rejimi-KYB anlaşması da bu hazırlık çalışmalarının bir parçasıdır ve bu plan doğrultusunda, bunun bir gereği olarak ortaya çıkmıştır. Mayıs 83'de prova niteliğinde ilk adımlar atılan şeyin şimdi ikinci adımı atılmak istenmekte ve bunun bir gereği olarak KYB'nin 1 Mayıs olayı şimdi Saddam rejimiyle birlikte Kürdistan'a yönelik askeri harekatları yürütmeye biçimine dönüşmektedir. Belli ki Irak ve Türkiye faşist yönetimleri, her iki Kürdistan parçasındaki devrimci, yurtsever güçleri ezme ve Türkiye-Irak sınır boyundaki müca-

deleci ortamı yoketmek amacıyla düzenleyecekleri büyük çaplı askeri operasyonlarında KYB güçlerini de yerel işbirlikçi bir kuvvet olarak kullanacaklardır.

Bu açıklamalardan sonra böyle bir olayın Kürdistan halkının çıkarlarına karşıt ve ona karşı düşmanca olduğunu belirtmeye bile gerek yoktur. Biraz bilinçlenmiş olarak yaşayan Kürdistanlı her dürist-yurtsever insan bunu rahatlıkla görecektir ve kavrayacaktır. Ve aklı başında hiçbir kimse, böyle açık düşmanca bir olay karşısında "mecbur kaldı da gitti" biçimindeki olayı maskeleyemeye çalışan alçakça beyanlara kanmayacaktır.

Besbelli ki anlaşma olayı çeşitli ler açısından elde alınması gereken ciddi bir durum ortaya çıkarmıştır. Bir kere, KYB, Saddam rejimiyle anlaşmaya kendi başına ve bir anda gitmemiş, bir yığın ilişki ve ittifak içinde ve bir anlayışın gereği olarak gitmiştir. O, Kürdistan'da burjuva ve küçük-burjuva reformist-milliyetçiliğinin etkin bir gücü ve hatta önderliği olarak, bu durumyla o eğilimin vardığı noktayı belirlemiştir. Bu nokta, reformist-milliyetçi hareketin çöküşü, onun işbirlikçiliğinin her şeyin önüne geçmesi, maskesinin düşmesi noktasıdır. Belli bir süre devrimci, yurtsever ve hatta sosyalist maskesi altında gizlenen reformist-milliyetçiliğin maskesi herkesin görebileceği bir biçimde düşmüş, onun gerçek ve temel özelliği olan işbirlikçiliği, hem de faşizme ve emperyalizme işbirlikçiliği açıkça ortaya çıkmıştır. Böylece yıllardır kitlelerin kafasının karıştırmış ve aldatılmış olayı son bulmuştur. Böylece bir ulusal kurtuluş hareketi haline gelemeyen, ulusal kurtuluş program, strateji ve taktik anlayışına ulaşmayan, bağımsızlık ve özgürlük yerine bazı reformları ve işbirlikçiliği hedefleyen, bir sınıfın ya da halkın çıkarları için değil, sadece bir elit grubun çıkarları için her türlü ilişki ve ittifak içine girmekten çekinmeyen reformist-milliyetçi akımın gerçek kimliği ortaya çıkmıştır. Ciddi hiçbir mücadeleye girmekten ve bir gelişmeye yol açmaktan böyle bir yönelime girmesi bu akımın ne kadar tabansız bir akım olduğunu açıkça göstermiştir.

Belli ki bazıları, hala büyük bir utanmazlıkla bu yönelimin sadece KYB'ye ve Celal Talabani'ye ait ve geçici olduğunu söylemeye çalışacaklardır. Fakat bütün bu hayaller boşuna olacaktır, çünkü bilinçli herkes bunun böyle olmadığını pratikten rahatlıkla çıkarabilecektir. KYB'nin böyle bir yönelime uzun bir süreçten geçerek geldiğini görmekte mümkün müdür? "Her tarafınız düşmanla çevrili, çevrenizdeki devletlerden biri sizi tanımadıkça yurtdışına nasıl çıkacaksınız" derken Bay K. Buray, I-KDP-Saddam rejimi ittifakını haklı göstermeye, KYB'nin ve peşinden de kendilerinin aynı yolda yürümelerine daha Mart 1983'de ortam hazırlamaya çalışmış mıdır? Açık ki bu durum, şu ya da bu örgütün veya kişinin yönelimi değil, bir eğilimin yönelimidir. Ve bu yönelim, maskeleri açıkça düşerek ulusal kurtuluş devrimi yolunun daha kolay anlaşılır hale gelmesi sonucunu doğurmuştur.

KYB'nin Bağdat yolunda ilerlemesini ulusal hareketin çıkarma ya da onun çözümü yolunda atılmış bir

adım olarak görmek ve de göstermeye çalışmak tam bir alçaklık olacaktır. Bu, iki gücün karşılıklı anlaşması değil, bir gücün (KYB'nin) düpedüz faşizmin ve esas olarak da emperyalizmin uşaklığına oynamasıdır. Bir sınıfın ya da halkın çıkarları için değil, açıkça küçük bir elit tabakanın çıkarları için böyle bir uşaklığa yürünmüştür. Saddam rejiminin Kürdistan politikası son derece nettir; bu, 75-80 yılları arasında uygulamarla pratikte de görülmüştür. Geçmişte çok sayıda örneği görüldüğü gibi, yıkılma noktasına gelen Saddam rejimi, bu zayıflığı aşabilmek ve Türk faşizminin, güvenliğin sağlanması ya da halkın zorlamalarına karşı kendisini güçlü gösterebilmek için böyle bir taktiğe başvurmak zorunda kalmıştır. Eğer bu amaçlarına ulaşabilirse, Kemalizmin ve geçmiş Irak yönetimlerimizin izinden yürüyen Saddam rejiminin, uşaklığa oynayanlara vereceği şeyin ne olduğu çok iyi bilinmektedir. Belli ki böyle bir manevrayla Saddam rejimi taktik düzeyde biraz güç kazanmıştır.

Olayın, Irak muhalefeti açısından safaların biraz daha belirginleşmesi anlamında bazı avantajları olsa da, esas olarak önemli sorunlar ve zorluklar ortaya çıkardığı, görevleri daha belirgin hale getirdiği açıktır. Rejim böyle bir işbirliğinden yararlanarak muhalefeti zayıflatmak, özellikle Güney Kürdistan'daki yurtsever potansiyeli heder etmek, muhalefetin mücadelesini hatalı bir yöne çekmek isteyecektir. Açıkça iki devlet arasında süren savaşın Kürdistanlı kitleler içinde süren savaş haline getirilmesi tehlikesi vardır. Belli ki muhalefetin bu konularda uyanık olması, yetmez ve hatalı mücadele anlayışlarından arınması, birliği sağlayıcı ve bu olayı teşhir edici çalışmalar hızlandırması, rejime karşı aktif bir mücadele içine girerek bu mücadeleyi Türk faşizmine karşı yürütülen mücadeleye birleştirmesi gerekmektedir. Kürt ve Arap halklarının kurtuluş mücadelelerinde yeni kazanımlar sağlamak için koşullar daha da elverişli olmuştur, tabii ki bu durum koşullardan ustaca yararlanmasını bilmeyi de gerekli kılmıştır.

Elbette ki olayın Kürdistan ve Irak devrimleri açısından olduğu gibi bölge halklarının kurtuluş mücadeleleri açısından da, emperyalizme ve işbirlikçi gericiye karşı bölge çapında yürütülen mücadele açısından da ciddi bir önemi vardır. Fakat bütün bunları burada ele almaya gerek yoktur ve zaten yapılan kısa açıklamalar bu konularda belli bir yaklaşımla vermektedir.

Olay son derece önemlidir; böyle olduğu içindir ki bölge ve dünyada çeşitli siyasal güç ve çevreler daha resmi bir açıklama yapılmadan bile olay üzerine tavir belirlemeyi gerekli görmüşlerdir. Ve olayın duyulmasından tam otuzbeş gün sonra, 4 Şubat 1984 günü çok sayıda Kürdistanlı örgüt ve grubun katıldığı geniş bir toplantı yapılmıştır. Toplantı birçok yönüyle son derece ilginç olmuş, bazıları kabul etmek istemediği bilinen birçok gerçeği gayet açık bir biçimde ortaya sermiştir. Bu nedenle, konumuzda önemli oranda işi tutacak olan bu toplantı üzerinde kısaca durmak yararlı olacaktır.

CUD (Irak Demokratik Vatan Cephesi)'ün çağrısı üzerine yapılan toplantıya IKP başkanlık etti. Toplantıya, Doğu Kürdistan hariç diğer üç parçadan on dört örgüt ve grup ile birlikte IKP ve SKP olmak üzere onaltı örgüt ve grup katıldı. Katılan bütün örgütlerin söz alıp konuştuğu toplantıda, inanarak ya da görünüştü de olsa böylesi toplantıların yararlı ve KYB-Saddam rejimi işbirliğinin Kürt halkının çıkarlarına

karşıt olduğu sonuçlarında birleşildi.

Hem toplantıya çağrı yapan gücü (CUD'u) temsilen ve hem de toplantıyı yöneten kişi olarak IKP temsilcisi, yaptığı açık konuşmasında, bölgedeki siyasal gelişmeleri, halklara karşı artan emperyalist saldırganlığı ve bölgeye ilişkin emperyalizmin planını belirterek, KYB-Saddam rejimi ittifakının bu planın bir parçası ve Kürt halkının çıkarlarına karşıt olduğunu vurguladı, bu toplantıda bu ittifakın tartışılmasını, bütün güçlerin kendi görüşlerini açıklamalarını ve ittifakı kınanan bir bildirinin toplantıdan çıkarılmasını istediklerini söyledi. Bunun üzerine toplantının bileşimi ve gündemi hakkında konuşmalar oldu. Kuzey-Batı Kürdistan "beşlisinden" "Ala Rizgarı" temsilcisi söz alarak, toplantıya birçok örgütün katılmaması olduğunu, mesela KYB'nin neden çağrılmadığını sordu. Daha da ileri giderek, ittifak hakkındaki bilgilerin olmadığını, kendilerine bilgi verilmediğini, kendi "beşlilerinden" dört grubun yaptığı toplantıda durumun Iraklı örgütlerle tartışılmasının kararlaştırıldığını ve fakat bir bildiri dağıtılmasında karar birliğine varılamadığını, bu durumun dikkate alınması gerektiğini söyledi. Henüz toplantının başlangıcında söylenen bu sözler, sahiplerinin durumunu açıkça gösterir niteliktedir. Bir kere, Baylarımız, toplantıya KYB'nin sözcüleri olarak geldiklerini açıkça gösterdiler. İkinci olarak, KYB'nin Saddam rejimiyle ittifakını değil, CUD'un durumunu tartışmak istediklerini ortaya koydular. Üçüncü olarak, KYB-Saddam rejimi işbirliğini kınanan bir bildiriye imza koymayacaklarını açıkça belirttiler, vb.. Diğer bazı örgütler de konuya ilişkin görüşlerini açıkladılar. Sonuçta CUD'un durumunun, İran IKDP'sinin, Doğu Kürdistan'daki durumun, Irak'taki otuz yıllık geçmişin tartışılması istekleri açıkça ortaya çıktı.

Bileşim ve gündem üzerine yapılan bu tartışmalardan sonra KYB-Saddam rejimi işbirliği üzerine bütün örgütler görüşlerini açıkladılar. Aynı iç eğilimin varlığı belirgin bir biçimde görüldü. Bunlardan birincisi, toplantı çağrısı yapmış olan CUD'un eğilimiydi; bu eğilim, bir bildirinin dağıtılmasını ve bu bildiride KYB önderliğinin hain olarak mahkum edilmesini istiyor ve sadece bununla yetiniyordu. İkinci eğilim Kuzey-Batı Kürdistan'ın ünlü "beşlisinden" toplantıya katılan dört grubun eğilimiydi; bu eğilim, söze ittifakı olayının Kürt halkının çıkarlarına karşıt olduğunu söylüyor ve fakat ittifakı kınanan bir bildiriye imza koymayacağını, bu ittifakla birlikte CUD'un ve Doğu Kürdistan'ın durumunun, Irak'taki otuz yıllık geçmişin tartışılmasını ve sadece tartışma ile yetinilmesini istediğini belirtiyordu. Şöyle de yordu PPKK temsilcisi: "Biz dört örgütün (PPKK, AR, ÖY, KUK) ortak bir düşüncemizi olamadığımız bir bildiri dağıtamadık. Biz Irak Kürdistan'ında neler oluyor, bunu IKP, I-KSP, vb. güçlerden öğreniyoruz, fakat geniş bir bilginimiz yok. Biz son görüşümüzü ittifak resmen ilan edilinceye kadar açıklamayacağız. Bildiri çıkarmayacağız. Hiçbir güç tek başına otonomi için ittifak geliştiremez, yapsa bile yürütemez. Biz buna karşı duracağız." Bu sözlerle dikkat edelim: İşbirlikçi ittifaka "karşı duracağız" ve fakat buna karşı, bunu kınanan bir "bildiri bile çıkarmayacağız". Ama tutarlı sözler, ama yığıt karışık çıkış değil mi?

Aynı eğilim içinden TKSP temsilcisinin şöyleyebildiği birkaç kelime işe sunlar oldu: "Kürdistan

tarihinde belki ilk defadır bu kadar örgüt bir araya geldi. Bazı problemler çıkabilir. Bizim görüşümüz resmileşmemiştir, açık değildir. Bu toplantı geçtikçe düşüncelerimiz berraklaşabilir. Biz sadece bilgi almakla yetineceğiz." Söylenenleri iyi dinleyelim: Türkiye solu baştan sona eleştiriden geçirmeye kalkışan, devrimci direniş çizgisine "anarşizm", "terörizm", "provakasyon" diyerek küfretmekte ustalaşan baylarımızın açık bir işbirlikçilik üzerine, hem de tam otuzbeş gün sonra görüşleri resmileşmemiş; "Kürdistan tarihinde belki ilk defa olan" böyle bir toplantıya bir parti, hem de "sosyalist bir parti" görüşü geliyormuş! Bütün bunlar, böyle bir partinin ne kadar açık görüşlere sahip olduğunu, ne kadar ciddiyette ve sorumluluğa sahip bulunduğunu göstermiyor mu? Acaba bu söylenenler gerçek midir? Yoksa açık işbirlikçi bizzat kendileri midir?

Bu eğilim içinde kendince en cesaretli ve en bilgi görünümüne çalışan ve en çok konuşan "Ala Rizgarı" temsilcisi ya da daha doğrusu bu adla oraltıkla dolaşan kişi idi. Şöyle diyor: "Tartışılmalıdır üslup çok önemlidir. Yekiti (yani KYB) açık ama CUD nedir? I-KDP'nin başka bir devletle ilişkisi var ve CUD buna ortak. I-KDP bir katliam yapıyor ve fakat CUD'ta hiçbir açıklama yok, bir halk gidiyor açıklama yok. Biz bir ittifaka karşı olalım ama değeri değil, bu olmaz. Biz bu yönü bir bildirinin yayınlanmasını istemiyoruz. Irak'ta otuz yıldan beri ne oldu, 1975'de ne oldu, herkes bir şey söylüyor. Ortada bir sorun var, IKP daha sonra hükümetten ayrıldı ve silahlı mücadeleye başladığı zaman sanki hiçbir şey yokmuş gibi çeşitli görüşlere ilerici, demokrat dedi. Örneğin IKP'nin de imzası bulunan bir bildiri dağıtılıyor ve Celal için 66 haini deniliyor. Ama ihanet nedir, bu açıklanmıyor. İran'la ilişki nedir, bu açıklanmıyor. 1981'den günümüze kadar İran'da neler oluyor, açıklamama yok. Sami'ye hücum oldu, ses yok. Bugün bildiri önümüze sürülmüş, imzalanıyor deniliyor. Kimle ve niçin imzalanıycağız? İran Kürdistan'na karşı tavrılarını koyacaklar, bunu bilmeliyiz. 81-82'de neler oldu, bunlar açıklanmalı. Yalnız Pîştanş olayı gösteriliyor ve hain deniyor, böyle olmaz. CUD'un önlemleri ne oldu, bunu açıklamamam kötü bir mantıktır. Sınıflı bir toplumda yaşıyoruz ve her sınıf kendi politikasını savunuyor. Biz işçi, köylü politikasını savunuyoruz, fakat hiçbir istemimiz dikkate alınmıyor ve açıklamaya yapıyoruz." Besbelli ki bu sözler ancak kendisini dev sanan ve fakat sandığının tam karşıtı olan bir kişinin sızlanışları olabilir. Fakat biz sözü muhataplarına bırakalım. Üslup önemlidir. Kimse kimsenin öğretmeni değil. Bir toplantıda yüz sorun konuşulmaz. Otuz yılı bir toplantıda konuşmak doğru değil. Ortada bir sorun var onu konuşacağız. Her kişi kendi örgütünden sorumludur. Kimseyi imzalaması için zorlamıyoruz. Son bir yıldır Yekiti (KYB) Irak yönetimi iledir. 1966, 68, 70'lerde de yönetimle birlikte idi. Sorun anlaşma metni işe bir hiçbir zaman açıklanamaz. Bu, geçmişte de görüldü. Son yıllarda KYB ya bize veya değerlerine saldırdı. O ya Kürdistan parçası veya faşist yönetimin uzantısı oluyor. Bu, böyledir." I-KSP temsilcisi işe şöyle karşılık veriyordu: "Anlaşma emperyalist planın bir bölümünü oluşturuyor. Bunda NATO'nun, Türkiye'nin, Fransa'nın parmağı var. Bu ittifak Kürtlere, Kürdistan'a karşıdır. Kürtler haklarını suyuyla bu devletle sunmasıyla değil, kendi güçleriyle alabilirler. Bu ittifak

gericidir ve biz tüm gücümüzle buna karşıyız." Besbelli ki böyle bir gelişme içinde tartışmalar son derece sertleşmiş ve çıkmaz içine girmiş oldu.

Toplantıda beliren üçüncü eğilim diğer bazı örgütlerle temsil ediliyordu; bunlar toplantıdan bildirinin çıkmasını, işbirliğinin kınanmasını ve sadece bununla da yetinilerek, emperyalizmin ve faşizmin uzlaşma çizgisinin de mahkum edilmesini istiyorlar ve fakat istemlerini yeterince formüle edemiyorlardı. Böyle bir ortamda tartışmalar sertleşmiş, toplantı çıkmaz içine girmişti, daha doğrusu ikinci eğilimin temsilcileri tarafından bu durum bilinçli olarak yaratılmıştı. Çıkmaza çözüm olması amacıyla PKK temsilcisi söz aldı ve özet olarak şunları söyledi: "Bazı örgütler katılmaması da olsa böyle bir toplantının yapılması olumlu bir adımdır. Biz bu tür toplantıların devam ettirilmesinden yanayız. Böyle bir toplantının yapılması önemli sorunlarımızın olduğunu göstermektedir. İşbirliğinin bu dönemde yapılması Kürdistan ve bölge açısından önemli olayların yaşandığını göstermektedir. KYB-Saddam rejimi işbirliğinin Kürdistan halkının çıkarına olmadığı açıktır. Fakat bir bildiride sadece bunu söylemek ve filanca haindir demek yetersiz olur. Çünkü, bunu dışımızdaki bir çok güç zaten söylemektedir. Böyle bir toplantı sorunu daha kapsamlı ele almalı ve daha ileri gitmelidir. Böyle bir toplantıdan sonuç alamamak, bildiri çıkarmamak da doğru değildir.

"KYB'nin Saddam rejimiyle işbirliği bir çizginin, bir anlayışın sonucudur. Yani, ortada bir çizginin iflas etmesi, işbirlikçiliğinin açığa çıkması olayı vardır. Bu çizginin, Kürdistan ulusal sorununu emperyalist-kapitalist sistem içinde "çözme" isteyen işbirlikçi bir çizgi olduğu açığa çıkmıştır. Bu toplantı, Kürdistan ulusal sorununu emperyalist sistem içinde çözülmeyeceğini karar altına alabiliyor mu? Bizce sorun böyle ele alınıp bu karara varılmalı, KYB'nin durumu bunun içinde belirtilmeli ve bildiri bu kapsamda çıkmalıdır.

"İkinci bir husus olarak, KYB-Saddam'la işbirliğine giderken bir anda ve yalnız başına gitmedi, bir yığın ilişki ve ittifak içinde gitti. Örneğin, dört örgüt (KYB, I-KDP, TKSP, SKDP) Kürdistan birliği adına kendi arasında ittifak yapmıştı. KYB-Saddam'la işbirliğine giderken bu ittifakın üyesiydi. Belli ki bu ittifak Kürdistan halkının birliğini yaratıyordu ve iflas etti. Burada bu ittifakın üyesi olan örgütler var. Bu örgütler, bu ittifaktan ayrıldıklarını açıklıyorlar mı? Öylesi bir ittifakta gözlemci olan örgütler var burada (IKP, SKP), bu örgütler mevcut ittifakın yararlı olmadığını açıklıyorlar mı? Yine bu dörtlü ittifaka bağlı olarak Kuzey-Batı Kürdistan'da oluşturulan "beşli", Güney'de oluşturulan "üçlü" vardı, sorumlu örgütlerin bunların dağıldığını açıklıyorlar mı? Ayrıca Irak'ta oluşturulan çeşitli cepheleşmeler vardı, bu güçler böyle bir gelişme karşısında ne diyorlar? Belli ki bu sorulara cevap verilmesi de sorunun böyle kapsamlı ele alınması gerekir. Mesele Kürdistan ulusal hareketinin bağımsız bir çizgide birliğini yaratılması biçiminde ele alınmalıdır. Sorun böyle ele alınmazsa ciddi bir sonuca ulaşamaz. Bu sorulara cevap verilerek ulusal hareketin bağımsızlığı ve birliği doğrultusunda yeni adımlar atılmalıdır. Sorun bir toplantıda çözülemese toplantı daha sonra devam ettirilmelidir. Bu toplantı ancak böyle bir anlayışa dayanan

bir bildiri çıkarır ve yeni toplantılarla devam ettirilirse başarı sağlanabilir olur, yoksa başarısız kalır."

Bu sözler üzerine, iplikleri pazara çıkarılmı olacak ki ikinci eğilimin temsilcileri tarafından kıyamet kopartıldı. Başlangıçta resmi görüşleri olmadığını söyleyen ve fakat üstadının ruhunu iyi özümsemesi ve sadece bununla da yetinilerek, emperyalizmin ve faşizmin uzlaşma çizgisinin de mahkum edilmesini istiyorlar ve fakat istemlerini yeterince formüle edemiyorlardı. Böyle bir ortamda tartışmalar sertleşmiş, toplantı çıkmaz içine girmişti, daha doğrusu ikinci eğilimin temsilcileri tarafından bu durum bilinçli olarak yaratılmıştı. Çıkmaza çözüm olması amacıyla PKK temsilcisi söz aldı ve özet olarak şunları söyledi: "Bazı örgütler katılmaması da olsa böyle bir toplantının yapılması olumlu bir adımdır. Biz bu tür toplantıların devam ettirilmesinden yanayız. Böyle bir toplantının yapılması önemli sorunlarımızın olduğunu göstermektedir. İşbirliğinin bu dönemde yapılması Kürdistan ve bölge açısından önemli olayların yaşandığını göstermektedir. KYB-Saddam rejimi işbirliğinin Kürdistan halkının çıkarına olmadığı açıktır. Fakat bir bildiride sadece bunu söylemek ve filanca haindir demek yetersiz olur. Çünkü, bunu dışımızdaki bir çok güç zaten söylemektedir. Böyle bir toplantı sorunu daha kapsamlı ele almalı ve daha ileri gitmelidir. Böyle bir toplantıdan sonuç alamamak, bildiri çıkarmamak da doğru değildir.

"KYB'nin Saddam rejimiyle işbirliği bir çizginin, bir anlayışın sonucudur. Yani, ortada bir çizginin iflas etmesi, işbirlikçiliğinin açığa çıkması olayı vardır. Bu çizginin, Kürdistan ulusal sorununu emperyalist-kapitalist sistem içinde "çözme" isteyen işbirlikçi bir çizgi olduğu açığa çıkmıştır. Bu toplantı, Kürdistan ulusal sorununu emperyalist sistem içinde çözülmeyeceğini karar altına alabiliyor mu? Bizce sorun böyle ele alınıp bu karara varılmalı, KYB'nin durumu bunun içinde belirtilmeli ve bildiri bu kapsamda çıkmalıdır.

"İkinci bir husus olarak, KYB-Saddam'la işbirliğine giderken bir anda ve yalnız başına gitmedi, bir yığın ilişki ve ittifak içinde gitti. Örneğin, dört örgüt (KYB, I-KDP, TKSP, SKDP) Kürdistan birliği adına kendi arasında ittifak yapmıştı. KYB-Saddam'la işbirliğine giderken bu ittifakın üyesiydi. Belli ki bu ittifak Kürdistan halkının birliğini yaratıyordu ve iflas etti. Burada bu ittifakın üyesi olan örgütler var. Bu örgütler, bu ittifaktan ayrıldıklarını açıklıyorlar mı? Öylesi bir ittifakta gözlemci olan örgütler var burada (IKP, SKP), bu örgütler mevcut ittifakın yararlı olmadığını açıklıyorlar mı? Yine bu dörtlü ittifaka bağlı olarak Kuzey-Batı Kürdistan'da oluşturulan "beşli", Güney'de oluşturulan "üçlü" vardı, sorumlu örgütlerin bunların dağıldığını açıklıyorlar mı? Ayrıca Irak'ta oluşturulan çeşitli cepheleşmeler vardı, bu güçler böyle bir gelişme karşısında ne diyorlar? Belli ki bu sorulara cevap verilmesi de sorunun böyle kapsamlı ele alınması gerekir. Mesele Kürdistan ulusal hareketinin bağımsız bir çizgide birliğini yaratılması biçiminde ele alınmalıdır. Sorun böyle ele alınmazsa ciddi bir sonuca ulaşamaz. Bu sorulara cevap verilerek ulusal hareketin bağımsızlığı ve birliği doğrultusunda yeni adımlar atılmalıdır. Sorun bir toplantıda çözülemese toplantı daha sonra devam ettirilmelidir. Bu toplantı ancak böyle bir anlayışa dayanan

bir bildiri çıkarır ve yeni toplantılarla devam ettirilirse başarı sağlanabilir olur, yoksa başarısız kalır."

Bu sözler üzerine, iplikleri pazara çıkarılmı olacak ki ikinci eğilimin temsilcileri tarafından kıyamet kopartıldı. Başlangıçta resmi görüşleri olmadığını söyleyen ve fakat üstadının ruhunu iyi özümsemesi ve sadece bununla da yetinilerek, emperyalizmin ve faşizmin uzlaşma çizgisinin de mahkum edilmesini istiyorlar ve fakat istemlerini yeterince formüle edemiyorlardı. Böyle bir ortamda tartışmalar sertleşmiş, toplantı çıkmaz içine girmişti, daha doğrusu ikinci eğilimin temsilcileri tarafından bu durum bilinçli olarak yaratılmıştı. Çıkmaza çözüm olması amacıyla PKK temsilcisi söz aldı ve özet olarak şunları söyledi: "Bazı örgütler katılmaması da olsa böyle bir toplantının yapılması olumlu bir adımdır. Biz bu tür toplantıların devam ettirilmesinden yanayız. Böyle bir toplantının yapılması önemli sorunlarımızın olduğunu göstermektedir. İşbirliğinin bu dönemde yapılması Kürdistan ve bölge açısından önemli olayların yaşandığını göstermektedir. KYB-Saddam rejimi işbirliğinin Kürdistan halkının çıkarına olmadığı açıktır. Fakat bir bildiride sadece bunu söylemek ve filanca haindir demek yetersiz olur. Çünkü, bunu dışımızdaki bir çok güç zaten söylemektedir. Böyle bir toplantı sorunu daha kapsamlı ele almalı ve daha ileri gitmelidir. Böyle bir toplantıdan sonuç alamamak, bildiri çıkarmamak da doğru değildir.

"KYB'nin Saddam rejimiyle işbirliği bir çizginin, bir anlayışın sonucudur. Yani, ortada bir çizginin iflas etmesi, işbirlikçiliğinin açığa çıkması olayı vardır. Bu çizginin, Kürdistan ulusal sorununu emperyalist-kapitalist sistem içinde "çözme" isteyen işbirlikçi bir çizgi olduğu açığa çıkmıştır. Bu toplantı, Kürdistan ulusal sorununu emperyalist sistem içinde çözülmeyeceğini karar altına alabiliyor mu? Bizce sorun böyle ele alınıp bu karara varılmalı, KYB'nin durumu bunun içinde belirtilmeli ve bildiri bu kapsamda çıkmalıdır.

"İkinci bir husus olarak, KYB-Saddam'la işbirliğine giderken bir anda ve yalnız başına gitmedi, bir yığın ilişki ve ittifak içinde gitti. Örneğin, dört örgüt (KYB, I-KDP, TKSP, SKDP) Kürdistan birliği adına kendi arasında ittifak yapmıştı. KYB-Saddam'la işbirliğine giderken bu ittifakın üyesiydi. Belli ki bu ittifak Kürdistan halkının birliğini yaratıyordu ve iflas etti. Burada bu ittifakın üyesi olan örgütler var. Bu örgütler, bu ittifaktan ayrıldıklarını açıklıyorlar mı? Öylesi bir ittifakta gözlemci olan örgütler var burada (IKP, SKP), bu örgütler mevcut ittifakın yararlı olmadığını açıklıyorlar mı? Yine bu dörtlü ittifaka bağlı olarak Kuzey-Batı Kürdistan'da oluşturulan "beşli", Güney'de oluşturulan "üçlü" vardı, sorumlu örgütlerin bunların dağıldığını açıklıyorlar mı? Ayrıca Irak'ta oluşturulan çeşitli cepheleşmeler vardı, bu güçler böyle bir gelişme karşısında ne diyorlar? Belli ki bu sorulara cevap verilmesi de sorunun böyle kapsamlı ele alınması gerekir. Mesele Kürdistan ulusal hareketinin bağımsız bir çizgide birliğini yaratılması biçiminde ele alınmalıdır. Sorun böyle ele alınmazsa ciddi bir sonuca ulaşamaz. Bu sorulara cevap verilerek ulusal hareketin bağımsızlığı ve birliği doğrultusunda yeni adımlar atılmalıdır. Sorun bir toplantıda çözülemese toplantı daha sonra devam ettirilmelidir. Bu toplantı ancak böyle bir anlayışa dayanan

Böyle bir durum karşısında, gerçelerin çarpıtıldığını ve ortamın provaka edildiğini söyleyerek PKK temsilcisi yeniden söz aldı ve yukarıdaki sözlerini bir kez daha üstüne basa basa yineledi. Tartışmanın sürdürülmeyeceğini ve amaçladıkları sonuca ulaşamayacağını anlatan toplantı yöneticiliği, sonuç konuşmasıyla toplantının bittiğini duyurdu. Ve böyle bir ortamda, sonuç vermeden toplantı kapandı.

Toplantı bitti ve fakat Bağdat, Paris, Stockholm yolunda ilerleyenlerin cabaları bununla da bitmedi. Daha sonra öğrendik ki, gittikleri yerde "PKK'nin toplantıyı çıkmaza soktuğunu, kavgacı davrandığını, birliğe karşı olduğunu" söylüyorlarmış. Kürdistanlı çok sayıda örgütün toplanarak sorunları tartıştığı ve KYB-Saddam işbirliğini kınadığı haberini veren Arap basınına, verdikleri bu haberi tekip ettirmeye çalışıyorlarmış. Toplantıyı düzenleyen CUD üyeleriyle görüşüp pazarlık yapmak istiyorlarmış!

Peki ya bütün bunlardan ne çıkar? Toplantıyı çıkmaza sokan, KYB'nin işbirlikçiliğini savunan "beşli" midir, yoksa bunu şiddetle mahkum eden ve Kürdistan ulusal hareketinin bağımsızlığını ve birliğini savunan, bu doğrultuda çözüm öneren PKK midir? Tutanaklardan yukarıda yapmış olduğumuz aktarmalara dayanarak yargıyı okur veremirdik. Resmen yapılan bir toplantı haberinin basında yer almasından korkmak da demektir? Bundan tartışmasız bir biçimde Bağdat'takilerden korkulduğu sonucu çıkmıyor mu? Bu durum çok

GİRİŞ:

Çağımızda devrim, demokrasi, sosyalizm mücadelelerinde üzerinde çok tartışılan, ama tam bir anlayış birliğiyle varılmasını kavramlardan birisi de seçimidir. Genel olarak toplum işlerinin yönetilmesinde, özel olarak da iktidar aygıtının yönetim organ ve temsilcilerinin belirlenmesinde sık sık başvurulan bir yöntem olmasından ötürü, sınıfların kendi çıkarları doğrultusunda azami sonuç almak için tüm güçlerini kullandıkları seçim olgusunun, bir çok sahtekarlık ve demogojinin sergilendiği, üzerinde çok kargaşa yaratılan bir kavram olarak şaşırtıcı değildir. Özellikle halkın siyasi, askeri ve götüsel alanlarda kendi öz gücünü ortaya çıkarmasının büyük önem taşıdığı dönemlerde, burjuvazi tarafından basyurulan seçim oyunları birçok açıdan daha da önem kazanır. Halkın örgütlü mücadelesinin gelişmesi, karşı burjuvazi, devrim sorunlarını örtbas etmek ve iktidar mücadelesini sapırtmak için bu araca daha sık başvurarak sonuç almaya çalışır. Halki temel örgüt ve mücadele biçimlerinden alıkmayacak için, ege-men sınıfların temsilcilerinin günümüzde de seçim olayına sıkça başvurmaları, bir çok örnekleriyle karşımıza çıkan bir olgudur.

Gerçekliği bu olan bu olgunun, TC içinde tarihsel ve toplumsal nedenlerden ötürü oynadığı rol, halk kitleleri açısından daha da olumsuzdur. 6 Kasım'da yaşanan seçim sahtekarlığı ardından, aynı oyunun bir devamı olarak yeni bir seçime doğru gidildiği bugünlerde, Türkiye'de de seçim olayı yeniden tartışma konusu haline geldi. Elbette ki, üzerinde alabildiğine kargaşasının yaratılmak istendiği böyle bir gelişme karşısında, ilerici, demokrat, devrimci ve halktan yana güçlerin görevi, seçim denilen bu oyunun sahneye nasıl sürüldüğünü ve nasıl bir sonuç alınmak istendiğini açıkça göstermek ve bunun karşısında yerine getirilmesi gereken görevleri belirlemektir. Ezilen sınıf ve tabakaların sözcüsü durumunda olmaları gereken ilerici, devrimci kesimlerin, ister bilinçli ve isterse bilinçsiz olarak soruna yaklaşımda gösterdikleri tutum da, konuya daha derinlemesine eğilmemizi zorunlu kılmaktadır. Taşındıkları sıfatlar gereği, ezilen sınıf ve tabakaların çıkarları doğrultusunda örgüt ve mücadele geliştirme görevleriyle karşı karşıya bulunan, ama bunların çözümünde en küçük bir adım atmayan bir çevreler, bugün, burjuvazi tarafından topluma dayatılan böylesine sahtekarca bir oyun karşısında adeta fırtınalar koparmakta, neredeseyse bu olayı devrimi doğuracak bir gelişmeymişcesine sürekli bir tartışma meselesi haline getirmektedirler.

Seçim hilekarlığı, Türkiye Cumhuriyeti gerçekliğinde sanki daha dün kadar etrafında sahtekarlıklar düzenlenen bir olay değilmiş, bu tümüyle açığa çıkmamış gibi, günümüzde de 12 Eylül faşist rejiminin bir dayatması olarak anayasasının onaylanmasından, parlamentosunun seçimine ve en son olarak da mahalli seçimler denilen komedinin oynanmasında çok önemli bir olay ve devrimin kazanılması gereken bir fırsatı gibi gösterilmek istenmektedir. Öyle ki bu olay etrafında demogojî derinleştirilerek bol bol laf üretilmektedir. Fakat öte yandan, halkın en temel sorunu olan örgüt ve mücadele problemlerine çok şıg yaklaşımlar gözlenmektedir. Faşizmin açık bir dayatması olduğu bilenen seçim konusu, sol geçinen bir çok çevrenin üzerinde en çok makale yazdığı, laf üretildiği bir konu olması itibarıyla da, önem kazanmıştır.

Konuya biraz da olsa açığı getirmek, ve özellikle de deve kuşu msali başını sürekli kuma sokarak, sol

KUKLALAR YİNE SAHNEDE

muhalefet adı altında bir çok laf cambazının daha fazla oyun oynamaması için, devrim, demokrasi ve sosyalizm gerçekliğinden bazı örnekler vermek gerekiyor. Bu konuda sıkça örneği verilen Rusya pratiği, bir kez daha hatırlanmalıdır. Bu örneğin hatırlanmasına, somut koşulların hiç dikkate alınmaksızın 1905 Rusya'nın seçimlere ve parlamentoya ilişkin tartışmalarını tam bir ezbercilikle Türkiye pratiğine aktaran anlayışların gerçekte nasıl bir konumda olduklarını görmek ve göstermek açısından da gerek vardır.

Lenin, daha 1902'de Rusya devriminin temel meselelerini ele alırken, Rus toplumunun ve Rusya'da demokrasinin temel özelliklerini işlemekte ve tüm sorunların temelinde de örgütlenmeyi oturtmaktadır. Lenin'in "Ne Yapmalı"da en çok dile getirdiği olay, ister aşırı baskı ve isterse baskının azaldığı dönemlerde olsun, her koşul altında devrimi göğüslemesi gereken örgüt meselesidir. Lenin'de, örgüt sorunu en temel halka olarak ele alınır. Proletarya ve halkın muhalefeti tümüyle sürükleyecek proletarya partisi geliştirilmeksizin, diğer her bir problemin çözümlemeyeceğini ortaya koyar. Bu temel halka en sıkı biçimde yaklaşmadıkça, yani devrime sürekli enerji ve güç verecek öz örgütlenme gelişmedikçe, ne seçim ve ne de terörün bir anlam ifade etmeyeceği ölümsüz eseri "Ne Yapmalı"da bütün açıklığıyla izah edilmiştir. Daha devrimci örgütün inşası gelişme gösterdiğinde, muazzam bir proletarya ordusunun örölmesi ve harekete geçirilmesinin rüyasının görülmesinden söz eder. "İşte biz bunun rüyasını" görmeliyiz dediği o ölümsüz eserinde Lenin'in, devrimin esas sorunu olarak örgütlenme ve buna bağlı olarak ayaklanmayı nasıl ele aldığını şu satırlarda görmek mümkündür: "Ancak böyle bir örgütlü ki, militan bir sosyal-demokrat esnekliği, yani mücadelenin en çeşitli ve hızlı değişen koşullarına hemen uyuma yeteneğini, "bir yandan sayıca üstün olan ve güçlerini bir noktada toplamış bulunan bir düşmanın açık alanda savaşın kaçırırken, öte yandan düşmanın manevra yeteneksizliğinden yararlanarak en az beklediği yerde ve anda ona karşı saldırıya geçme" yeteneğini sağlayacaktır. Parti örgütünü kurarken sadece patlamalara ve sokak çatışmalarına, ya da "tek düze günlük mücadelenin ilerleyişine" güvenmek büyük hata olur. Biz her zaman günlük çalışmamızı yapmalıyız ve her zaman her şeye hazır olmalıyız, çünkü çok kez patlama dönemleri ile durgun dönemlerin birbirinin yerini ne zaman alacağını önceden kestirmek hemen hemen olanaksızdır. Bu değişmeler önceden görebildiğimiz halde de, bu öngöründen örgütümüzü yeniden kurmak için yararlanmalıyız; çünkü otokratik bir ülkede böyle değişiklikler şaşıllacak bir hızla meydana gelir ve bazen bu değişiklikler, Çar'ın yenicileri-nin bir gecelik baskınıyla olur. Ve devrimin kendisi de (görünüşe göre Nadejin'in sandığı gibi) tek bir hareket olarak değil, az çok güçlü patlamalar döneminin az çok mutlak durgunluktaki dönemlerinin dizi halinde birbirinin yerini alması olarak düşünülmelidir. Bundan ötürü, parti örgütümüzün eylemlerin başlıca içeriği, bu eylemin yoğunlaşma noktası, en güçlü patlama döneminde olduğu gibi en durgun dönemde de mümkün ve mutlaka gerekli çalışma olmalıdır..." (N.Y. Syf: 213-214)

"Öte yandan, gözünüzün önüne bir halk ayaklanması getirin, bu konuda düşünmemiz ve hazırlanmamız gerektiği konusunda her halde artık herkes görüş birliği içinde olacaktır." diye devam eden Lenin, böyle bir ayaklanma planının nasıl geliştirilmesi gerektiğini çok açık olarak belirtir. "Böyle bir eylem, bir ayaklanma için çok önemli olan ve bizim çalışan yığınların en geniş katları ve otokrasiden hoşnutsuz olan bütün toplumsal katlarla olan bağlarımızı güçlendirir. Genel siyasal durumu doğru bir biçimde değerlendirme yeteneğini, ve bunun sonucu olarak da, bir ayaklanma için uygun anı seçme yeteneğini geliştirmeye hizmet edecek olan işte bu eylemdir. Bütün yerel örgütleri, Rusya'nın tamamını hareket geçiren aynı siyasal sorunlara, olaylara ve sonuçlara aynı anda tepki gösterme ve böyle olaylara, alabildiğince güçlü, uyumlu ve uygun bir biçimde tepki göstermek bakımından eğitecek olan işte bu eylemlerdir; çünkü bir ayaklanma, özünde, tüm halkın hükümete karşı en güçlü, en uyumlu ve en uygun "yanıtı"dır. Son olarak, baştan başa tüm Rusya'daki bütün devrimci örgütleri birbirleriyle en sürekli, ve aynı zamanda da en geniş bağlara sahip olma bakımından eğitecek, böylelikle gerçek parti birliğini yaratacak olan işte bu eylemlerdir; çünkü böyle bağlar olmaksızın, ayaklanmanın planını kolektif olarak tartışmak ve ayaklanmanın arifesinde zorunlu hazırlık ölemlerini, en sıkı bir gizlilik içinde tutulması gereken ölemleri almak olanaksızdır." (Age. Syf: 216)

Bu değerlendirmenin yapıldığı tarih, 1905 devrimine henüz çok uzak olduğunda 1902 yıllarıdır. Çok iyi bilinmektedir ki, Lenin, hemen yanıbaşında II. Enternasyonal oportünistler seçim taktiğini göklere çıkararak, %50 barajı ulaşılmadıkça asla iktidara yürümek için gerektiğini vaaz ederken; devrimi gerçekleştirecek temel yöntem olarak ayaklanmayı göstermiş ve bu ayaklanmanın hazırlanmasındaki örgüt planını sunmuştur. Bu temelde geliştirilen 1905 devrimi, Çarlığı neredeseyse yıkılşın eşiğine getirdiği gibi, bir çok yere sovyetler yaratarak iktidar organlarını da gerçekleştirmiştir. Çarlığın, 1905 devriminin gelişmesi süreci içerisinde bir Dumayı toplantıya çağırması ve bunun için seçimleri kabul ettiği bilinmektedir.

Evett, Duma toplantısı, seçimler yapılması ve Bolşevikler de bu seçimlere katılmışlardır. Ama, bu nasıl olmuştur! Her şeyden önce, Çar anayasasına ve hele faşist bir anayasaya bağlı olarak değil; 1905 devrimi, ayağa kalkan halk kitleleri, kurdukları sovyetler ve bunların başında da RSDİP gibi bir Parti ile. Görüldüğü gibi Bolşevikler, kendi güçlerini Çar'a zorla kabul ettirmişler, meşruiyet tanımayan bir devrimci zor olgusu ile hareket etmişlerdir. Ve açtıkları ki, Bolşeviklerin Duma seçimlerine katılmaları, ne seçimlerde çoğunluğu ve ne de parlamentoda iktidarı ele geçirmek için değildir. Tersine onlar, üzerine basa basa belirttikleri gibi, parlamentonun bir ajitasyon kürsüsü olarak kullanılması için seçimlere girmişlerdir. 1905 devrimi bastırılarak, Çarlığın yeniden kapkaranlık bir dönemi başlatılmasından sonra ise, artık seçimlerden bahsedilemez olmuştur. Veya söz konusu olduğu

zamanlarda da bu, çok sınırlı bir ajitasyon aracı olmasından dolayı ele alınmıştır. En kısa özetlemesiyle, Türkiye'de bugün oportünist, revizyonist ve reformist sol mihrakların neredeseyse kutsal bir devrim yöntemi olarak parlamentoya girmeyi göstermeleri ve sanki bu gerçekleştirmeksizin hiç bir gelişme sağlanamayacakmış gibi davranmalarına örnek aldıkları, Rusya pratiğindeki Duma seçimleri budur.

Daha yakınlara gelinerek, Vietnam, Çin, Küba ve günümüzde Nikaragua, Salvador gibi ulusal kurtuluş devrimlerinin geliştiği ülkelere bakıldığında, bağımlı ve sömürge ülkelerde halkın öz örgütlenmesinin geliştirilmesinin en temel sorun olarak ele alındığı görülür. Örneğin, bir halk savışı süreci içinde bulunduğu dönemlerde Çin'de, Komünist Partisinin önderlik ettiği geniş halk muhalefeti yükselirken, onların önünde emperyalizme bağımlı burjuva kliklerin seçim oyunlarına katılmak gibi bir sorunları yoktur. Yine bir Vietnam'da, emperyalistlerin işgali altındaki parlamentoya adam yollamaya gibi bir durum görülmemektedir. Özellikle Güney Vietnam'da kukla askeri rejimlerle sivil kesimler arasındaki çelişkiler yoğunlaştıkça, VIP'in taktiği, halkın örgütlü silahlı mücadelesini daha da geliştirirken başka bir şey olmamıştır. Bu seçimlerde ABD uşaklarının kendi aralarındaki rekabet çok şiddetli de olsa, VIP bundan hareketle seçimlere katılma gibi bir tutumu değil, tam tersine onların bu tip manevralarını ezmenin tek yöntemi olarak, ulusal kurtuluş savaşını gerçekleştirir. VIP'in, bu kliklerin parlamentosuna temsilci yollama gibi bir meselesi olmadığı gibi; Batista'nın diktatörlüğü altındaki Küba'da da bazı oportünist-reformist güçlerin tutumuna rağmen bir avuç halk savışı halkın şiddetini alabildiğine geliştirmişlerdir. Bugün, sıcaklığı hergün dünya halklarına yansıyan bir Salvador gerçekliği vardır. ABD'nin milyonlarca dolar tutarındaki yardımlarına ve çok yönlü saldırılarına rağmen Salvador Devrimci Hareketi sürekli bir gelişme kaydetmektedir. Salvadorlu devrimcilerin özellikle de seçim maskaralığı ortalığı sardığı dönemlerde, isteseler bir çok temsilci göndermeleri mümkün olduğu halde, devrimci direnişçiliği yükselttikleri bilinmektedir. Acaba, Salvadorlu devrimcilerin seçime girme yerine, bu devrimi dayatma taktikleri devrim meselelerini bilmediklerinden mi kaynaklanıyor? Yoksa, Türkiye'deki şu bizim demogoglar mı çok acıklı bir konumdadır? Hemen bu noktada belirtelim ki, yani başlarında böylesine gerçekler dururken, bunların bir yığın demogojik laf üretmeleri tam bir rezalettir. O halde, bu canlı örneklerden de çok iyi görmekteyiz ki, ezilen sınıf ve halkların çağdaş devrim, demokrasi ve sosyalizm mücadelelerinde esas olarak basyurdıkları yöntem kendi öz örgütlenmelerini ve bu temelde de halkın devrimci şiddetini geliştirmekti. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin zaman zaman önlerine dayattıkları "demokratik seçim" sahtekarlıklarına, devrimin yükselişini sağlayarak karşılık veremektir. Elbette ki, bu, Türkiye'de sözümona sol muhalefetin seçim meselesini tartışma yönteminin nasıl demogojik bir karakterde olduğunu kanıtlamaktadır.

Günümüzde, en kanlı, en gerici faşist rejimlerin iktidarda olduğu ülkelere hiç de az başvurulmayan,

Türkiye örneği seçim taktiklerinde, bu despot yönetimlerin %99'a varan oy aldıkları görülebilmektedir. Tabi ki, bunda şaşıllacak hiçbir yön yoktur. Fakat telkelikliğin bu azgın temsilcilerinin iktidarda bulunduğ u bu ülkelere, sandıktan çıkan bu oyları halkın onları biçiminde yorumlamak da aynı başında hiç kimsenin göstereceği tutum olmaz. Alınan böylesi sonuçlar, bu ülkelere açısından yalnızca şunu kanıtlar; amansız bir baskı ve terörün uygulandığı bu ülkelere demokrasi ile hiç bir ilişkisi olmayan bir oyun sergilenmiş ve süngü uçlarında oy toplanmıştır... Kaldı ki, burjuva demokrasisinin sözde en geçerli olduğu Avrupa ülkelerinde de, seçimlerin özünde taşıdığı anlam pek farklı değildir. Ekonomik, siyasi ve askeri zorlu elinde bulunduran telceli burjuvazinin, adları değişikse olsa (Sosyal Demokrat, Muhafazakar vb. gibi) kendi partileri vasıtasıyla, dönem dönem basyurduğu seçimlerle politikasını onaylattığı; halkın muhalefeti sınırladıkları ve telkelikliğin hizmetine sunmak için sosyal-demokrasinin zaman zaman iktidara getirildiği bilinen bir durumdur. Diğer bir çok ülkede de yaşanan gelişmeler sürecinde, eğer seçimle işbaşına gelen, mücadelenin gelişiminde belli bir rol oynuyorsa, nasıl anında askeri darbelerle alaşağı edildiği Latin Amerika'da, Afrika'da yaşanan olaylardır.

O halde, günümüz gerçekliği içinde durum bu iken, Türkiye Cumhuriyeti'nde şu seçim olayları üzerinde koparılan fırtına nedir?

A - T.C.'de Seçim Olgusu

Türkiye Cumhuriyeti'nin yükselişi anti-demokratik temelde olmuştur. TC'ye vücut veren Türk burjuvazininin, sadece halk güçleri üzerinde değil, kendi liberal sağ sözcüleri üzerinde bile anti-demokratik yöntemler kullandığı bilinmektedir. O daha cumhuriyetin kuruluşunun birinci yılında, bir liberal seçmiş muhalefet olan Terakî Perver Cumhuriyet Fırkası vb'nin varlığına tahammül edemeyip kapattı, üstten buyruklarla yönetilen tek parti diktatörlüğünü sürdürmüştür. Elbette o dönemde de seçimler yapılmıştır ama, bu seçimlerde halka düşen tek şeyin üstten belirlenmiş kişilere oy vermek olduğunu bilmeyen yoktur.

Bu dönemde halkın örgütlenmesinden bahsetmek bir yana, burjuvazinin farklı fraksiyonlarının bile örgütlenmesinden söz edilememektedir. Bu koşullarda yapılan seçimlerin anlamı ise ortadadır. Kendi savaşım araçlarına sahip olmayan halk için, seçim, en anti-demokratik biçimde kendisine dayatılan, merkezi veya mahalli düzeyde adayları onaylamak anlamına gelmektedir. Demek ki, seçim, halkın mücadelesinin gelişiminde bir araç olmak şurada kalsın, halkı kendi çıkarlarına rağmen diktatörleri onaylamak zorunda bırakan bir rol üstlenmiştir.

Tek parti döneminde olduğu gibi, 1946 sonrası çok partili dönemde olan da bundan farklı değildir. Bu dönemde büyük burjuvazinin CHP ve DP biçiminde iki partisi piyasaya sürülmüştür. Liberal burjuva muhalefet bile izin verilmezken, bu iki parti eylemleri nasıl bir demogojinin geliştirildiği ve kendi aralarındaki iktidar dalasmalarıyla bunların 1946-50-54 ve 57'er seçiminde halkı oyunlarına nasıl alet etmek istedikleri çok iyi bilinmektedir. Menderes'in "odunu da aday göstersem seçerler" sözü, burjuvazinin halkla nasıl dalga geçtiğini çok iyi ortaya koymaktadır.

Sınırlı bazı demokratik haklar

getirme durumunda olan 27 Mayıs Anayasası temelinde geliştirilen seçimler ise, biraz daha yakın bir örneği oluşturmaktadır. Bu dönemlerde iktidara yükselen tekeli Türk burjuvazisi, halkın muhalefetinin devrimci kanallara akmasını önlemek, muhalefeti parlamento sınırları içinde hapsedmek için, sol görünümü reformist küçük-burjuva partilerine seçimlere katılma fırsatı vermiştir. Ama ardından ilerici-devrimci muhalefet parlamento dışında gelişip, parlamento içi tartışmalar burjuvazinin meşruiyetini sarsınca, bir 12 Mart olayı gündeme gelmiştir. Günümüzde de 12 Eylül rejimi altında tekeli burjuvaziye hizmet için adeta yarış eden tüm partileriyle birlikte parlamentonun lağvedildiği bilinmektedir. Görüldüğü gibi tekeli burjuvazi, sınırlı da olsa, kendi iktidarını işleme durumuna getirdiğinde parlamentoyu da, partileri de, seçimleri de bir günde ortadan kaldırmaktadır.

TC kurulduğundan bu yana değişmeyen bir gerçek vardır, o da; TC'nin cılası sivil olan ama kazındıkça militarist-faşist yüzü gizlene-meyecek olan, askeri şiddet yönü ağır basan bir yapıda olduğudur. TC'nin oluşumundan çöküş evresine kadar tüm dönemlerde ordu, burjuva sınıfının uzun vadeli temel politikalarını belirleyen güçtür. Mustafa Kemal döneminden günümüze kadar "TC ülkesiyle-milletle bölünmez bir bütündür" sloganında ifadesini bulan ve "sınıfsız-imtiyazsız bir zümreyiz" diye anılatılmak istenen gerçeklik şudur ki, kurulacak parlamento, partiler ve seçimler ancak ve ancak ordunun demir yasasına boyun eğdikleri sürece var olabilirler. Partiler, ancak ordunun yasalarına kul-köle oldukça varlıklarını sürdürebilir, seç-cimlere ve parlamentoya girebilirler. Fakat eğer, bu kaynağı ve meşruiyeti belli olmayan sınır tanımayan şiddet örgütü ordu örgütlen-mesi uygun görmezse, ne partilerin kurulmasının, ne parlamentonun vücut bulmasının ve ne de seçimle-rin bir anlamı vardır. TC'nin sınırlı bir tanımlanması bile, durumun böyle olduğunu çok açıkça ortaya koyar ve hele, 12 Eylül faşist rejimi ile yeniden örgütlenen TC'de parlamen-tonun, faşist cuntaya asma yapağı rolünü oynayacak bir kukla olduğundan kimsenin şüphesi yok-tur. Anayasanın nasıl silahların göl-gesinde halka dayatıldığına, seçim ve partiler kanununun nasıl vücut bulduğuna sıradan bir burjuva li-berali bile yargısını hiç kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde açık ver-miştir.

Başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçlerin onayıyla ve içte sermayenin en kanlı, en gerici kesimlerine dayanarak, tepeden tırnağa anti-demokratik uygulamalarla politikasını sürdüren cunta, kan kokan tarihine dayandırdığı bu politikası altında, en sınırlı bir demokratik kazanımın bile ortaya çık-masını önlemek için eşi görülmemiş hususları içeren bir anayasa oluş-turmuştur. Burjuvazinin muhale-feti bile geliştiğinde en ufak bir çatlaklık doğmaması için, buna uygun partiler ve seçim kanunu k-ırmış, bu yüzleri aşan kanunlarla pekiştirilerek, "normal yönetim", "olağanüstü yönetim", "sıkıyö-netin", "askeri yönetim" gibi adlar altında iktidari modellerini anayasa maddesi haline getirmiştir. Her şeyiyle kan kokan böylesine bir faşist rejimin oturtulduğu Türkiye ortamında, yine bu faşist rejimin bir dayatması olarak sahneye sürülen burjuva partileri ve seçimler ne anlama gelmektedir.

Durum bu kadar açık olmasına rağmen, özellikle oportünist reformist küçük-burjuva sol, en demo-gojik yöntemlerle seçimler üzerine

tartışma yürütüp, seçim politikamız ne olmalıdır gibi konular etrafında sayfalarca tahlil yapmaktadır. Ama öte yandan, halkın devrimci muhalefetinin geliştirilmesi için en küçük bir düşünce kırıntısına bile rastlan-lamamaktadır. 12 Eylül sonrasında kendi yenilgilerini "devrim yenildi" diye gösterdikleri gibi, şimdi de 6 Kasım seçimlerinde kitlelere, ama kitlelerden çok uzaktaki kitlelere dayattıkları sözümona taktiklerin fiyaskosu karşısında da halkı devrimden uzak olmakla suçlamaktadırlar. Bu küçük-burjuva sol'ların, o utanılası geçmişlerinin bir tekrarı-yı yaratmak istediklerini ve demo-gojik yüzlerini açığa vurmak so-rumlu devrimcilik ve yurtsever-liğin zorunlu bir gereğidir.

Açık ki, Türkiye, ne 1905 Rusya'sını ve ne de halkın muhalefetinin çok ileri ve örgütlü bir düzeye var-dığı bir noktayı yaşamaktadır. O halde, sanki halk kendi öz örgütlen-mesini alabilirdiğine geliştirmiş, sanki burjuvaziye sıkıştırıyor ve yapılacak bir kuruculuk seçim-lerinde adayların çoğunu ele ge-çirecekmış gibi bir durum var-yıncasına tahliller yapmak, ya bi-linçli bir ihanet ya da en ucube düşüncülerin fikir diye piyasaya sürülmesidir.

Kürdistan'da Seçim Olgusu!

Seçimlerin TC sınırları içindeki anlamı bu iken, Kürdistan'daki, anlamı geçmişte olduğu gibi günü-müzde de son derece inkarcı, top-lumun kendi ulusal gerçekliğine ya-bancılaştırılmasını derinleştiril-mesinden başka bir şey değildir. Kürdistan üzerinde sömürgecilğin uygulandığı biçimi, Türk sömürgeci-lerinin özellikleri tüm baskı ve sö-mürünün özelliklerini belirlediği gi-bi, seçim mekanizmasına da daha değişik bir anlam vermektedir.

TC'nin kuruluşunda, en işbirlikçi ve uşak kesimler TC'nin bünyesine katılmış, onlara belli bir meşruiyet tanınmıştır. Kürdistan gerçekliğini inkar eden bu kesim, 1925-40 dö-nemi arasındaki isyanlara karşı ta-vır almış, ve TC ile işbirliklerinin ödüllendirilisi olarak bu hain feodal aşiret reisleri Türkiye parla-mentosuna alınmışlardır. Kürdis-tan'daki ayaklanmaların ezilmesi sonrası dönemde, özellikle DP ikti-darı, Kürdistan'daki feodal-komra-dor kesimleri kendi iktidarının sı-nırsal dayanakları haline getirmek, aşiret reisi ve din adamlarının toplum üzerindeki etkilerinden yararlanarak öz deposunu yannına çekebil-mek için, bu kesimlere daha geniş ola-naklar tanımıştır. Seçimler ise, daha çok bunların parlamentoya aktarı-lmasının aracı olmuş; böylelikle sö-mürgecilik biraz daha geliştirilir-ken, işbirlikçilere de meşruluk ka-zandırılmaya çalışılmıştır. Daha sonraki süreçte de, Kürdistan'da ka-pitalizmin gelişimine paralel olarak seçimler, halkın aldatılmasında, as-keri baskı yanında siyasal baskının da bu biçimde kendi desteklerini sağlayarak halk üzerindeki yaban-cılaşmanın derinleştirilmesinde bir araç olma görevini üstlenmiştir. Solculuk maskesi altında da bu se-çim oyunlarına başvurulması ve inkarcılığın soldan bu biçimde ge-liştirilmesi olumsuzluğu daha da derinleştirmiştir.

Kürdistan'da parlamentoculuk ve seçim, özünde Kürdistan'ın ul-sal ve toplumsal gerçekliğini inkar-ını meşrulaştırın, toplumun kendi öz çıkarları dışında hakim ulusla bütünleşmesinin bir aracı haline ge-tiren bir örgütlenmenin etkisi altın-da kalmasına yol açmaktadır. 12 Eylül faşist rejiminin daha da tak-viye ettirdiği bu durum, günü-müzde en iğrenç bir biçimde sür-

dürülmektedir. Artık, eskinin yerel eşraf politikacılarına bile fazla yer verilememekte, devlete uşaklığını defalarca kanıtlayanlara bile bu yapı içinde varlık hakkı tanınam-maktadır. Eskiden sınırlı da olsa demokratik taslayınların, Türk ya-sallığı içine alınması için en keskin kuralları geliştirilmiş, özel-likle geçmişte Kürdüm diyen parla-mentolar -işbirlikçi oldukları çok açık olduğu halde- en sert ceza-lara çarptırılmıştır. Görülmektedir ki, Kürdistan gerçekliği içinde ister genel ve isterse mahalli düzeyde ol-sun günümüzde ve önümüzdeki dö-nemde anayasaya göre yönetile-cek seçimler, kendi ulusal gerçekli-ğinin inkarcının onaylanmasından başka bir şey değildir.

O halde, Kürdistan'da takını-lacak devrimci tutum bu inkarcı kabul edilmesi olamaz. Sömürgeci-liğin Asya ve Afrika'nın birçok öl-kesinden daha katı ve ulusal inkar-cılık temelinde geliştirildiği Kürdis-tan'da, seçimlere, Türkiye toplu-mundan daha farklı bir biçimde yaklaşmak gerektigini görmemek için kör olmak gerekir. Kürdistan'da seçimlerle ulusal varlığının inkar-ının onaylanması istendiği göre; tüm halk güçleri bu seçimleri red etmek, buna karşı kendi ulusal kur-tuluşunu temel alan en geniş dev-rimci içeriği ile örgütlenmeye ge-liştirmek, eylemliliği geliştirerek piyonlara yasma hakkı vermek zorundadır.

Eğer bazı istisnai biçimlerde bu araç kullanılsa bile, PKK bunu ge-çmişte yaptığı gibi gizli biçimde kul-lanmak durumundadır. Geçmişte Hilvan ve Batman belediye seçim-lerinde halkın öz gücüne dayalı ola-rak ortaya çıkardığı belediye baş-kanlarına karşı yöneltilen sömür-geci saldırılar bilinmektedir. Edip SOLMAZ daha seçimin üzerinden 15 gün geçmeden öldürülmüş, Kadir Yektaş halen cezaevinde en ağır cezalarla yargılanmaktadır. Bu durum önümüzdeki dönemde daha da geçerlidir. Yani cunta, hiç bir biçimde bu tür adaylara göz yummayacak ve onun da ötesinde en şiddetli biçimde üzerlerine yö-nelmekten geri durmayacaktır.

Kürdistan'da da, sosyalist, de-mokratik adayların seçilmesi mümkünmücesine sürdürülen de-mogojilerin yarattığı tahribatlar bi-linmektedir. Önümüzdeki dönemde bu tür demogojilere ilgi gösteril-memesi gerektiği, artık daha da aç-ığa çıkmıştır.

Bir kez daha belirtelim ki, ister gelişimin başlangıcında ve isterse en gelişmiş evresinde olsun, sömür-gecilik karşı mücadelede, halkın kendi öz örgütlenmesini yaratmak, bunu eylemlerle bütünleştirmek, mü-cadeleye dönüştürmek vazgeçilmez ve sürekli bir görevdir. Bu konuda her türlü örtbas etme çabası açığa çıkarılıp işleme cezaları devrim dayatılmalıdır.

B- 12 Eylül Faşist Rejimi, Burjuva Muhalefet ve Seçimler

Burjuvazinin en has uşakları bile, bugün Türkiye'de yapılmış ve yapılacak olan seçimlerin, pek bir anlam ifade etmediğinin çok iyi bilincindedirler. Belliki seçim, 12 Eylül faşist rejiminin bir dayatması, onun zor yoluyla sembolik bir onay-lanmasıdır. Durum bu iken, seçimle-rin hiç bir biçimde halkın iradesini temsil etmeyeceğini söylemeye dahi gerek yoktur.

Hemen belirtelim ki, devrimcile-rin, günümüz koşulları içinde Tür-kiye'de seçim diye değil, devrimci mücadelelerin geliştirilmesi diye bir sorunları vardır. İster burjuvazinin çeşitli fraksiyonları ve isterse halk

güçlerinin çeşitli kesimleri açısın-dan olsun, seçimlerde ve seçim sonrasında söz sahibi olmak için her şeyden önce bir güç olmak zorunludur. Halkımız, Kenan Ev-ren'e, anayasasına ve tüm kurum-larına muhalifdir. Ama, halk örgütü-öz gücünden yoksun olduğu için, aynı zamanda da suskundur. Yoksa muhalefet, bazı iflah olmazların söy-leğiği gibi, yani kendilerinin belirle-diği taktiğe göre seçimleri boykot oranındaki gibi %5'e sınırlı değıl-dir. Tam tersine, bu muhalefet %90'lara ulaşmaktadır. Fakat, öz gücü örgütlenilemediği, parti ve cephe teşkilatlanmaları ortada güçlü bir biçimde olmadığı için, bu muhalefetini açıkça göstereme-mektedir. Ve gerçekte de bilinir ki halk, Osmanlı sultanlarından günü-müze kadar, egemen sınıfların yön-etimine her zaman muhaliftir. Ama, böyle olduğu halde, bu güçler günümüzde kadar hala iktidardadırlar. O halde, devletin en üst yönetim organlarından toplumun hücrelerine kadar faşizmin örgütlenilmesinde bir yöntem olarak öz hakkı diye halka sunulan metod, faşizmin maskelenmesi ve halk nezdinde meşruiyet kazandırılması olayın-dan başka bir şey ifade etme-mektedir.

Merkezi parlamento seçim-lerinde, bu gerçek bütünüyle açığa çıkmıştır. Partiler cuntanın iça-zetinden geçirilerek, onun iç ve dış politikasında birleştirilmiş; adaylar çok önceden belirlenerek onaydan geçirilmişlerdir. Türkiye'de bu temelde tamamen anti-demokratik yanışa-ma bir parlamentonun oluşturul-duğu bilinmektedir. 25 Mart'ta ya-pılacak olan mahalli seçimlerin de başka bir anlamının olmadığı ot-tadadır. Dört yıla yakın bir süredir halkı amansız bir biçimde şantaj, tehdit ve zorla soyarak muazzam bir tepki ve nefret kazanan ve hepsi de cuntanın atadığı subay kökenli mahalli temsilciler, yıprandıkları-ndan ötürü, alınmak istenmektedir. Yerel seçimlerin öz itibarıyla taşı-dığı anlam, bu yıpranmış temsilcile-rin geri çekilerek, yerlerine yine cuntanın ve MIT'in onayından geç-miş ve 12 Eylülcü askeri faşist yönetimin onayıyla ortaya çıkmış partilerce öne sürülen kuklalarla doldurulmak istenmesidir. Nasıl ki, merkezi düzeyde Konsey yıpranı-p kendisini bir köşeye gizlediyse; mahalli düzeyde de kin ve öfke dal-gasıyla kuşatılmış bulunan bu tem-silcileri de sıvıştırmak istemektedirler. Devletin mahalli dü-zeyde daha fazla zarar görmemesi için, usta bir yöntemle bunun gerçek-leştirilmesi gerekmektedir. Bu ne-denledir ki, cuntanın meşruiyeti te-melinde onaydan geçen partiler, kuklalar biçiminde hemen piyasayı kapladılar. Demokrasiden, demok-ratik haklardan bahsetmeye baş-ladılar. Ama onlar, belki de TC tarihinde en çok cücelmişsi olarak sahneye fırlamaktadırlar. Gerçek-ten de sergilenmek istenen, cum-huriyet tarihinin en kötü kukla oyunudur. Geçmişte Menderes'ler, Bayar'lar, Demirel'ler, Ecevit'ler bunlara göre daha büyük oyuncuları durumundaydılar ve biraz daha seyreldirmeye değerdiler. Bazı atak davranışlarla alkış toplayor, demok-rat görünebiliyor ve hatta halk onlara umut bağlayıp gittiklerinde göz yaşı dökebiliyordu. Faşist ge-nerallerin elinde itip-çekilen birer kukla olan günümüz partileri ve temsilcilerinin durumları, halk için daha da çekilmezdir. Halk, artık kalitesi sürekli düşen eski bir oyunu seyretmek istemiyor. Ama, ondan zorla seyirci olması istendiği gibi, bu kuklaları seçmesi de ötüne dayatılıyor. Ve cunta, yine süngü ve dipçiklerin dayatması altında bu oyunu oynatacak, halk ise zoraki seyirci kılınacaktır.

O halde, durum bu iken adından

çok söz edilen şu burjuva muhale-feti nedir? Burjuva muhalefeti Türkiye gerçeklerine göre, örneğine tanık olunamayacak bir muhalefet-tir. O hiç beğenilmeyen Filipin, Pakistan ve Benlades'teki burjuva muhalefet bile, Türkiye örneği ya-nında çok soyuldu. Filipinler'de, Aküno'nun anısı etrafında kitleler başkaldırıyor, seçimleri boykot ediyor ve hergün sokakları dol-duruyorlar. Bengladeş'te burjuva muhalefet, Muhammed Erşad'ın tüm politik sistemini boykot ediyor, en sağ partiler bile seçim platfor-munu kabul etmiyorlar. Pakis-tan'da Butto'nun idamına onay veren burjuva muhalefeti bile, bu-gün Ziya Ül Hak'ın seçim platfor-munu kabul etmeyerek, yasa sı-nırları dışında sokaklara taşarak karışık veriyorlar. Kemalizmin ver-diği büyüklük gururuyla beğenme-dikleri burjuva muhalefetleri bu-ralarda bu kadar iş yaparken, Türkiye'dekilerin durumu nedir? Pakistan'da Butto, Ziya Ül Hak'a karşı kellesini koltuğuna alarak direnirken, Ecevit Avrupa'da cuntanın propagandasını yapmıştı. Demirel, o demokrat denilen yayın organlarında demokratizm örneği olarak göklere çıkarılan bir-iki mektup yazmanın dışında, her hangi bir girişimde bulunmamıştır. Kenan Evren'in deyişleyle, bunların deniz kıyılarında dinlenmelerine fırsat verilmiş, böylesi tatil yer-lerinde sözümona bir kaç ay göz-altında tutulmuşlardır. Oysa bun-ların, milyonluk örgütleri lağve-dildiğinde, bunlar bir tek bildiri dahi yayınlamamışlardır. Oysa onları halk, burjuva bile olsalar, siyaset-le-rini temsil etsinler diye seçmişti. Halkın bu güveni karşısında, hiç olmazsa bireysel olarak hayatlarını ortaya koyup, sınır tanımayan cuntacı generallere karşı dikilebilir-lerdi. Bir Filipin ve Pakistan'daki burjuva muhalefet kadar bile ola-mamışlardır. Ama bu Türkiye ger-çeğidir. Kemalizmin yarattığı bu yapılar, dünyanın her hangi bir böl-gesinde rastlanamayacak kadar soysuz ve kendine özgüdür.

Her şey üst üste edilip kendi varlık-ları bile yerle bir edildiğinde sus-pus olmaktan başka bir şey yap-maları bir muhalefetin seçkin tem-silcilerinin durumu bu iken, bun-ların haleflerinin nasıl olacağı ken-dililiğinden anlaşılmaktadır. Sözde Doğru Yol gibi sağ ve SODEP gibi "sol" partiler kurulmuş ve bunlar muhalefeti temsil ediyorlar. Fakat böylesine bir kuklalık yapıyorlar ki, sergiledikleri şey, Ecevit-Demirel'lerle kıyaslandığında, karikatürün karikatürü olmanın ötesine geç-miştir. TC'nin çöküşe gittiği Türkiye kapitalizminin ya aşamasında, da-ha büyük muhalifler de beklene-mezdi. Açık ki, hepsinin de içinde bulunduğu düzenin gemisi sarsıntı geçirmektedir. Bu nedenle, o burjuva muhalefetin de, düzenin meşrulaştırılması oyunu dışında yeri yoktur. Nitekim burjuva muhalefet, tarihinin hiçbir döneminde faşist askeri kligin elinde böylesine bir piyon durumuna düşmemiştir. Bir Bayar ve Menderes, orduya karşı sivil kligin zirvesini teşkil ederler. Demirel ve Ecevit, bu konuda tırnak içinde de olsa onurlu bir konuma sahiptirler. Cuntanın basit bir piyonu olmanın ötesine geçemeyen günü-müz burjuva muhalefetinin, durum bu iken hala ortalığı kuru gürlütle-yemelerinin anlamı nedir? Belli ki onlar, Kenan Evren önderliğindeki faşist rejimin kurulaştırılmasında ve toplumun 12 Eylül rejiminin bayağı sınırları içerisinde çekil-mesinde bu kez de mahalli seçim-lerde bir aracı rolü oynayacaklardır.

Yıpranan askeri unsurların yerine sivil öğeleri takviye ederek faşizmi maskeleyecekler, daha doğru bir deyimle faşizmin kurumlaşmasının önemli bir adınının daha gerçekleş-tirilmesinin aracı olacaktırlar. Bu çok açık bir gerçektir.

Bu noktada, bu kesimlerle cunta arasında çelişkinin olup olmadığı sorulabilir. Elbette çelişki vardır ve kendi sınırları içerisinde keskindir. Ama bu çelişki, burjuva muhalefeti-nin faşizmin işbirlikçisi oldukları gerçeğini değiştirmemektedir. Ve bu sadece 6 Kasım seçimlerine katılan ANAP, MDP ve HP ile de sınırlı olmayıp, diğer üç parti için de geçerlidir. İşin en önemli yanını da burası oluşturmaktadır. Türkiye'de burjuva muhalefet, 12 Eylül rejimine karşı bir biçimde onun anayasası-nı, parlamentosunu ve seçim ya-sasını reddederek ortaya çıkma-ktadır. Tersine, onların sınırları içerisinde ve icazetiyle ortaya çıkıp politika yapmaktadır. Yani, 12 Eylül politikasını çeşitli düzeylerde sürdürme gibi bir amaç için kalmakta, bunun basit bir aracı olarak işlev görmektedir. Bu anlamda, Demirel, Ecevit, Bayar, Menderes muhalefeti-nin bile çok gerisinde bir konumda, askeri faşist rejimin piyonları olarak rol oynamaktadırlar. Yukarıda da belirtildiği gibi, bunların yıpranmış subay ve generaller kılığıyla çelişki-lerinin olması hiç bir şeyi değiştirmemektedir. Yine, bir askeri klingen gitmesi ve sivil klingen gelişmesi de rejimin karakterini değiştirmiyor. Çünkü, TC'nin üst yapı olarak günü-müzde geçirdiği evrim, çürüme ve çöküş süreci bunlara başka türlü hareket etme imkanı tanımamaktadır. Açık ki, burjuva demokrasi ve muhalefeti-nin de bir maddi temeli olmak zorundadır. Eğer maddi te-meli bu kadar daralması ve bu temel içinde tekellilik ancak içte ve dışta zora dayalı sınırlı olmayan baskı ve sömürüyü öne çıkarmak kapitaliz-minin sürdürme durumundaysa, bu-nun üst yapısı olarak burjuva muhalefeti de bu temele hizmet etmek durumundadır.

Fakat buna rağmen, sanki 12 Eylül rejiminin başka bir rejimle bu düzeni sürdürme mümkünmüş gibi tezler üretilmektedir. Sanki Türkiye Cumhuriyeti, tarihi boyunca hiç bir zaman göremediğimiz bir olgunluk çağı kapitalizmini yaşıyor ve bunun üst yapısı olarak burjuva demokrasiye gelecekmış gibi davranılmaktadır. Tekellilik politikası-nın kendisi için uygun siyasal rejimin burjuva demokrasisi olmadığı açıktır. TC'nin tüm tarihi ve günü-müzdeki konumu iç ve dış dayanak-larıyla böyle ve gelecekte de bu biçimde gideceği tartışma götür-mek bilimsel bir tesbit ise; o halde, hala 19. yüzyılın burjuva devrimleri çağındaymışız gibi davranıp, Türki-yeye gibi en gerici kapitalizmi, geç-mişte ve günümüzde yaşıttakı durumunda olan bir ülkede, buna göre tahlil yapmak, partiler kurmak ve buna göre bir mücadelele soyun-mak, görülmemiş bir demogoji al-tında tekelli sermayenin bilinçli veya bilinçsiz uşağı olmaktadır. Kapitalizmin vardığı bu aşamada burjuva muhalefeti, Türkiye kapita-lizminin yeniden üretilmesi için geçerli olan politikayı içte ve dışta sünger ile sürdürenin bir aracı olmaktan başka işlev göremez. Ekonomiyi faşist süngülerin zoru dışında sürdürenin olanağının olmadığı bir aşamada, bunun üst yapısında burjuva demokratik bir muhalefet olamayacağıda açıktır. Ekonomik politikanın böyle olduğu bir kesim tarafından kabul edil-irken, siyasi politikanın değişik olduğu iddia ediliyor. Ve buradan hareketle, burjuva demokratik bir program etrafında birleşme gere-ğinden bahsediliyor. Fakat, burjuva muhalefeti-nin klikler savaşımı biçiminde askeri klige karşı çıkması-nın, geçmişte olduğu gibi bugün de burjuva demokrasisini yaratmayla sonuçlanmayacağı açık bir gerçektir. Türkiye kapitalizminin gelişme dönemlerinde bile sivil muhalefetin çok sınırlı olduğu bilinmektedir. O halde, burjuva muhalefeti-nin rolünü ve dolayısıyla seçimlerdeki konu-munu gerçekte olduğu gibi kor-yakta hayati bir zorunluluk vardır. Yani, burjuva muhalefeti, mahalli seçimlerde açık cunta partilerinden daha fazla oy da alsın ve bir erken genel seçim gündeme gelse, fazla bir rol üstlenemeyecektir. Ve bu burjuva muhalefetin, burjuva par-lamentar bir muhalefete dönüşümü bile kolay sağlamayacaktır. Rejim, kendi politikası doğrultusunda ve ordu tarafından güvencelenmiş olarak anayasasında belirtildiği gibi, önümüzdeki süreçte bu nitelik-leriyle sürüp gidecektir. Burjuva muhalefetine düşen görev bunu allayıp-pullamak, halkta sahte umutlar uyandırmak ve eğer askeri klik fazla aşsın, cuntacı Özal ve muhalifleri daha fazla teşhir olurlarsa, o zaman aynı politikanın DYP ve SODEP biçimindeki sürdürücü-leri olarak ön plana çıkmak ola-caktır. TC gerçekte, bu tür durumlar, rejimi tehlikeye düşü-recek biçimde geçişler olmayacaktır. Demokrasiye geçiş denilen bu oyunda, onlar, bunu birbirlerinin kanını akıtarak değil, düzen çark-larının en iyi işletilmesi için ne lazımsa onu yaparak gerçekleştireceklerdir. Bu devir-teslimi, halk muhalefeti-nin bundan yararlan-maması için ne gerekiyorsa onu uygulayarak yapacaklardır. Nite-kim, cuntanın kendisini "Milli Gün-velik Konseyi"nden "Cumhurbaşkanlığı Konseyi"ne dönüştürme-si gibi, önümüzdeki dönemde burjuva muhalefeti denilen kesime iktidar aktarılabilecektir. Ama, bu özü Türkiye kapitalizmi tarafından, üst yapıda ise anayasa, seçimler ve partiler yasasıyla belirlenmiş bir şekilde yeni kuklaların görevlen-dirilmesi biçimde olacaktır. Durum bu iken, bundan olağan üstü sonuç-lar çıkarmak istenmesi, gerçeklerle bir bütün olarak çelişmektedir.

C-Reformist ve Revizyonist Küçük-Burjuva Muhalefet Yine Kuyrukçuluğa Oynuyor!

12 Eylül faşist rejimi, anayasası, parlamentosu, partileri ve seçim-leriyle kendisini kurumlaştırmada öğ-rültüsünü programını uygularken, buna karşı mücadele etmesi gereken sol ne yapmaktadır.

Sosyalizmadına hareket eden bir çok gücün varlığına rağmen, bu konuda ıleriye sürülen düşüncelerin tutarsızlığı ve mücadeleden uzak konumu açıkça ortadadır. İşimleri sosyalist de olsa daha çok küçük-burjuvaziye dayanan bu güçler, geç-mişte görüldüğü gibi, bugün de ortada olmayan bir olguya kavram-lar düzeyinde yaklaşmakta ve bu olgunun gerçekleşmesini sağlıy-muş gibi davranmaktadırlar. İşte, bu olmayan şeylerden bir tanesi de, burjuva demokrasisi ve bunun için örgütlenme olgusudur. Peki ama, küçük-burjuvazinin, TC anayasası-na olmayan bu olguları varmış gibi kabul ederek, bunlar için örgüt kur-maya, seçimlere girmeye ve adeta kıyametler koparmaya kalkmasının anlamı nedir?

Küçük-burjuvazi, Türkiye'de Kemalizmin süzgecinden geçiril-miş, kendi gerçekliğine ve dünyaya ters bakan bir sınıftır. İflah olmaz bir konumda olan bu sınıf, meselelere doğru tarihsel ve güncel gerçekleri içinde bakma yerine adeta hayal içinde yaşamakta ve bunlara dayalı olarak program, strateji ve örgütler yaratmaya çalışmaktadır. Kendi

ütopycılığı yüzünden komik bir figüran olmanın ötesine geçemeyen bu sınıf, kendileriyle birlikte halkı da aldatmaktadır. Birçok defalar be-lirtildiği gibi küçük-burjuva muha-lefet, ister devrimci ve isterse liberal anlamda olsun sınıflar kendi örgütlenmesini bile geliştirmekten acizdir. Bu sınıf, TC'nin kuruluşunda olduğu gibi, daha sonraki aşama-larında özellikle kendisi için geliş-me-nin koşullarının alabilirdiğine art-mış bulundugu 1960-80'ler arasın-da, kendisi döneminde de, kendi siyasal ve ekonomik çıkarlarını formüle edip buna uygun örgüt ve mücadele geliştirmek bir yana, en geç bir burjuva liberal politikacılığın burjuva demokrasisidir diyerek en tehlikeli rollerden birini oynamıştır. Yüzlerce devrimcinin kanı dökülür, görülenmiş bir işkence ve sömürü topluma dayatılırken, küçük-burjuvazinin bu nitelikli temsilcileri, dünyada ender rastlanan bir vur-dumduymazlık içinde lafalebiği yap-maktan öteye gidememişlerdir. Bunlar, bugün 12 Eylül faşist rejimi karşısında da, birakalım kendi sınıf çıkarlarını dayatan bir mücadeleyi geliştirmek, sağlıklı bir eleştiri daha yöneltememektedirler.

Fakat yine de, 1960-80'ler a-rasındaki küçük-burjuva muhalefet, çılgın anlamda da olsa, örgütlenmeye cesaret edebiliyor, kendi programını formüle edip ister reformist ve isterse maceracı nitelikte olsun hiç olmazsa iktidarı düşürmekte oluyor. Bu yüzden de belli bir anlam ifade edebi-liyordu. 12 Eylül rejimi karşısında yenilmiş küçük-burjuva muhalefet-i-nin durumu ise, çok daha vahimdir. Bu sınıf, yeniliğinin nedenlerini köklü bir biçimde araştırıp kendi sınıf gerçekliğine ulaşacağına, hayaller içinde durumunu örtbas etmeye çalışmaktadır. Hesap ver-mesi gereken birçok suç olduğu, tanımaz karikatürler icat ederek bunlarla binlerce insanın katledil-mesi ve tekelli baskı ve sömürünün pekişmesinin birçok nedenden ötürü aracı olduğu halde, hesap vermek bir yana, o kendi durumundan bile Marksizmi sorumlu tutmaktadır. Başına gelenlerin suçlusu olarak Marksizm-Leninizmi gösterip, Marksizm yargılanmalıdır diyerek, suçlarını kapatmaya çalışmaktadır. Fakat işler, kendisini çok kurnaz zanneden bu sınıfın hayalleri gibi yürümektedir. Günümüzün ya-kıcı sınıf savaşımı, bu şanslı kimseye tanımayacak kadar acımasızca sürüyor.

Küçük-burjuva muhalefeti-nin, kendi yeniliğinin acısını 12 Eylül faşist rejiminin çıkaracağı yerde, devrimci mirastan çıkarmaya kalk-tığı ve devrimci geçmiş yargılanma-lıdır diyerek değerlere saldırdığı müddetçe, çok tehlikeli bir konuma doğru gittiği belirtilebilir. Bu konumla küçük-burjuva muha-lefet, ıleri-ci devrimci bir özellik göstermek bir yana, 12 Eylül rejimi-nin en tehlikeli bir biçimde sol'dan yardımıcı olma durumunu sergi-leyecektir. Elbette ki, bu sınıf sözcü-leri tarafından, anti-faşist muha-lefetin her düzeyde örgütlenirliğin seferber edilmesi bir görev olarak çözüm beklerken, katıksız burjuva görüşlerin "yeni" elbiseler giydirilerek tartışmaya sunulması tesadüf değildir. Fakat, adına ne denilirse denilsin küçük-burjuva muhalefetin hiçbir sözcüsü, karşı-devrimin şid-etine karşı halkın kin ve öfke içinde örgütsüz de olsa geliştirdiği muha-lefet arasında çok sınırlı da olsa birer işgal edemeyecektir. Her türlü orta yolculuk, artık hiçbir biçimde itibar bulamayacak kadar kendini ele ver-miştir. Ancak görülün ötürü ki, kü-çük-burjuva muhalefet, devrimci bir muhalefet olmaktan ısrarla kaçın-ırken, burjuvaziye karşı eski saç-larından kendisini andırıp, böylelikle kendisini ehliştirecek düzene kabul ettirmenin, ve bu anlamda da

halk muhalefetine karşı bir set olmaya hazırlanarak son derece teh-likeli ve bir o kadar da gerici bir rol oynamanın ısınma hareketlerini yapıyor.

Sonuç olarak değil, ama gelişme-lerin ortaya koyduğu gerçeklere göre, bu sınıfın özellikle Avrupa'da kümelmiş kesimlerinin böyle sefil bir oyunun hazırlığı içinde oldukları görülmektedir. Ve bu oyun, devrimcilerin amansız bir baskı içinde katledilmek istendiği bir ortamda, devrimcilerin kanı ve mirası üze-rinde oynamak isteniyor. Bunun içinde ki, bu oyunun sergileyicileri, görülmemiş bir acelelelikle geçmişe sünger çekerek, henüz dökülen kan-lar dahi kurumadan burjuva düze-nini güllük-güllistanlık göstermeye çalışmaktadırlar. Düşünce diye ıleriye sürülenler, bu çabaların açık birer kanıtıdır. "Türkiye'de burjuva demokrasisine geçiş koşullarının olduğu" vb. biçiminde ifadesini bulan bu görüşlerle, küçük-burjuvazi, Avrupa tezgahlarında iyi hazırlanmış olarak dönüş yapmak istemektedir. Bugün Avrupa'da bulun-an diğer ülke devrimcilerinin ve hatta burjuva muhalif çevrelerinin kendi ölçülerinde içerisinde tutarlı konumlarına rağmen, Türkiye'nin sosyalist geçinen bu güçleri kendi-lerini ve çevrelerini aldatmanın teorilerini üretmekle; buna göre hesaplar yapmakla uğraşmaktadırlar. Demirel ve Ecevit'lerin çıkış gününü bekleme, DYP ve SODEP'in kuyrukçuluğu için methiyeler di-zime, bunların açacağı demokrasi şemsiyesi altına şimdiden girmenin hazırlıklı ve ruh hali içinde bulun-an bu çevrelerin, sergiledikleri tablo, ne kadar kabul edilmez ve utanç verici bulunursa bulunsun, gerçek budur. Kendilerini burjuva demokrasisinin sınırlarıyla sınırlayan bu çevreler, tüm örgütlenme-leri, toplantıları ve dayanışmaları da bu temelde geliştirmek istemektedirler. Daha yakın geçmişte tüken-mişliğini ortaya koyan bu sınıfın, günümüzde ibret verici durumu da işte budur.

"12 Eylül Faşist Rejimi Dör-düncü Yılına Girerken Genel Durum, Sorunlar ve Görüşlerimiz" adlı broşürde, küçük-burjuva muha-lefetin cunta sonrası içinde bulunduğu durum şöyle ifade edilmişti: "1980'den sonra sol'un kendisini yenile-mesi zıt bir şekilde, yani devrimcilik ve ıleri-cilik adına ne varsa onlara sırt dönülerek, emperyalizmin sol in-chideki uzantıları sosyal-demokrasi, euro-komünizm, Troçkizm, Avru-pa'daki komünist partileri ve ulus-lararası komünist hareket içindeki revizyonist ideolojileri özümse-nerек ve bu anlayışlardan bir takım ilkeler yaratılarak, buna da "yeni sosyalizm" adı takıştırılarak yapılmaya çalışılmaktadır. Bu açık ki, sosyalizm değil, ideolojide ve poli-tikada, proletaryanın demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin iğdis edil-mesi, devrimci mücadelenin önüne engel dikilmesidir. Yine açık ki bu, "yeni sosyalizm" değil, kendisine ne isim takarsa takısın, en eski oportün-izm ve revizyonizmdir. Bernstein ile doğan, II. Enternasyonal'de geli-şen, Sosyalist Enternasyonal'de kangrenleşen, Troçkizmde emper-yalizm ile bütünleşen ve bugün dünya devriminin gelişmesi önünde engel teşkil eden en gerici revizyo-nizmdir.

"Bugün özellikle Avrupa'da yay-gın olarak geliştirilen yeni sosyaliz-min özü budur. Tabii ki bu, devrimci hareketin geçmişte sahip çıkılması gereken tüm değerlerinin, direnişçilik adına ne varsa her şeyin silinip süpürülmesi ve böylelikle Avrupa demokrasisi -yani emperyalizmi-nin gözüne girerek, cunta sonrası iktidar olmak için yapılan bir hazırlık-lıktır.

"Yeni faşizm Türk cuntasının şahsında yeniliğe doğru gittiğin-

den, yeni bir iktidar modelinin hazırlığı içinde olan emperyalizm, bu modeli soldan "yeni sol" ile tamam-lamak istemektedir.

Tüm hesaplar, Yunanistan, İspan-ya ve Portekiz örneğinden görüldüğü gibi faşizm gittiğinde (!) yerine sosyal-demokrasiyi başa getirmek üstüne kurulmaktadır. Sosyal-de-mokrasi öncülüğünde demokrasi savaşına bayrağı açılarak, bunun tekerine -Yunanistan, İspanya, Portekiz örneğindeki gibi- revizyo-nist partiler yerleştirilip, yani aşırı sol vb. denilen kesim bu biçimde etkisizleştirilerek, sözde burjuva demokrasisinin zaferi ve faşizmin yenilgisi sağlanıyor olacaktır.

Evet çok tehlikeli bir oyun. Ama ne yazık ki Avrupa'da geliştirilen senaryo bu. Bu çevrelerce cunta ya-beş yıllık ömür biçilmiştir. Yani bu hesaba göre cunta 1988'lere doğru gidecek ve burjuva demokrasisi gü-nümde gelecektir. Öyleyse şimdiden sosyal-demokrat parti hazırlan-malı, günü geldiğinde "burjuva demokrasisi" güçleri revizyonist komünist parti ile diğer sol'lara da katarak seçime gitmeli ve böylece "demokrasiye" dönüş tamamlan-malı". (Age, Sayfa: 143-144)

Bu hesaplar giderek daha da belirginlik kazanmaktadır. Bizzat emperyalizmin güdümünde örgüt-lendirilen burjuva muhalefetin bu biçimde kuyrukuna takılan küçük-burjuva muhalefet, devrimci direni-şin kendisini tek alternatif olarak dayattığı günümüzde, geçmişte taşıdı-ğı sıfatları da bir yana bırakarak daha açık tavır almaktadır. Ve giderek bunların aynı anlayış etrafında kümelendikleri ve örgütlenme çabası içinde oldukları görülmekte-dir. Daha çok Avrupa zemininde sür-dürülen bu çabalar, 25 Mart se-çimleri konusunda yazılı olarak ifade edilen görüşleri dağıtılan ver-diriler vs.de de kendisini ele ver-mektedir.

Küçük-burjuvazinin bu nitelikli temsilcilerinin oynadıkları olumsuz role rağmen, bu sınıfın da çekilmez hale gelen yaşıntısı içinde giderek daha fazla biçimde devrimci muha-lefet saflarına kayacağı açıktır. Günümüzde, faşist rejim altında kü-çük-burjuvazinin yaşamı katlanıl-maz bir noktaya gelmiştir. Durum bu olan bu sınıfın da, halk muhalefeti içinde yer almaktan başka seçeneği kalmamıştır. Maddi yaşamında kendi içinde hızla bir ayrışmayı yaşayan küçük-burjuvazi, bunun bir yansıması olarak siyasi planda da karmaşık bir durum yaşamaktadır. Bir kesimi, giderek daha fazla bir biçimde devrimci saflara arklen; bir kesimi de hızla gericiğe doğru tırmamaktadır. 1960-80'ler ara-sında ortaya çıkmayan bu ayrışma-nın, faşist karşı-devrimin dayat-maları karşısında yaşanacağı görülmektedir. Geçmişte ortaya çıkmayan devrimci demokratik çıkışın önümüzdeki dönemde yaşanacağı ve küçük-burjuvazinin önemli bir kesiminin de bu muhalefetin saf-larına kayacağı anlaşılmaktadır. Bu ayrışma temelinde, küçük-burjuva muhalefetin bir kesimi düzinen işbirlikçisi ve burjuva muhalefetin kuyrukçusu olma konumuna doğru ilerlerken; diğer bir kesimi de devrimci muhalefete akacaktır.

Gelişmelerin bu ayrışmayı dayat-tığı gelinen noktada, o çok iyi tanıd-ığımız küçük-burjuva muhalefet, burnunun ötesini bile göremeyecek bir sefalet içinde adeta kendisinin bu hazin sonunu hazırlamaktadır. Böy-le-sine bir dönüş noktasında kendi durumlarını değerlendiren, devrimci bir çıkış yapacaklarına, yerel seçim-ler için ittifaklar aramakta, bu konu üzerinde ıleriye sürdüklü düşünce-leri kendilerini birer daha ele ver-mektedirler. Geçmiş pratikleri hala gözler önünde bulunan, bu sınıfın, 12

Eylül faşist rejimi altında ister merkezi ve isterse mahalli düzeyde olsun, seçimleri için yaptıkları hazırlık ve sözlerinin anlamı ne olabilir. Rejimin ve bu rejimin dayatması olarak seçimin niteliği açıkça ortada iken, bu konuda içine girdikleri tutumun kendi karmaşık görüntülerini ortaya koymaktan öte sonuç yaratmayacağı açıktır. Geçmişte bunun için örgütlendikleri, çabalar harcararak yoğun bir propaganda yürüttükleri halde girdikleri seçimlerde %3 veya 5'leri aşamayan bu bile ulaşamayacakları açık değil midir. Onlar, bu konuda Avrupa'da birçok fal üretip, ittifaklar da oluştursalar, gerçekte onlar için seçim, çok sıradan bir seyrircisi olmanın öteye gidemeyecekleri bir gevezelik konusunu olmanın başka bir işlev göremeyecektir.

D-Faşist Sömürgeci İktidarı Seçim Sahtekarlığına Karşı Devrimci Tutum

12 Eylül faşist rejiminin açık saldırılarıyla yüz yüze olan halklarımız, tüm acılarına rağmen bu süreçte tarih boyunca tanık olmadıkları bir gelişmenin eşide bulunmaktadırlar. Kitleler, dört yıl gibi bir süreçte, devleti tümüyle ve dış bağlarıyla daha iyi tanımıştır. Sömürünün en korkuncu yaşanmakta, yoğun işsizlik ve hayat pahalılığı halkı kırıp çörmekte, onbinlerce insan zindanlarda en vahşi işkenceler altında tutulmaktadır. Türkiye ve Kürdistan'da günlük yaşam haline gelmiş olan tüm bu uygulamalar altında, devrimci mücadele, kitleleri içine geçirmiş oranda bugün daha da fazla bir biçimde tek kişilik olarak görülmeye başlanmıştır. Yüzbinlerin devrimin sesine kulak kesildiğini söylemek, mevcut koşullarda sadece gerçeğin kendisini tekrarlamak olacaktır.

Koşullar devrimin gelişmesi için son derece elverişli iken, küçük-burjuva muhalefeti "devrim yenildi" demesinin anlamı ortadadır. Tam tersine, yıkılan şey sadece küçük-burjuvazinin hayalleri olmuş; küçük-burjuvazinin ayak bağından kurtulan devrim, şimdi her zaman-kinde daha çok gelişme olanaklarına kavuşmuştur. Burjuva muhalefeti halkın en sıradan ekonomik-demokratik haklarına bile değinmekte acizlik içerisinde olduğu; küçük-burjuva muhalefeti ise bu konuda bir çözüm sunmadığı bu ortamda, devrimci, demokrat ve sosyalistler, burjuva demokrasisini de içerecek bir biçimde halk demokrasisini en güçlü bir biçimde sunma ve bunun program, strateji ve taktik düzeyde geliştirilmesini sağlama tarihi avantajına sahiptirler. Kayıpların büyüklüğünden bahsedilebilir, ama bunun karşısında geliş-

menin de büyük öğeleri vardır. Eğer bir yerde karşı-devrim bu kadar azgınca saldırıya kalkmışsa, orada devrimin gelişme şansının da fazla olduğu, dünya devrim tarihinin öğrettiği bir dersiştir. Devrimciler yarılarını sararak kayıplarını karşılayabilir, geçmişte birtürlü yapamadıkları hazırlıklarını tamamlayabilir, her düzeyde gelişmelerini sağlayabilirler. Dönem, bunun için her zamankinden müsaittir.

1909 Rusya'sının o amansız karşı-devrim döneminde söylenenler, Türkiye ve Kürdistan gerçeğinde daha da doğrudur. Daha da gelişen devrimin objektif şartlarına, devrimin subjektif şartlarına eşlik edecektir. O halde, küçük-burjuva muhalefeti, halk seçimleri boykot etmedi, veya red oyu %4 oyu aşmadı diye halkı suçlamaları neyi ifade eder. Elbette ki bu durum, faşizmin göstermelik de olsa burjuva demokrasisine ve parlamentoculuğuna pirim vermediğinkanıtıdır. Yine, halkın dabunun karşısında kendi zorunu dayatması gerektiriyor ortaya koyar. Devrimciler bundan üzüntüye kapılmak bir yana, ancak sevinç duyabilirler. Gerçekten de eğer halk, boykot ve red oylarını daha fazla vermiş olsaydı, bundan kuşkuyla kapılmak gerekirdi. Çünkü o durumda, burjuva demokratik yöntemler geçerli imiş gibi bir sonuç çıkardı ki, bu da tesbit ettiğimiz gerçeklere ters düşerdi. Oysa şimdi, devrimci yöntemler dışında hiçbir yöntemin geçerli olmadığı daha da açığa çıkmıştır. Halkın kin ve öfkesinin sürekli bir artış içinde olduğu hiç kimse tarafından inkar edilemeyeceğine, cuntanın tectirinin sürekli olduğu kabul edildiğine ve halkın -6 Kasım seçimlerinde çok sınırlı biçimde belirlenmesi olmasına rağmen- muhalefeti seçimler yoluyla açtıkları gösteremeyeceği anlaşıldığına göre, ortaya çıkan sonuç halkın potansiyel halinde bulunun muhalefeti büyük olduğu ve ancak bu potansiyelin devrimci temellerde örgütlenebileceğidir.

Türkiye ve Kürdistan halklarının şu anki gerçekliğini yaşıyanlar hemen teslim ederler ki, halk muhalefeti, 12 Eylül faşist rejiminin burjuva muhalefeti sınırlarının çok ötesinde ve daha zengin biçimlerde akmak istemektedir. Ama halk, muhalefeti rejimin sınırları içinde ortaya koymaktan zorla mahrum edilmiştir. O halde, verilen oylar ne olursa olsun, halk Özal'ı veya SODEP vb. istiyor denilemez. Böyle bir iddia, korkunç bir demogojidir. Rusya pratiğinde Menşevikler, burjuva demokrasisi eliyle yıl yaşıyanndan proletarya devrimine gidilemeyeceğini iddia ederlerdi. Bugün Türkiye'de de, benzer iddialarla, halkın Turgut Özal, SODEP, Doğru Yol vb. ni denemek istediğini, fazla ileri gitmek istemediğini söylemek, buna göre davranmak, yol

göstermek, utanmazlık olduğu kadar tehlikeli bir demogojidir. Tam tersine halk, Turgut Özal'dan olduğu kadar, onun burjuva muhalif işbirlikçilerinden de kurtulmak istiyor. Yine, devrimcilik maskesi altında ortadaki tanımlar hale getiren küçük-burjuvazinin maceracı, pasifist, oportünist ve hayalperest takımından da kurtulmak istiyor. Eğer bu aşamada, halklarımız devrimci-demokratik muhalefeti açılmış perspektifleri yanında, sağlam örgüt programları, doğru stratejik ve taktik yaklaşımlar önerebilir ve bunun için güçlü hazırlıklar yürütebilirsek, hiç şüphe duyulmamalı ki, bugün düzen sınırları içinde kendini ifade edemeyen halk muhalefeti en yakın dönemde şaha kalkabilecektir. Sorun, devrimcilerin bunun için gerekli olan örgütlenmeleri zamanında dayatabilmeleridir. Halkın kini ve öfkesi sürekli artış halindedir, sınır tanımadık gelişmektedir. Ama, devrimciler parti ve cephe biçiminde örgütlenmesi, profesyonel tarzda örgütlenmesi gereken bu çekirdek örgütlenmelerin inşa edilmesi, proletarya ve halkın özgücünün temelinde ortaya çıkarılması gerektirir.

O halde, halkların devrimci-demokratik muhalefeti objektif zemininin subjektif inşasına yönelmek gerektiriyor söylüyoruz. Temel devrimci tutum budur. 25 Mart mahalli seçimleri denilen oyunun bu perdesinde ortaya atacağımız şıarmızı yine budur. Halklarımızın Birleşik Direniş Cephesi silahını ileriye çıkarmak, bu silah altında proletaryanın öz örgütlenmesini ve onun birleşik cephe hareketine önderliğisavunmak gerektirir. Eski ama hiçbir zaman yerine getirilmemiş bu görevleri mutlaka başarmak için halk demokrasisi bayrağını açarak ileriye yürünmelidir. Bugün 25 Mart mahalli seçimleri, yarın bir başka seçim gündeme girse de, yine değişmeyecek ve yerine getirildiği oranda daha ilerlere varılabilecek görev budur. Hiç kimse bu görevleri yerine atmadan, halk neden seçim sandıklarına protesto edip, çığnemiyor diye yakınmamalıdır. Örgüt yaratılmalıdır, halka inan-dırıcı kişisler gösterilmelendir, tüm bunlardan bahsedilemez. Oysa halk, Birleşik Direniş Cephesi için bile dört yıldan bu yana bir arayışta gelinmemiş, toplanılmasa katılma cesareti bile gösterilememiştir. Eğer örgütler öz örgütlenme ad altında demogojik işlerle uğraşıyorlarsa, halkın ileri muhalefeti beklemeye hakkını kendilerinde göremezler. O halde, temel görevler yerine getirilmeli, Türkiye gerçekliğinde devrimci-demokratik cephenin, Kürdistan gerçeğinde ulusal kurtuluş cephesinin birbirleri ile en sıkı dayanışma içinde olması temelinde bir devrimci muhalefeti yükseltilmesi için mümkün olan her şey yapılmalıdır.

Tüm günlük pratik görevler de, butemel görevlere bağlanarak geliştirilmelidir. İşte bugün mahalli seçimler karşısında, yarın olası bir erken seçim veya ayıklama ortaya çıktığında hazırlıksız yakalanmama ve sürekli devrimcilerin örgütlü birlikteliğini dayatmak için gerçekleştirmemiz gereken görevler bunlardır.

Gerçekler bu iken, hala PKK'nin seçimler konusunda tavırının net olmadığı söylenmekte ve sözde eleştirilmek istenmektedir. PKK, 12 Eylül rejiminin öncesinde ve sonrasında en az olanaklar içerisinde olmasına rağmen savaşımın hiçbir zaman gerikalmadı. Zindanlarda en değerli evlatlarını şehit verdi, dışarda en zor koşullar altında kendini yeniden örgütlemenin savaşını verdi. Ve bunu, hazırlıklarını en hızlı bir biçimde ülke koşullarına katararak faşist sömürgecilik ok-kulu rüyası haline gelerek kanıtladı. Bundan daha devrimci bir tutum olabilir mi? PKK, seçim değil devrim şıarmını atarken muğlak bir şey mi söylemiştir? PKK, Türkiye ve Kürdistan halkları için en sağlıklı bir demokrasi programını geniş perspektifler altında ve pratikte de nasıl gerçekleştirileceğini ortaya koyarak, muğlak mı davranmıştır? Besselli ki, durum çarpıtılmak istenmekte, yine her şey tersine çevrilmeye çalışılmaktadır.

PKK bugün, dostun da düşmanın da çok yakından takip ettiği gibi, faşist Türk sömürgecilğine karşı özerliki mücadelelerin içinde bulunmaktadır. O, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önder bir gücü olarak, Türkiye Devrimci Demokratik Hareketinin de en sağlam mütefididir. Diyarbakır zindanlarında görülmemiş bir direnişle cuntayı dünya çapında teşhir ve tectire götüren, cuntayı söküp atmak için sürekli biçimleni bileyen bir güçtür. PKK, elbette ki burjuva muhalefeti ne abartmakta ve ne de yok saymaktadır. Güncel kapsamı içinde ne ise, bu muhalefete layık olduğu yerli vermektedir. Burjuvazinin sivil ve asker klikleri arasındakı çelişkiyi rededemediği gibi, bu çelişkilere dayanarak burjuva kuyrukçuluğuna oynayan "sol"ların içinde bulunduğu durumu teşhir etmeyi de halka bağlılığın bir gereği saymaktadır. PKK, Türkiye devrimci muhalefeti için sağlıklı eleştirisini yaparak, acı da olsa gerçekleri ortaya koyup alternatif sunarak, proletarya enternasyonalizminin seçkin bir örneğini sunmuştur. PKK, tek tek anti-faşist kişislerden, burjuva, küçük-burjuva, reformist vs. ne kadar, ne kadar anti-faşist güç ve kişi varsa hepsiyle ilkel birlikteliğe ve görüşmelere açık olduğunu açıklayarak, sol sekte anlayışın karşısında olduğunu kamutlamıştır. PKK, devrimi burjuvazinin kuyrukçuna çekme anlayışları,

politika ve örgütlenmelerine karşı olduğu gibi, birçok anti-faşist kişi ve grupları dışlayarak bunları düşman yerine koyan sol sekte maceracı anlayışlarla mücadele de vazgeçilmez görmektedir. Bunun yerine proletaryanın öz örgütlenmesini halkın cephesi ile iç içe geçerek Türkiye ve Kürdistan'da zorunlu olan cepheleşmenin yaratılmasını savunur. Tarihi görevinin bilincinde olan PKK, ilerinin güçlü birlikteliğinin zeminini oluşturan bir mücadele nin geliştirilmesi sürecinde bulunmaktadır, büyük zorluklar altında geliştirdiği mücadeleyle yolları dikenlerden temizlemektedir. PKK, ancak proletaryanın ve halkın öz örgütlenmesi temelinde mücadeleyi geliştirdiği oranda halklarımız karşı görevini yerine getirebileceğini inanmaktadır. O halde, PKK'nin seçim siyaseti belli değildir demek, düpedüz bir demogojidir. PKK, bu aslı görevler üzerinde ısrar edecektir bu görevler gerçekleştirilmedikçe tali şeylerin temel meselelermişcesine gündeme alınması hiçbir zaman itibar etmeyecektir. Ancak ve ancak bunları burjuvazinin çelişkililerini kıstırma anlamında kullanacaktır. Bunu geçmişte yaptığı gibi bugün de yapacak; önümüzdeki dönemde de gelececek her türlü imkan ve ihtimaller karşın, bu temel görevlerine bağlı olarak güncel görevlerini de tayin edecek ve gelişmeyi bu zeminde arayacaktır. PKK, Türkiye'de devrimciliği başı üzerine oturup köklerini toprağın derinliklerine salarak güçlenmesini sağlamayan kişi, faşist rejimin sınır tanımayan baskı ve şiddetine karşı olduğu kadar, küçük-burjuva muhalefeti her türlü demogojisi ile yüklü oportünist, revizyonist yaklaşımlarına karşı da mücadeleye olacaktır. Onların her türlü tasfiyecilik provakatif girişimlerini zamanında önleyebilecek; başta K.U.K. muhalefeti olmak üzere Türkiye Devrimci Demokratik muhalefeti ne de tip tasfiyecilik, yıkıcı görüş ve politikalar karşı uyararak, devrimci politikanın gereklerinde ısrar edecektir. Bu konuda, ister bilinçli, ister bilinçsiz önüne çıkan her engelle leninist savaşım yöntemleri ile savaşacak ve sonuç olacaktır. Çok sınırlı geçmiş pratiği ile olduğu kadar, günümüzde ve önümüzdeki dönemde de, giderek güçlenen devrimci teori, politik çizgisi ve pratik hazırlıkları ile, faşist rejimin alacağı her türlü biçimlenişe karşın kendisini sürekli hazırlıklı tutacak, bu konuda önder rolünü güçlendirerek, potansiyel gücün aktif muhalefete dönüşmesini, dayanışmaların ortaya çıkmasını yoluyla açarak, halkın birleşik direniş cephesinin önümüzdeki dönemde mutlaka ıkıdaya yürüyene biraygıt durumuna gelmesi için rolünü sebatla sürdürecektir.

★

Kürdistan'da son gelişmeler ve bir toplantının bir kez daha gösterdiği gerçekler ...

Bastarafi 11. sayfa

açık bir biçimde baylarımızın işbirlikçiliğini ve yapılan işbirlikçi uzlaşma kendi parmaklarının da olduğunu göstermiyor mu?

Baylarımız kendilerini ne kadar parçalarsalar parçalansınlar, kendilerini kuzu postunda gezilemeye ve gerekleri karşılamaya ne kadar çalışırlarsa çalışsınlar, devrimciler gerekleri açıklamaktan ve baylarımızın işbirlikçiliklerini kitlelere göstermekten yılmayacaklardır. Bu güçler toplantıda tartışılmasını engelledikleri soruların kitleler tarafından tartışılmasını engellemeyeceklerdir. Ve kitleler önünde şu sorularla açığa karşı karşıya geleceklerdir. KYB'nin Saddam rejiminin yanına gitmesi işbirlikçilik midir, yoksa başka bir şey midir; bu gerici midir, ilerici midir; Kürdistan halkının çıkarına mıdır, yoksa ona düşmanca mıdır? Eğer Kürdistan ulusal sorunu kapitalist-emperyalist sistem içinde çözülmezse, o

zaman KYB'nin bu yönelimi (ve genelde emperyalizm ve sömürgecilik uzlaşma eğilimi) bir çözüm müdür, yoksa en açık bir suçluluk mıdır? KYB böyle bir işbirlikçiliğe onayken "dört-lüler", "beşliler", "üçlüler" biçiminde birlikler oluşturmuş mudur, oluşturmamış mıdır? Böylesi birlikler halkın çıkarına mı hizmet etmiştir, yoksa işbirlikçiliği mi güçlendirmiştir? Bu birliklerin gerçek yüzü açığa çıkmış mıdır, çıkmamış mıdır; bunlar iflas etmişler midir, yoksa varlıklar mı? Suç ortakları bugün işbirlikçiliğe karşı tavır alarak bu birliklerden imzalarını çekiyorlar mı, çekmiyorlar mı? Bugün gerçek yurttensev tutum, Kürdistan ulusal hareketinin bağımsız bir çizgide birliğini yaratmak için koşulsuz çalışmak mıdır, değil midir? Vb..

Toplantının gösterdiği biçimlerle besbelli ki baylarımız geçmişten beri sorulan bu sorulara cevap veremeyeceklerdir. Toplantı bilinen gerçek-

leri herkesin görebileceği bir biçimde bir kez daha ortaya çıkarmıştır. Burjuva ve küçük-burjuva reformist-milliyetçi hareket sıkı bir ittifak içinde bir bütündür; o, devrimci değil reformisttir; milliyetçiliği işbirlikçiliğe daha güçlü olabilmek için kullanır; her tarafta pasifizmi, uzlaşıcılığı ve teslimiyetçiliği yaymaya çalışır; düşüncede ve eylemde bağımsız bir çizgiye değil, işbirlikçi bir çizgiye sahiptir. Siyasal gelişmelerin verdiği bu noktada reformist-milliyetçilik akımdanayamaz hale gelmiş, işbirlikçi özelliği her şeyin önüne geçmiştir. Bu akımın önderliği olarak önce Londra, Paris yolunda ilerleyen KYB, bugün Bağdat yolunda ilerlemişti. Besselli ki onun izinden yürümek zorunda olanlar vardır; Bağdat ve benzeri yollarda ilerlemeye hazırlanılmaktadır.

Sonuç olarak, gelişmeler son derece önemli, ciddi ve tehlikelidir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi önüne

burjuva işbirlikçiliği gerici bir engel olarak dikilmek ve devrimci-yurtsever harekete karşı bununla da savaşıl-mak istenmektedir. Bu durum, devrimci-yurtsever güçlere önemli görevler yüklemekte, onları çok daha fazla uyanık ve dikkatli olmaya zorlamaktadır. Bir kere, devrimci ulusal kurtuluş çizgisini sağdan ve "sol"dan gelecek her türlü sapırmalara karşı korunmalı ve her koşul altında pratik uygulanması mutlaka başlanılmalıdır. İkinci olarak, emperyalizm ve sömürgecilik uzlaşma eğilimlerine, işbirlikçi çizgiye karşı doğru, kararlı ve cesaretlili bir mücadele yürütülmeli, bu çizgi mahkum edilmeli, hareketten uzaklaştırılıp etkisizleştirilmeli ve bu yolda yürünenlere karşı uzlaşmaz bir mücadele içinde olunmalıdır. Üçüncü olarak, işbirlikçi çizgi teşhir edilerek ve doğru devrimci çizgiye doğru ve pratikte gösterilerek halk kitleleri ve bu güçlerin aldattığı dürüst çevreler devrimci

ulusal kurtuluş mücadelesine kazanıl-malı, bunun için yorulmaz ve başarılı bir çalışma yürütülmelidir.

Belli ki emperyalizme ve sömürgecilğe karşı mücadele, onlarla uzlaşmayı öngören işbirlikçiliğe karşı mücadeleden ayrılmaz. Ancak bu birlik sağlandığı ve yukarıda belirlendiğimiz devrimci görevler başlandıktan zaman ulusal kurtuluş hareketi gelişip güçlenecektir. Ve bizim burada yapacağımız, bu görevin bir gereği olarak, tüm devrimci-yurtsever güçleri, özellikle işbirlikçiliğin aldattığı dürüst yurtsever çevreleri işbirlikçi güçlere karşı durmaya, onlardan uzaklaşmaya ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde birleşmeye çağır-mak olacaktır.

25 Şubat 1984

★

ETHEM AKCAN YOLDAŞ YAŞIYOR!

Onu az da olsa tanıma olanağını bulabilen PKK'nin pek çok kadro ve savaşçısının vezinde Ethem AKCAN (Mehmet Sait) yoldaşın adı kurtuluşa duyulan sınırsız bir umut ve inancın, mücadeleye adanmış gencecik bir yaşamın, hiçbir karşılık beklemezsizin yapılan fedakarlığın, yüzlerce devrimcinin eğitimi hizmetinde harcanan soylu bir emeğin, halkının mücadelesinin alevleri arasında erimenin özlemiyle çarpan bir yüreğin adıdır. Ethem yoldaşın adı, devrimin yükseltilmesi çabalarına büyük hizmetlerde bulunmuş, ona emeğini ve ruhunu katmış bir parti emekçisinin adıdır.

Ethem yoldaş bir emekçi ve bu yüzden O, PKK Hareketine bilinçli olarak, devrim yapmak inancı ve arzusuyla katıldı. Oturduğu yer olan Suruç'ta devrimci faaliyet yürüttü, birçok eylemde yer aldı. Ama O'nun esas olarak kendisini bütün benliği ile devrimci mücadelenin geliştirilmesinin hizmetine adanmış, 1979 yılının ortalarında başladı. PKK Hareketi, bu dönemde kendisi için yeni nefes boruları açmak, kadrolarını korumak ve eğitmek amacıyla yeni alanlara açılma zorunluluğunu duyduğunda, Ethem yoldaş da kendisini yurtdışına çıkan bir grup devrimcinin yanbaşı buldu. Yurtdışı koşullarının Kürdistan ortamından bir hayli farklılıklar arzeden özelliklerine, tek bir ilişkinin dahi bulunmamasından doğan zorluklara ve deneyimsiz genç bir devrimci olmasına rağmen, mevcut durumun olumsuzluklarından asla kayıbetçi olmaksızın yetkin bir partili militan gibi çalıştı. Basit veya zor demeksizin her işe koşturup durdu. Öyle ki, Türkiye'de tezgahlanan askeri-faşist diktatörlüğe birlikte hazırlıksız dokalanan çeşitli örgütler sığınacak bir yer ararken, PKK Hareketi, O'nun da değerli hizmetleri sonucunda önceden sağlanan ilişkilere dayanarak, yüzlerce kadro ve savaşçısını başarılı bir şekilde geri çekti. Ciddi engellerle karşılaşmadan gerçekleşen bu başarılı geri çekilme, faşist Türk sömürgecilerinin PKK Hareketini imha çabalarını sonuçsuz bıraktı.

Ethem yoldaş, bir hayli yoğunlaşan bu kadro ve savaşçı aktarılması koşullarında, hemen hemen her arkadaşın eğitim alanlarına ulaştırılmasından en sıradan pratik sorunlarının çözümüne kadar, her türlü işle uğraştı. Çoğu kez başını kaşımaya bile fırsat tanımayan yoğun bir pratik çalışma içinde her yere ulaştı. Kendisini büyük bir devrimci coşku ile yoldaşlarının her yönüyle eğitilmelerine adadı. Geceli-gündüzlük zamanını dolduran pratik çalışma, kendi teorik eğitimi yeterince yapamamasına neden oldu. Ama yeni dönem, her PKK kadro ve savaşçısının devrim teorisini özümseme zorunluluğunu dayatınca, bu amaçla uzun bir süreden beri çalışan yoldaşlarının ardından,

Ethem Akcan'ın eğitim kamplarında çekilmiş resmi.

Ethem yoldaş da teorik eğitimi tamamlamak için tüm coşkusıyla harekete geçti. Kısa zamanda bu alanda da bir hayli gelişme sağladı. Devrimde duyduğu sarsılmaz inanç ve bir an önce halkının arasına katılmanın yakıcı özlemi ile, Partisinden kendisini öteki dava ve silah arkadaşları gibi Kürdistan topraklarına dönme olanağını tanımasını isteyen Ethem yoldaşın bu isteği de gerçeğe dönüştü. Ama devrimde daha büyük hizmetlerde bulunabileceği bir dönemde en verimli çağında zamansız bir ölümle aramızdan ayrıldı.

Tarihte proletaryanın ve ezilen halkların eskiyi yıkmaya ve yeniyi inşa etme mücadelelerinde kazandıkları zaferler, bu mücadelelerin yükünü omuzlamış, engin fedakarlıklar ve kahramanlıklar göstermiş, ama fazla öne çıkmamış olan binlerce ve binlerce isimsiz sıra neferinin eseridir. İşte Ethem yoldaş da onlar gibi biri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bir ad-sız kahramanıydı. O'nun emeğinin geçtiği her arkadaş, ancak Ethem yoldaşın yüreğinde taşıdığı kurtuluş umudunu gerçeğe dönüştürerek üzerine düşen görevi yerine getirdiğini söyleyebilir.

Şimdi O'nun anlamlı yaşamını, kurtuluşa inancını, devrim ve Partiye olan bağlılığını kendi kaleminden okuyalım:

Ben, 12 Mart döneminden itibaren devrimci düşüncelere sempati duymaya başlamıştım. Hareketimizle ilişkim, devrimci ideolojinin kırılıp kuşa çevrildiği bu zorlu koşullarda, devrimci hareketler içindeki sapmalardan ötürü hiçbir zaman tartışmaya çıkartılmamış olan Kürdistan halkının ulusal kurtuluş sorununu, süyüzüne çıkartarak, bu temelde Marksizm-Leninizmin eleştirel silahıyla mücadeleyi geliştirdiği 1977'nin ortalarına rastlar. O döneme kadar devrimci gelenekleri içinde yaşatmış ve bu uğurda ki arayışım, hareketle tanışmamdan sonra son bulmuştu. Kürdistan'daki insanın, tarihsel gelişmelere dayandırmadan kendisini anlatması mümkün değildi. O açıdan bu yıllar, nasıl ki tüm toplum için arayış yılları idiyse, ben de bir birey olarak böyle bir arayış içindeydim. Toplumsal yapıdaki yerim kol gücüne dayanarak yaşamak zorunda kalan bir insanın yeriydi. Yani yaşantımı sürdürebilmem için çalışmak zorundaydım.

Ve çalışıyordum, ancak aileme katkıda bulunacak bir çalışma değildi, daha çok kendimi geçindirecek kadar kazanıyordum. Ailem benim kol gücüne fazla ihtiyaç duyan bir aile değildi, ama çalışmadığım dönemler benim için minnetli bir yaşam biçimi oluyordu. Minnetli yaşama ve sadece yaşamak için boyun eğmeye hiç tahammülüm yoktu. İnsan olabilmem için özelliklerinde böyle bir yaşam söz konusu olamazdı. Ben bu açıdan sürekli proleterleşmeyi tercih ettim, yaşadığım çevrenin bir parçasıydım ve bu çevrede toplumsal yapı ayrılmaktaydı, ama henüz tam değildi. Ağır aşiret baskısının yaşandığı Suruç'ta yaşamak bir cehennem hayatıydı. Kendi kabuğunda yaşayan bir aile olmamız açısından, mensup olduğumuz aşiretin dinsel alandaki otoritesi, aşiretlerin üstümüzdeki baskısını azaltıyordu. Daha doğrusu muhatap alınacak bir güçte de değildi, bağlı olduğumuz aşiret. Yine de toplumsal yapıda hüküm süren kaos elbette bizi etkiliyordu. Kan davaları alabildiğine yoğundu, sürekli isanlar öldürülmekteydi. Adeta Suruç'un her köşesinde, hazine sonulanmış yaşam, bir insanın buruk, acı ve dram dolu anıları vardı. Psikolojik yapı dayanılmaz durumdaydı. Güçsüzler çareyi yüzlerce yıllık yaşamıyla şekillendirdiği toprak ve diyarlarını terk etmekte görüyorlardı, ama bunları, gittiği yerlerde daha acımasız ve koyu bir sefalet bekliyordu. Toprağını, ailesini terketmeden önce başına gelecekleri bilenen de vardı, ama olsun yine de daha "özgür" bir köle yaşamı vardı dışında. Ve gidiyorlardı. Çünkü zorlayan, kahreden etmenler vardı, ya bu çileyi çekecekler, ya da bu diyardan göçeceklerdi. Onlar göçmeyi tercih ettiler.

Gittiler gidebildikleri yere kadar. Çünkü deneyimleri vardı. Onlar masallarda bile yeniliyorlardı, türkenmişti direnme ruhu, kendilerine sahip çıkabilecek bir gücün olabileceğine inanıyorlardı. Binlerce yıllık tarihin acılarını, istilacı güçlerin çizmelere altında nasıl ezildiklerini görmüş, yaşamışlardı son ana kadar. Onun için gidiyorlardı. Kananlar ise sıralarını bekliyorlar, ne zaman koşullar uygun düşecek diye iç geçiriyorlardı gidenler için. Sanki esir kampağın yasal yollarla ayrılıyorlar, giden kurtulduyu için, kalanlar da gidenlerin kurtuluşu için seviniyorlardı. İşte inceliklerine inmeyle gerek bile olmayan böyle bir toplumsal yapıdan hayat şekilleniyordu. Ömrüm boyunca çalışmalarımla çiraklıkla geçmiş, okulu, ortaokulu da bırakıp, fotoğrafçı dükkanında çiraklık yapmış ve daha sonra bu stüdyoyu yalnız başıma çalıştırmış, ama sonuçta hiçbir şey elde edeme-

miş olarak proleterleşme kapıyı çalmıştı. Benim açımdan devrimci düşüncelerin kitleye yayıldığı böyle bir dönemde, koşullar tam bir uygunluk arzettiği, Kürdistan'ın tarihsel olarak geldiği nokta benim bu yapı içindeki yerim ve gerçek anlamıyla kurtarıcılık rolünü oynayan hareketin belirmesi tarihsel olarak dört dörtlük bir uyumluluk arzettiğiydi. Hareketle çok ilkel ve dargörüşlülük içerisinde ilişkiye geçmem, Kürdistan toplumsal yapısıyla zıtlık arzeden bir durum değildi. Herne kadar ideolojik mücadele aşaması olsa da, devrimci hareketlerin istemlerine yabancı değildim. Ve kurtuluşun devrimci saflarda mücadeleyle mümkün olacağına inanıyordum. Ve bu inanç beni Hareketimizin o dönemdeki sempatisini yapmıştı. Bundan sonra devrimci çalışmaların daha çok ilk başlarda fazla evden ayrılmadan katılmak şeklindeydi. Çünkü evden ayrılmam için ne yeterli bilince sahiptim, ne de henüz tanıştığım hareketin böyle bir istemi vardı. Hem çalışıp maddi yardım yapıyordum Harekete, hem de oturduğum her yeri ve her merhabayı Hareketimizin propagandasına kullanıyordum.

Elbette Harekete yoğun eleştiriler yöneltilmişti. Bağımsızlık düşüncesi bir iş yapamaz ve bu bir bölücülüktür, gibi saldırılarda bulunuluyordu. Oysa Kürdistan'da gelişmenin başka yolu ve yöntemi var mıydı? Benim açımdan bağımsızlığı hedeflemeyen bir mücadele Kürdistan'da varlık gösteremezdi. Hareketimiz doğmadan önce Kürdistan (ismi anılmaksızın, ya da özü boşaltılarak) adına yola çıkanlar, reformist ve otonomik istemler öne sürmüşler, bu da daha çok elit bir grubun çıkarlarını yanıttıktan öteye gidememişti. Ve örgütsel faaliyetleri tamamen devlet yasalarının mücade ettiğ kadardı. Sınıf karakterini küçük-burjuvaziden alan böyle bir oluşumun daha fazlasını yapması beklenemezdi. Çünkü şekillendiği ekonomik yapı yabancısıydı ve o daha çok bu yabancılığın etkisini benliğinde hissetmek zorundaydı. Bu açıdan o, düşünsel olarak da, istemese bile bir bağımlılığ içindeydi. Böyle bir bağımlılık ona, doğrudan Kürdistan küçük-burjuvazisi adına bile hareket etme cesaretini vermiyordu. En yaygın sınıf olumsuzluğu açısından, öncelikle bu sınıfın durumu böyleydi. Feodal kompradorların durumu ise, Kürt halkı açısından daha da vahimdi, bunlar tamamen teslimiyet ve ihanetin koruyuculuğu altında Kürdistan'da varlık gösterebiliyorlardı. Bunların Kürdistan adına yapacakları hiçbir şey yoktu, tamamen geçmiş tarihlerle uygun davranmış ve Kürdistan'da Türk burjuvazisinin en keskin savunucuları durumuna düşmüşlerdi. Eskiden otonomi için verdikleri savaş, sınıf çıkarlarına hizmet ediyordu. Bugün yaptıkları yine sınıf çıkarları için Türk burjuvazisi ile bütünleşip, daha önce yanına aldığı Kürt halkını, şimdi karşısına alarak mücadele etmekte. Yani bu sınıf Kürdistan halkının acılarını dile getirmekten çok uzak olduğu gibi, Kürt halkının bağrında bir yara ve kurtuluşu önünde bir engeldi.

Geriyе bir tek temel sınıf kalıyordu: proletarya. Bu sınıf çok büyük bir karmaşayı arz ediyordu. Çünkü Türk işbirlikçi tekelci kapitalizmi Kürdistan'ın en ücra köşelerine yayılmış, ekonomik olarak yetişemediği yerlere düşünsel alanda yetişmiş ve henüz dünyayı tanımamın bile olanağını bulamadan Türk kapitalizminin tahripkar yapısıyla karşılaşan bir toplumsal yapı içinde doğmuştu. Çağın bütün gerici özelliklerini bünyesinde taşıyan Türk kapitalizmi, çok yönlü bir planlamayla gelişmişti. Yani toplumsal yapıdaki örgütlenme en küçük birimlerine kadar parçalanmıştı. Bu da proletaryanın

örgütlenmesi açısından son derece olumsuzluk arzetti. Bu yapıya karşılık toplumda hüküm süren açlık, sefalet proletaryanın örgütsüzlüğüyle birleşince çok daha acı bir sonuç çıkıyordu. Köylülükteki yokluk, yoksulluk had safhaya ulaşmıştı. Kırdya yaşam hakkı tükenenler şehire göç etmişlerdi. Şehirde umduğunu bulamayanlar köyle ilişkisini kesmiyorlardı. Bunlardan bir kısmı şehirde proletarleşme şansına kavuşuyordu, bir kısmı köyle-şehir arasında mekik dokuyor, bir kısmı da daha uzak diyarlara göçüyorlardı. Böylece köylülüğün ve proletaryanın bünyesinde birçok katman oluşmaktaydı. Toplumsal yapı o kadar karmaşıklaşmış ki, sınıfsal ayrışmanın hızlandığı bu dönemde onbinlerce insan hergün sınıf değiştiyordu. Bu ise hem ekonomide, hem de siyasette, sosyal ve kültürel yapıda büyük bir karmaşayı, olumsuzluğu ifade etmekteydi. Bu yapıda çıldıranlar, ajanlaşmalar, faşistleşen, kaçan, intihar eden vs. durumlar tamatımına toplumsal yapının ne hallerde olduğunu, açık-seçik orta yere sermekteydi. Evet bu kadar ağır bir toplumsal yapının yaşandığı Kürdistan'da kurtuluşun yolu ne olabilirdi? Ve işçi partisinin cevaplamak zorunda olduğu soru buydu. Azgın bir sömürgeciliğin baskısı altında yaşamakta olan proletaryanın kurtuluşu için ilk hedef olarak görmek zorunda olduğumuz, Türk askerinin kanlı çizimleriyle. Evet sadece ve sadece bu açık ve yalın gerçeği görmektir. Hareketimiz, işçi partisinin görmek zorunda olduğu bu yalın gerçeği görmüş ve su yüzüne çıkarmış, bu doğrultuda Türk burjuvazisinin Kürdistan'daki dayanaklarını ortaya sermişti. Ve bu şekliyle köşe bucakta gizli ve sır olabilecek birşey kalmamıştı. Kürdistan'ın sömürge statüsünde olduğuna dair. İşte ne olduysa, bundan sonra oldu. Türk askerinin Kürdistan'daki varlığı baş düşmanımız dediğimiz anda her telden saldırılar uğramıştı, bu düşünceye büyük altından gülen soursuzlarımız bize Apocu ismini takarak, yoğun saldırılara başladılar, acizlikleri ve gelişme karşısında duydukları korkuyu gizleyemiyorlardı. Ama Kürdistan'ın tarihsel ve toplumsal gerçeğine uygunluk içinde doğduğuna, biricik kurtuluş yolunun bu olduğuna Hareketimizin aydın-gençlik içindeki gelişimi ispatlamaktaydı. Böyle ideolojik bir gelişim içinde olan Hareketimiz, daha bu aşamada düşmanın birçok komplosuyla karşılaşmış, gerici zorun saldırısına uğramıştı. Bu yönlü ilk saldırılar, 1977'de bu Hareketin seçkin militanlarından HAKİ KARE'ın şehit düşmesiyle sonuçlanmıştı. Tamamen savaş kuralları dışında kahpece tertiplenmiş bir komplonun sonucunda gerçekleştirilen bu karşı-devrimci eylem, Hareketimiz ve Kürdistan halkı açısından büyük bir anlam taşımaktaydı. Hareketimiz açısından gerici devlet zorunun artık kapıya dayandığı, buna devrimci zorla karşılık verilmezse gelişmenin olanaklı olmadığı göstermekteydi. Halkımız açısından, kurtuluşun silahla gerçekleştirilmesinin bir zorunluluk olduğunu ifade etmekteydi. Tarihin böyle çetin koşulları biraraya getirdiği bir durumda benim Hareketle tanışmam söz konusu olmuştu. Henüz askerlikten yeni gelmiştim, ama askerdeyken, Marksizmin genel hatlarıyla tanışmış, birçok devrimci düşünce taşıyan insanlarla genel toplumsal yapı hakkında tartışmalarda bulunmuş ve bir-iki klasik okumuştum. Bu aşamadan karşılaştığım devrimci gençlikle kaynaşmam zor olmamış, aksine hareketli bir ortamın yaşandığı bu dönemde mücadeleye o günün gereklerini içeren çalışmalarla daha aktif katılmışım. Bu çalışmalar daha çok Hareketin eğitim çalışmalarına katılmak, çevremi Hareketle tanıştırmak, propaganda yapmak, maddi yardımlarda bulunmak gibiydi. Ama daha çok Hareketle ilişki geliştirdiğim kişiler en çok pratik işlerle uğraşan ve sürekli sıcak koşullarda iş yapanlar olduğundan, teorik geriliğimin mücadele boyunca sürmesinin maddi temeli olmuştu

bu günler. Benim açımdan mesele gayet açıktı. Sömürü açık ve buna karşı mücadele edilmesi gerektiği ortadaydı. Geniş bir teorik çalışmanın sonucunda elde ettiğim düşünceler değildi. Sadece pratik yaşamdan çıkardığım sonuçlardı. Ve mücadele hızla gelişimi sürdürmekteydi. Hareketin bu kadar erken gelişme göstermesi tamamen toplumsal yapının ve Kürt halkının istemlerini dile getiriyordu. Tarihsel gerçeklik her aşamada bütünleşmişti, bunu durdurmak olanaksızdı. Devrimci çekirdeğin azim, kararlılık ve fedakarlığı kitle üstünde büyük güven yaratıyordu. Peşpeşe düşen şehitler, halkın acı, keder dolu bağrında kurtuluşun filizlerini açıyor, bu uğurda dökülen kanlar, kurtuluşun güvencesi olarak zihinlerde belirleniyordu. Mücadele geliştikçe halkta ve devrimcilerde büyük bir güven yaratıyordu. Ben de bu arada yoğun bir mücadele içindeydim, eski çalışmalarımı iki katına çıkarmış, oradan oraya koşuyordum, kurtuluş günlerini yaklaştırmak, bu acılara bir son vermek istiyordum. Faşistlerin çabalarını, örgütlen-

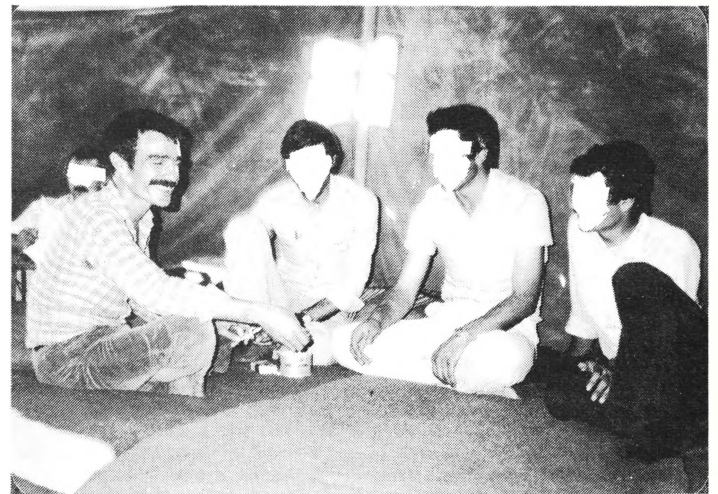
Ethem Akcan, Kemal Pir Eğitim Devresinde, eğitimde yer alan diğer arkadaşlarıyla birlikte.

melerini engellemek amacıyla eylemlere katılıyordum. Bir eyleme bizzat katılarak bir faşist ilköğretim müdürünün evinin taranması sonucu Suruç'u terketmesini sağlamıştım. (eylem anında görevim, eylemcileri silahla korumaktı). HALİL ÇAVGUN'u şehit eden polislin öldürülmesinde eylemcileri barındırmak, silah temin etmek, aralarındaki ilişkiyi sağlamak gibi görevleri üstlenmişim. Birçok kereler faşist örgütlenmeyi gerçekleştirmeye çalışanların faaliyetlerini engellemek için gece-gündüz silahla eylem anını bekliyordum. (Bunların içinde azılı faşist polisler de vardı.) Böylece kızgın bir mücadele alıp gidiyordum. Ve devrimci mücadelenin yürütülmesinde bazı zorluklar da kendini göstermeye başlamıştı. Bir anlamda sınıflaşma cılız da olsa kendisini devrimci hareket içinde göstermekteydi. Yerelin görkemli önderleri bir bir köşeyi dönmeye, ihanet etmeye başlamıştı. Çünkü mücadele her yönüyle kızışmış ve ölümün kol gezdiği bir dönemde genişleyen kitle ilişkileri de düzgün, istikrarlı ve kararlı bir devrimcilik istemesiyle birleşince, devrimciliğin gereklerini yerine getirmek de bir o kadar zorlaşmıştı. Bu işi sonuna kadar götürmeyi bilinçaltlarına yerleştirmeyenler, işte tam da bu kritik dönemde dökülmüşlerdi. Bu durum ise, devrimci harekete sahip çıkanlar için birçok yönlü zorluklar getiriyordu. Böyle kritik bir anda düzenli, disiplinli, bağlı ve fedakar olma zorunluluğunu kavramıştım. Teorik olarak bu düşünceleri mahkum etmiyordumsa da, pratik faaliyetlerle arkadaşlar arasındaki ilişkilimle ve Harekete olan inanç ve bağlılıkla karşı karşıya olduğumuz olumsuzlukla mücadeleyi başarıyor ve etkili de oluyordum. Bu çabalarının Suruç devrimci hareketi içinde etkisi olmuştur, yapının devrimci rotada ilerlemesine katkıda bulunmuştur. Sonradan ihanet eden şatafatlı önderler, daha çok

bunu bilinçsiz, kölece bir boyun eğiş olarak yorumluyorlardı. Oysa bu bağlılık tamamen içinde bulunduğum koşulların bir dürtüsü ve devrime olan inancımdan gelmekteydi. Suçlamalar da doğaldı. Modern sınıf savaşımı veriliyordu, devrimci harekete katılmakla yanlışlık yapanların elbette bazı gerekçeleri olacaktı. Oysa bunlar için gerçekte devrimci hareketten, ayrılmak kurtuluş değildi, sonrakı pratikler bunu ispatlamıştır. Ama bunların olması mevcut koşullarda kaçınılmazdı. Çünkü toplumda yaşamın bütün kapıları kapanmıştı, fakat bazıları hala da bunu geldikleri sınıfın özelliklerinden dolayı görememekteydiler. Bu ayrışma olmalıydı, çünkü devrimin emin ellerde yürütülmesi açısından bir zorunluluktu; amansız bir süreçti; gizli gizli, parça parça yürütülen bu mücadele yankısını kitle içinde de buluyordu. Henüz inamaya başlamadığı kurtuluşun nüveleri arasından bunların çıkması beyinleri zedeleyen, boynu bükük kılıyordu kitleyi. Bu durumlar bazı çevrelerde panik yaratırken, bazı gerici ve bilinçsiz kitle içerisinde

juva reformistleri de aralarında birleşiyor, askeri paktlar oluşturarak Hareketimize saldırıyorlardı. Bu saldırılar birçok seçkin devrimcinin yanı başında yurtsever köylülerin ve sempatisanların kanlarının dökülmesiyle sonuçlanmıştı. Bu arada devlet de payına düşen ölçüde saldırmış, katletmişti. Ama herşeye rağmen devrimci hareket, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi yükselmekteydi. Devletin sivil kurum ve iktidarları iş yapamaz durumdaydılar. Devrimin yükseldiği bu dönem, devlet otoritesini işlemez hale getirmişti. Kitle içindeki bütün sorunlar devrimciler tarafından çözümlenmekteydi. Hareketimiz en yüksek aşamasına doğru gidiyordu. Toplumun her kesiti ile ilişki geliştirilmiş, birçok insan devrimci faaliyete çekilmişti, gelişmesine büyük bir gelişme sağlanmıştı, ama derinlik, yani bu geniş kitle bağı örgütüne henüz kavuşturulmamıştı. Devrimci kadrolar her işe koşandı, her işe karıştı. Toplumun çeşitli kesimlerinin harekete katılan sıkı bir denetlemeye geçmemişti, ve birçok yetki ileride ne olacağı belli olmayan unsurların elinde birikti. Sorunlar çoktu, ama bunlara cevap verecek bir örgütlenme henüz oluşamamıştı. Yayın faaliyetleri sınırlıydı. Propagandacılar profesyonel, örgütçüler ise yeterli derecede tekniğe sahip değillerdi. Bu da birçok olumsuzluğu bünyesinde taşımaktaydı, bu yapının örgütlenmesi bir zorunluluktu.

Partinin kuruluşunun ardından, bu kadar büyük bir gelişme örgütlenilmezse, büyük tehlikelerin kapıya dayanaacağı açıktı. (Ama şunu söylemek istiyorum: mevcut ilkelik ve yetersizlik o mücadele döneminin doğasındaydı. Daha gelişkin yapının bu dönemde mevcut olması olanaksızdı. Çünkü mücadele hayatla birlikte şekilleniyordu ve insanların mücadeleyi de, hayatı da yeni tanımlamaktaydı. Elbette bazı deneyimler olacaktı, ve deneyimlerin ne tür felaket ve acıları bünyesinde taşıdığı da bellirdi.) Bu durum önceden Hareketimiz tarafından görülmesine rağmen ne koşullar, ne de kadrolar, bu dönemde, böyle bir yapının yaratılmasına elvermiyordu. Yine de Hareketimiz böyle bir yapıyı yaratmaya çalışmıştı. İşte böylesine zorlu günlerin yaşandığı bir dönemde kitlelerin örgütlenilmesiyse uğraşılırken, devlet de durumu farketti, tam da böyle bir dönemde sıkıyönetim ilan ederek, Hareketi faaliyet gösterdiği alanlarda ezmeye çalışmıştı. Bu yeni bir döneme geçişin arifesiydi. Böyle bir dönemde geçerken, ben yaralı olarak evde tedavi görüyordum. Daha sıkıyönetimin ilan edilmediği günlerde, devrimci gençliğin (ortaokul ve lise öğrencileri) Suruç'a gelen birkaç faşiste saldırıları olmuştu ve bu saldırı polis

PKK 2. Kongresi günlerinde.

haline geliyordu. Hareketimiz geliştikçe Kürdistan'da varlık gösteren siyasal oluşumlar sıkışıyorlar ve Harekete saldırıyorlardı. Birçok fedakar devrimci sosyal-şovenizmin saldırıları sonucu hayatlarını kaybetmişler. Kürt küçük-bur-

haber almış, ve bir karşı saldırı başlatmıştı. Kendiliğinden gelişen bu olayda, azgın bir faşist olan bir polis, çocukların üstüne ateş açarak provakasyon eylemi gerçekleştirmişti. Bu saldırıda bir öğrenci

kolundan yara alarak kurtulmuştu. Öteden beri faşist eylemler yürüten bu polisin ortadan kaldırılmasına dair ortaklaşa bir karar almıştık. Bunu gerçekleştirmek için birçok geceler pusular kurulmuş, ama düşürememiştik. O acıdan gündüz yapmaya karar verdik. Ancak başka bölgeden eylem için arkadaş getirmeye gitmiştik. Yoldan gelirken tabancayla nişan atmak istediğimizde, ilk atıcının çok erken davranmasından dolayı kaza olmuş ve ben ayağımdan yaranalmıştım. Bundan sonraki gelişmelere sıkıyönetimin gelişine kadar yaralı olmamdan dolayı katılamamıştım. Zorlu bir dönemde, yeni gelişen toplumsal yapıdaki bütün katmanlar altüst olmuştu. Devrimin geliştiği yıllar, emekçi yığınlar için özgürlük yılları olmuştu. İnsanlar açılıp serpilmiş, çevre değişik bir görünüme girmişti. Mücadelenin en çok geliştiği yörelerde insanlar ve doğa sanki yeni tanışıyorlardı. İnsan olmanın cüzi de olsa onurlu günleri yaşanmıştı. Hiçbir zaman inanılmayan özgürlük kendisini hissettirmiş, asgari anlamda halkın kendisini yönetmesi yaşanmıştı, ve bir bütün olarak yöre halkımız özgürlüğü tatmışlardı. Ne varki bunlar kolayca elde edilen şeyler olmamıştı. Çok çetin bir mücadelenin yürütülmesiyle gerçekleşmişti. Devrim şehitlerinin kanı hala yerde tazeydi ve hiçbir aile yoktu ki devrimden şu veya bu oranda etkilenmemiş olsun. Onbinlerce işgücü harcanmış, soylu kahrmanlıklar ve fedakarlıklar sonucu elde edilmişti. Bu özgürlük kısıntısı, çokça can almış, cezaevleri, polis karakolları birer işkence yuvasına dönmüş, meçhul ve tenha yerlerde çokça yiğit devrimcinin katledilmesiyle elde edilmişti. Bu özlönen yıllar, umutsuzluğun yabancı ellere göçettirdiği aileleri yuvalarına döndürmüş, umutlu bir geleceğin inancını uyandırmıştı. Böylece sıkıyönetim bir dönemi kapatmış, yeni bir dönemi başlatmıştı. Örgütsel krizin en ağır dönemini yaşamakta olan Hareketimiz, bu dönemi nasıl kapatacağı. Düşman bütün gücüyle genelde devrimci hareketlere yönelirken, özdele de bu yönelim Hareketimizde ağırlıklı olarak somutlaşmaktaydı. Bu örgütsüz

alanı, Kürdistan'ın dünyaya açılan penceresi olarak değerlendirdiği Filistin sahasını seçmişti. Sonraki gelişmeler bu tesbitin en doğru, gerçekçi ve tek seçenek olduğunu göstermiştir. İşte böyle kritik bir dönemde ben henüz yeni iyileşmişim. (Ayağımin kurşun yarasından.) Yine yereldeki devrimci görevlerimi sürdürmeye çalışıyordum ki, Hareketten yurtdışına çıkmam için emir almıştım. Bu beni çok sevindirmişti, hemen işe koyuldum ve yurtdışına çıktım. (Kürdistan'ın Suriye parçası olan burası, arada sömürgeci hudut sınırları olduğundan bizim için yurtdışı sayılmaktaydı) ve Partinin talimatları doğrultusunda ilişki geliştirmeye başladım, gerek Hareketin gücünün buralara taşınması, gerekse aileminin büyük bir bölümünün burada bulunması ilişkisi kurup geliştirmemde belirleyici bir rol oynamıştı. Gerekli ilişkiyi sağladıktan sonra, hemen geri döndüm. İhtiyaç üzerine bazı silah ve cephaneyi temini için birkaç defa gidip geldim. Böylece hudut çalışmalarını hakkında ön bilgiye sahip oldum. Bu ara yine Parti tarafından çağırıldım. İşte bu çağırılışında hayatımın en anlamlı göreviyle, hatta Hareketimizin birçok militanının eline geçmeyecek kadar onurlu bir görevle karşı karşıyaydım. Başkanımız, PKK Genel Sekreteri'nin yurtdışına çıkarılması eylemini gerçekleştirecektim. (O büyük heyecan ve korku karışımı, görevin ağırlığı ve sevinci gerçekten dilimi tutmuştu.) Bu görevi başarıyla gerçekleştirdim. Başkanın yurtdışına çıkması ve benim sürekli onunla ilişkide oluşum birçok ilişkiyi bende somutlaştırmıştı. Böylece benim çalışmalarım da hızlanmıştı. Üç milyon TL.ni aşkın değerinde silah ve cephanenin yurtdışında alımı ve ülkeye sokulmasını, bu arada Hareketimizin yurtdışına çıkan militanlarından 50-60 kişinin huduttan geçirilmesi, hudutta barındırılmasıyla bizzat uğraştım. Beyrut'tan-Urfa'ya kadar, Hareketin merkeziyle ilişkiyi sağlıyordum. Çok sıcak ve mutlu günler yaşamaktaydım. Başkanla birlikte çok sıcak günler yaşadık. Çevremiz değişik, insanlar ve ilişkiler yeniydi. Ülkeden sü-

Bir gezi esnasında.

laşınca birçok hareket de, toparlanmayı yurtdışında daha uygun gördü. Ancak yurtdışına çıkışlar da ideolojik şekillenmeye göre yürütüldü. İlk başlarda Avrupa'nın çeşitli yerlerinde kümelenen Kürt ve Türk solu buralarda reformist ve pasifist bir konuma düştüler. Ortadoğu'da kalan bazı Kürt sol hareketleri ise, daha önceki bazı Kürt örgütlere bağımlılık temelinde kalıyorlardı. Hareketimiz açısından durum son derece elverişliydi. Filistinli güçlerle geliştirilen ilişkiler, tamamen kendi öz gücümüze dayanan ilişkilerdi. Bu açıdan bizim için, askeri-faşist darbenin saldırısı amaçsız kalmak zorundaydı. Bu saldırının boşa çıkartılması, Hareketimizin böyle bir darbeyi daha önceden görmüş olmasından ve gerekli hazırlığı yapmış olmasından doğmaktaydı. Hareketimizi bitirmeyi amaçlayan bu saldırıya, PKK, I. Konferansını 1981'de gerçekleştirecek, cevabını vermişti. Hareketimizin bu en yetkili toplantısının gerçekleştirilmesinde birçok dünya, bölge, Kürdistan meseleleri tartışılmış, geçmiş mücadele pratiğimiz irdelenmiş, içinde bulunduğumuz koşullarda mücadelenin yeni gelişimine uygun taktik ve ittifaklar konusu bilince çıkartılıp, bir bütün olarak yeni döneme ilişkin mücadele hattı ve görevleri belirlenip, karar altına alınarak sonuçlandırılmıştır. Bu görüş değerlendirmesi ve kararlar en sistemli bir şekilde MK'nce Konferansa sunulan Politik Rapor'da dile getirilerek dost güç ve hareketlere iletilmiştir. Konferanstaki sonraki bir yıllık çalışmalar, geçmişe nazaran daha aktif ve sistemli olarak gerçekleştirilmiştir. Kendisini bir zorunluluk olarak dayatan yaygın faaliyetindeki eksiklik Serxwebün gazetesi çıkartılarak giderilmiş, günün en acil sorunu olan ve içinde bir ton olumsuzluğu taşıyan devrimci güçlerin birliğiyle uğraşıp, bu alanda Hareketimizin temel taşıını teşkil ettiği Anti-Faşist Direniş Cephesinin oluşumu gerçekleştirilmiş, yüzlerce arkadaşın siyasi ve askeri eğitimi için olanak açılmış ve belli sonuçlar alınmış, ülkeye yerleşim için gerekli ilişkiler sağlanıp bir grup arkadaşın ihtiyaç duyulan yerlere yerleştirilmesi sağlanılmış, Avrupa'da Hareketi canlandırılarak Kürdistan halkının mücadelesi buradaki kamuoyuna tanıtılmış, Ortadoğu'daki halkların ittifakını temel alan birçok ilişki geliştirerek başarıyla çalışmalar yapmıştır. ...

Partimizin kadro anlayışı, devrimi gerçekleştirmek isteyen bir proletarya partisinden kadro anlayışıdır. Ben kendim de böyle bir politikadan incinmemiş rağmen, diyorum ki bizim parti kadrosu anlayışı bir mükemmeliyet arz etmektedir ve ben bunu havadan konuşmuyorum. Bütün inceliklerine göz gezdirdikten sonra bu sonuca varıyorum. (Ve iddia ediyorum ki Partimizin kadro anlayışını kavrayan merkez de dahil sayılı insanlar arasındayım.) Ülkemiz acı bir karmaşıklıkla yaşamakta ve Partiyeye gelen insanlar da böyle bir acıplığı üzerlerinde taşımaktadır. Dört toplumsal yapının en ağır ve bunalıtlı etkisinde yaşamalarını sürdürmekte olan insanlarımız adeta kişiliklerin karmaşasını üzerlerinde yaşatmaktadır. Öyle ki, hangi insanın nerde ve ne zaman hangi göreve sarılacakları veya haince köşeyi döncecekleri belli olmamaktadır. Hayır bir tane değil, binlerce zaafı taşıyan insanlarımızı idare etmek, onları görevlendirmek kolay bir iş değil-

dir. Binlerce yıllık tarihsel şekillenmesi egemen güçlerin kanlı vahşeti altında gerçekleşen ve böyle tarihsel bir gelişim süreci içinde vasamayı minnet duygusu olarak kabul eden insanlarımız, gerçek anlamda insani hislerini kaybetmişlerdir. Partimiz böylesi bir yapıda şekillenmeye ve mücadeleyi yürütmeye çalışmaktadır. Diyebilirim ki Kürdistan zaafının diyanıdır. Bu da anlaşılır bir şeydir. Egemen güçler ülkemizi işgal ettiklerinde halkımızın yüce bir halk olduğunu söylemeyecekler ve onu yüceltmeyeceklerdi. Elbette onların milli gururlarını rencide etmek için ellerinden gelen herşeyi yapacaklardı.

Bu nedenle Parti, insanlarımızın benliğinde bir kısıntıyı andıran milli duygularını yüceltmeli, ama bağında taşıdığı özelliklerden dolayı hemen sarhoş olup, bir hokkabaz kesilirse de ona dur demelidir. Eğer o kendini tanıyorsa, elbette Parti onu kendisine tanıtmalıdır. Dört dörtlük değil, bugün yarın birini bulmak büyük bir meseledir.

Bu halkın bağrından çıkan insan ve kadro tipi eğer gerçekten kurtuluşu hizmet etmek istiyorsa, proleter partinin, PKK'nın en katı disiplinine boyun eğmeli, sade kişiliği temel alan, ne kendini haksız yere geçen, ne de burjuvazinin oyununa gelerek kendini olduğundan daha küçülten bir anlayışa düşmeden, sürekli Partinin gelişimine ayak uyduran, onu izleyen ve yeri geldiğinde saniyenin milyonda biri kadar düşünmeksizin ve tereddüt etmeksizin canını feda edebilen tip olmalıdır. Tek ama, tek kurtuluş yolu budur bence.

Bugün hortludır soysuzluğa peşkeş çeken, toplumsal kaosun içinden sıyrılıp onu gören ve değiştirmek isteyen, sonuçlarından varlığı boyunca nasibini bizzat yaşayarak alamayacağını bilen ve sadece bu inançla hareket eden düşmanın bütün iğrençliğine, kompleksuna göğüs geren, kitlenin vurdum duymazlığından dolayı kararsızlığa yabancı olan, mücadelesinin sonuçlarında kendinden başka insanların mutluluğunu gören, yeri ve zamanı geldiğinde, fiziksel yaşamını böyle soylu bir davaya katk etmede en ufak tereddüt göstermeyen, bunu pratik yaşantılarında kanıtlayan soylu kişilerimiz, şehitlerimizdir. Şuna o kadar inanıyorum ki, bizleri bugün ayakta tutan, mücadeleye sevkeden, yol gösteren onların paha biçilmez anıdır. Ve bunun içindir ki, tarih boyunca dilden dile, nesilden nesile anıları anlatılacaklardır ve halkın tek kutsal varlığı olarak benliklerde yer etme hakkı onlarındır. Onlar masallarda, hikaye ve efsanelerde sürekli yenilen olarak gösterilen halkın yenilmez kahramanlarıdır. Onlar Kürdistan halkının yerden yere vurulan tarihinin yeniden doğuşunun ebesidir. Şehitlerimizin mücadelemizin içindeki yeri ve rolü budur. Diğer yandan düşmanın zalimlikleri altında darbeler alan, kendisine sahip çıkılmadığı en koyu bir vahşet altında tutulan ve hala böyle bir yapıda tutulmak istenen bir halkın özgürlük mücadelesine sırt çevirmek, ona kayıtsız kalmak, en barbarca uygulamalara iştirak etmekle eş anlamlıdır.

Yoldaşlara önerim; bundan sonraki mücadelemizi halkın içinde, onun acılarını bizzat paylaşıp sürdürmek için bana görev verilmesi ve olanak yaratmalarıdır.

Ethem Akcan, Kürdistan'da bir grup arkadaşıyla faaliyet yürütürken...

yayıyla Hareket seçkin kadrolarını düşmana yem olsun diye bırakamazdı, mutlak bir çıkış yaması gerekiyordu. Yurtdışına çıkışta ilk akla gelen Kürdistan'ın diğer parçalarıydı, ama ne yazık ki kırtarılmış bölgelere sahip olsalar da Kürdistan'ın özellikle Güney parçasında koyu bir aşiret örgütlenmesinin varlığı yaşanmaktaydı. Üstelik varolan güçler yıllardır birbirleriyle bir çelişki ve çatışma içinde idiler, diğer yandan gerici ve birçok olumsuzlukla dünya kamuoyunda tecrit durumunu yaşıyorlardı. Hareketin buralara gitmesi demek, yeni bir olumsuzlukla örgütler arası çelişki, çatışma ve komplolarıyla karşılaşmak olacaktı. Avrupa'ya taşınmak hem birçok zorluğu taşımakta, hem de sıcak mücadeleden kopuşu ve buna bağlı olarak ülke gerçeğinden uzaklığı getirecekti. Öyle bir şey olmalıydı ki, hem Hareketimiz korunmalı, örgütendirilmeli, hem de sıcak mücadeleye içiçe olunmalıydı. Ve Hareketimiz en uygun

rekli arkadaşların gelmesi birçok iş çıkarıyordu. Çok coşkulu günlerdi. Çalışmalar ürünlerini vermişti. Birçok arkadaş Türk sömürgecilerinin katliamından veya tutuklanmasından kurtulmuş, Lübnan sahasına kavuşmuştu. Burada Parti okulları açılmış, askeri eğitimler yapılmaktaydı. Hareket Ortadoğu'da birçok devrimci ilerici hareketle ilişki kurmuş ve Kürdistan'daki mücadelemizi dış kamuoyuna maletmişti. Dışarıdaki başarılı çabalar Harekete büyük politik güç sağlamıştı. Hareketin bu kadar başarılı çalışmaları Kürdistan'daki canlılığı kırmamış, biraz daha derli-toplu bir çalışmaya olanak sağlamıştı. Düşman bu faaliyetleri durduramadığını görünce, baskının daha da yoğunlaştırılmasını ve devrimci hareketleri tamamen ortadan kaldırmayı amaçlayan askeri-faşist darbeyi gerçekleştirmişti. Dağınık ve örgütsüz yakalanan hareketler ağır darbeler aldılar. İçerde devrimci faaliyetlerin sürdürülmesi zor-

YAŞASIN ŞANLI DİYARBAKIR DİRENİŞİMİZ!

Baştarafı 1. sayfada

ABD emperyalizmine karşı kahramanca savaşan Vietnam halkının "yalnızlığı" karşısında duyduğu "acı"yı dile getirirken, "ilerici insanlığın Vietnam halkına destek olduğunu ilan etmesi", diye yazıyordu Che Guevara, "Roma are-nalarında gladyatörleri alkışlayan plebleri andıran bir istihzaya benze-mektedir. Sorun yalnızca kurban-lara başarı dilemek değil, zafere ya da ölüme omuz omuza yürümek-tir." Che'nin bu sözlerini kendi somut gerçekliğimiz, ya da daha yerinde bir deyişle, Diyarbakır zin-danlarında tarih tanıdığı en bar-bar bir devletin işkence, zulüm ve zorbalığına karşı, inanılmaz bir bilinç ve yükrek peklığı ile insanlığı savunan savaş esirlerinin görkemli direnişleri karşısında çeşitli çevre-lerin takındığı tutumla karşılaştırdığımızda, mevcut durumun "pleb tavrı"nın çok daha gerisinde ol-duğunu göreceğiz. Öylesine bir "pleb tavrı"dır ki bu, sorumlusu ilerici insanlık da değil. Kavgaı uzaktan bir seyirci edasıyla izleyenler, ken-dilerini sömürgeci-faşist diktatör-lüğe karşı "gelecek olan" halkın mücadelesinin önderliği rolüne soyunmaya layık görenlerdir. Ve geleceğin halk kurtuluş mücadelesinin bu müstakbel önderleri, "kurbanlarla zafere ya da ölüme omuz omuza yürümek" bir yana, mücadelelerinde onlara başarı bile dilememektedirler. Direniş ve di-renişçilere küfrederek, onu alaya alarak ya da gerçek anlamından soyutlayarak, özünde bu güçler ne yazık ki -dolaylı da olsa- faşist işkence ve zulüme ortak olmaktadır. Bu durum karşısında Che'nin duyduğu "acı"dan yüz kat daha büyük bir "acı" ve öfke duymamız sonderece doğaldır.

Sadece zindanlardaki direniş karşı değil, genel olarak Kürdistan'da PKK'nin temsil ettiği devrimci direniş çizgisine karşı Kürt burjuva ve küçük-burjuva reformist çevreleri ile sosyal-şoven siyasal oluşumların takındıkları tavır çok iyi bilinmektedir. Reformist küçük-burjuva milliyetçiliği, sömürgeci ve feodal-kompradör düzenin temel-lerine dokunmadan, sömürgecilikle uzlaşarak kendisine belli bir yer edinebileceği inancındaydı. PKK, daha bir ideolojik grup olarak şekillen-diği yıllardan itibaren, reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinin işbirlikçi ve uzlaşıcı karakterini teşhir etti. Bu çizginin yeni bir çizgi değil, Kürt hakim sınıflarının tarihsel işbirlikçilik ve usaklık geleneğinin bir uzantısı, sömürgeci kapitalizm koşullarındaki bir devamı olduğunu gösterdi. Önderlik ettiği devrimci mücadelesiyle düşmanın ulusal imhacı karakterini gözler önüne sererek, onunla uzlaşma yoluyla hiçbir yere varılamayacağını ve hiçbir hakkın elde edilemeyeceğini ortaya koydu. Ülkemizi bağımsızlığa, halkımızı özgürlüğe götürecek olan tek doğru devrimci yol ulusal direniş çizgisi olduğunu kanıtladı. En sıradan bir gözlemci bile bu gerçeği teslim ettiği halde, küçük-burjuva milliyetçiliği kendi işbirlikçi ve teslimiyetçi tutumunda ısrar etti. Yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında düşmanın açık karşı-devrimci zor yöntemini gündeme getirmesi ve sahte muha-lefet ortamına bile son vermeye yönelmesi, uzlaşma umutları tükenen küçük-burjuva reformistlerini daha da saldırganlaştırdı. O, direnişçi gözden düşürmeye, direnişçileri ajanlıkla suçlamaya ve hatta şiddet yöntemini gündeme getirerek, devrimcileri katletmeye kadar gitti.

Karşı-devrim, 12 Eylül faşist-askeri darbesi ile devlet yönetimini gasbederek, Kürdistan halkına ve

onun devrimci öncülerine karşı açık ve tek yanlı bir sömürgeci savaşı başlattıktan sonra da, küçük-burjuva reformistlerinin tutumunda olumlu yönde en küçük bir de-ğişiklik olmadı. Onlar, kalıcı bir mul-teci yaşıntısına sürüklenişlerinin müsebbibi olarak gördükleri devrimci direniş çizgisine karşı yürüt-tükleri savaşı sürdürmeye devam ettiler. Bu savaşımalarında o denli ileri gittiler ki, sömürgeci faşistlerin kör şiddetinin her türlü eza ve cefasına katlanarak insanlık değeri-lerini çiğnetmek için yaşam-larını ortaya koyan devrimci savaş esirlerini "teröristler", "kandırılmış insanlar", "çocuk-çocuklar" olarak gösterme alcağılığına düştüler. Ama bu zavallılar, sömürgeci-faşist te-rörle başbaşa yürüyen, bu çirkin çabalarında bir sonuca ulaşma-yınca ve herşeye rağmen varlı-ğını sürdüren devrimci direniş bugünkü boyutlarına ulaşınca, mal bulmuş mağribi gibi direniş müca-delesine sahip çıkmaya başladılar. Gerçekten de küçük-burjuva reformistlerinin direnişçi sahip çıkmaya hakları var mıdır? Örgütleri zindan-larda ırkçı faşist uygulamalara ne ölçüde karşı koymuşlardır? Cezaevi direnişçi nasıl başlandı, bugünkü güçlü boyutlarına ulaşan direnişin temelleri kimler tarafından ve nasıl atılmıştır? Küçük-burjuva reformist-lerinin direniş mücadelesinin artık dönülemez bir noktaya kadar getirilmesindeki payları ne kadar-dır? Bugün eğer cezaevlerinde bu çevrelerden tek tek unsurlar biçi-minde direnişçilerin saflarına ge-çenler varsa, bu küçük-burjuva eğilimlerin direnişçiliğinin kanıtı sayılabilir mi? Bütün bu sorulara doğru yanıtlar verildiği zaman, gerek zindanlarda ve gerekse dış-arda sergilediği yüzkızarıcı prati-ği ile reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinin direnişçi sahip çık-maya hakkının olmadığı, böyle bir tutumun faşist zulüm ve zorbalığa karşı mücadelede kan vermiş direnişçilerinin anlarına karşı yapılmış çirkin bir hakaret olacağı ve devrimcilerin buna izin ver-meyecekleri kaideliğinden görü-lecektir.

Ya sosyal-şovenizm? Onun tu-tumu küçük-burjuva reformist-lerinkinden farklı mıydı? Kesinlikle hayır. Türkiye sosyalist ve demok-ratik hareketine damgasını vuran bu "burjuva çibani", tıpkı küçük-burjuva reformistleri gibi PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı başın-dan beri düşmanca bir tutum takındı. Kürdistan diye bir gerçek-liği özünde tanımadı ve ülkemizde bağımsız ve özgür iradeyle bir politik gelişimin yaratılmasına yönelmeye, sömürgecilğe ve yerli işbirlikçilerine karşı bir ulusal kurtuluş mücadelesinin geliştiril-mesine karşı çıktı. Dolayısıyla bu genel tavrını, olduğu gibi zindanlar-daki direnişler karşısındaki tutu-muna da yansıttı.

Direnişçiyi öteki Türkiyeli "sol" çevrelerden de değişik tepki-ler geldi. En önde demokrat geçinen Türkiyeli bazı siyasal çevreler, cezaevi direniş karşılarında duyduk-ları hoşnutsuzluğu yurtseverlik, demokratik ve hatta insanlıkla bile bağdaştırmaya çalıştılar. Kendi yayın organlarında yer verdikleri ne idüğü belirsiz sözü-mona yazar takvimin kaleminde çıkma en pespaze yazılarla direnişçiyi eylemine ve direnişçilere küftettir-ler. Direniş şehitlerini ve onların en zor koşullarda bile sarımsıyan devrimci kararlılıklarına sahip çı-kanları, meclis kürsüsünde "yaşasın ölüm" diye haykırarak İspanyol faşistlerine benzettiler. İster Kür-

distanli ister Türkiyeli olsun, direniş çizgisinde yürüyen siyasal güçleri "ölüm ideolojisi" üretmekle, yaşa-mın anlamını "kahramanca bir ölüm" e indirgemekle, doğmakla ölmek arasındaki zamanı anlamsız bir boşluk olarak gören "robotlar" yetiştirmekle, insanları "yiğitçe ölmek" doğrultusunda koşullandır-makla, vb. suçladılar. Bununla da yetinmeyerek, Kenan Evren faşist yönetiminin yaptığının bir benzerini tekrarlayıp devrimcilere "yaşam dersi" vermeye kalkıştılar. Düşma-nın devrimci tutuklulara yönelik politikasını hayata geçirmeye basit birer piyon olarak kullandığı birkaç hain ve döngün içine düştükleri içgüç durumun sorumluluğunu devrimcilerin omuzlarına yıkmaya çalıştılar. Kısacası çağın utancı olan bir faşist sömürgecilğe ve onun uygulamalarını yargılayacak yerde, sanık sandalyesine devrim şe-hitlerini oturtma utanmazlığına döşer-diler.

Direniş şehitlerinin anlarına yöneltilen bu çirkin saldırıların gerçek anlamını ortaya koymadan önce, tekrar niteliğinde de olsa, cezaevi direnişinin nasıl ortaya çıktığını, temellerinin kimler tarafından ve nasıl atıldığını, direnişin günümüzdeki güçlü boyutlarına nasıl ulaştığını, sömürgeci-faşist yönetimin imha, teslimiyete ve iha-nete zorlama politikasından neyi amaçladığını, öteki güçlerin düş-manın bu politikayı etkisiz kılma-daki rollerinin ne kadar olduğunu, bir kez daha kısaca izah etmeye çalışacağız.

PKK önderliğinde Kürdistan'da geliştirilen devrimci mücadelenin, teslimiyetin ve ihanetin egemen kılındığı, Türk sömürgecilüğünün Kürdistan sorununu mezara göm-düğüne kendisini olduğu kadar başkalarını da inandırdığı, Kürt küçük-burjuvazisinin Kürt egemen sınıflarının izinden yürüyerek sö-mürgecilikle uzlaşma yoluyla me-cut düzen koşullarında kendisine iyi bir yer edinmeye çalıştığı, sosyal-şovenizmin "Misak-ı Milli" düstü-rünü temel olarak ilkökmeniz ve halk-ımızın en dinamik güçlerini el atıp kendi potasında eritmeye çalıştığı sonderece elverişsiz bir zeminde doğduğu artık herkes tarafından kabul edilmektedir. (Zeminin olu-mu özelliklerinin çok daha fazla, olumsuzlukların ise daha az olduğu biçimindeki bir iddia, haramzade bir sınıfın temsilcilerinin kendi işbirlikçi ve teslimiyetçi konum-larını gizleme çabalarından öteye bir anlam ifade etmez.) Henüz çok genç bir hareket olmasına rağmen, PKK'de kendi ölümünün haberci-sini gören Türk sömürgecileri, onu ezmeyi kendi gündemlerinin başına koydular. 12 Eylül askeri darbesinden sonra ise, sömürgeci-faşist cunta, tüm gücüyle Kürdistan üzerine yürüyerek PKK Hareketine ve onun şahsında Kürdistan halkına karşı vahşi bir imha savaşını baş-lattı. Dışarda devrimci hareketin başarılı bir çekilmeyi gerçekleştiri-mesi üzerine bastırma ve imha çabalarında kesin bir sonuca ulaş-mayan faşist cunta, bu kez esir aldığı devrimci tutuklulara yöne-lerek tüm kinini onların üzerine kustu. Dünyadaki sömürgeci ve emperyalist güçlerin, ancak halk-ların devrimci kurtuluş mücadele-leri karşısında artık tutunamayaca-klarını ve iktidarı kesinlikle kay-beceklerini anladıkları an baş-vurdıkları en gerici uygulamaları, o henüz mücadelenin başlangıç dö-ne-minde gündeme getirdi. Cezaev-lerini ve mahkeme salonlarını gözaltı yerleri ve sorgulama alan-ları haline döndürdü. En korkunç fiziksel ve manevi işkence yöntem-

leriyle bir yandan boyun eğdireme-diği devrimcileri katletmeye, öte yandan bütün bir tutuklu kitlesine teslimiyete ve ihaneti egemen kı-lmaya çalıştı.

Hiçbir karşı-devrimci güç için, proletaryanın ve ezilen halkların devrimci mücadelelerini bastır-mada, terör tek başına sonuç alıcı bir araç olmamıştır. Ezilen bir halk ya da sınıf yeryüzünden toptan silin-meddiği sürece, karşı-devrimci terör kendi zıddı olan devrimci şiddeti doğurmuş; devrimci önderlerin imhası çoğu kez halk yığınlarının egemen güçlere duyduğu soylu öfke ve nefreti bileyen ve böylece devrimi yükselten bir etken olmuştur. Bu yüzden hemen hemen bütün sö-mürücü egemen sınıflar, aslı bir yöntem olarak benimsedikleri kar-sı-devrimci terörün yanısıra, esir aldıkları ezilen sınıflar ve halkların önderlerini çeşitli yollarla tesli-miyete ve ihanete zorlayarak, uğ-runu savaştıkları davanın karşısına çıkarmaya özel bir önem vermişler-dir. Bu sonuncu yöntem fiziksel imhadan daha tehlikeli sonuçlar doğurmuş, ezilenlerin kurtuluş umutlarının tükenmesine yolaça-rak, onlarda düzenin sonsuzluğuna ve yıkılmazlığına olan kör bir inancın pekişmesine neden olmuştur. Bu açıdan cezaevleri ve zin-danlar ezilenlerin direnişlerini ez-mele tarihsel bir rol oynamışlardır. Öyle ki buralarda tutulan birkaç düzine insanın teslim alınması, milyonların kurtuluş yolundan dön-meleriyle sonuçlanmıştır. Cezaev-lerinin bu olumsuz tarihsel işlevi, Kürdistan halkı açısından çok daha belirgin bir nitelik arzeder. Geçmiş-te Kürdistan'da ortaya çıkan her ayaklanmanın bastırılmasından sonra isyanın önderleri yakala-narak cezaevlerine konulmuş, yar-gılanmış, birçoğu pişmanlık belirt-meye zorlanmış ve ardından imha edilmişlerdir. "Dolayısıyla cezaev-leri ve mahkemeler her zaman yokolmanın, kendini inkar etmenin, teslim olmanın kahredici araçları olmuştur." (Serxwêbûn, Özel Sayı:4).

Sömürgeci-faşist yönetim de devrimci savaş esirlerine yönelik olarak izlemekte olduğu politikanın merkezine teslim alma ve ihanete zorlamayı yerleştirdi. Tek tek tutuk-lu devrimcilere indirildiğinde ise, yönetimnin başanya ulaşamayaca-ğını anladığı zaman fiziksel imha yoluna gitti. Faşist yönetim, kesin sonuç almak için, öncelikle PKK'nin tutuklu önder kadrolarının da ara-larında bulunduğu Diyarbakır zin-danlarındaki devrimci savaş esirleri üzerine yürüdü. Bütün maharetini ortaya koyarak, tutuklu devrimci-leri partilerine karşı çıkarmaya, onlarla savaşı bir konumun içine sokmaya çalıştı. PKK'nin kurucu-larından ve MK üyesi Hayri DUR-MUŞ yoldaşın da bir mektubunda belirttiği gibi, özellikle duruşma-ların yaklaştığı bir dönemde, "ortalıkta dolaşan bazı usaklar ve kişiliksiz aukatlar" vasıtasıyla tutuklu ailelerine bazı telkinlerde bulunarak, onları devrimci savaş esirleri üzerinde bir baskı aracı olarak kullanmak istedi. Bununla da yetinmeyen faşist yönetim, daha önceden usakları haline gelmiş bazı hain unsurları da yardımına çağırdı. Bu amaçla Şahin Dönmez ve Ali Gündüz gibi tutuklandıkları ilk gün-den itibaren "devletten yana yer almış" birkaç haini, devrimci savaş esirlerine boyun eğdirmeye bir koz olarak kullanmak için, Elazığ "PKK Davası"nı Diyarbakır'daki dava dosyası ile birleştirdi. Bütün bun-lara ek olarak işkence, zulüm ve zorbalığı doruk noktasına vardırdı. Yine aynı dönemde radyo, televiz-yon ve basın gibi kitle haberleşme

araçlarıyla, PKK Hareketi hak-kında yoğun bir yıpratma ve kara-lama kampanyasına girişti.

Ama düşmanın pek çok yöntemi içiçe kullanarak davayı siyasal içerikten boşaltma ve sıradan bir yargılama olayı haline getirme doğrultusundaki yoğun çabaları sonuç vermedi. Devrimci tutuklu-ların savunmalarını hazırlamaları için en küçük bir olanağa bile izin verilmemesine rağmen, onlar du-ruşmaların başlamasından önce ortak bir savunma metni hazırladı-lar ve bir bölümünü dışarıya aktar-dılar. Mazlum DOĞAN yoldaş, kendisinin kaleme aldığı ortak savunma metni hakkında şunları yazmaktaydı:

"a- Savunmamızın çıkış noktası TC mahkemelerinin bizi yargılaya-mayacağı, TC mahkemelerinin hükümünün tarihsel olarak geçersiz olduğu ve tarihin TC'yi ölüme mahkum ettiğidir.

"b- Bu tarihsel gerçeği kanıtla-mak için; 1- Çağımızın genel bir değerlendirilmesi, 2- Kürdistan tarihi ve toplumunun özellikleri, 3- Kürdistan devriminin stratejisi, taktiği, yöntem ve araçları, 4- Kür-distan İşçi Partisi'nin görevlerini üstinden gelmek için yürüttüğü mücadele (Parti Tarihi), 5- TC ve usaklarının Partimiz ve halkımıza karşı giriştiği cinayet, saldırı ve komploları (ve aynı zamanda cuntanın cinayetleri, hedefleri ve içinde bize yönelik baskıları vb. de anlatıl-lacak), 6- Sonuç: (Pişman değiliz, devamız haklıdır, bu davanın neferi olmaktan şeref duyuyoruz. Tarih karşısında görevimizi ifa ediyoruz. Tarih bizi için hük-mü beraattır!)"

Burada ve Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşlarımızın kişisel sa-vunmalarında açıkça görüleceği üzere, PKK'li savaş esirleri, düşma-nın çok yönlü uygulamalarına ra-ğmen, 13 Nisan 1981 tarihinde açılan davada, herşeyden önce Partimizi, onun direnişçiliğini ve geleceğe olan güvenlerini haykır-dılar. Düşmanın kendi üzerlerinde oynamaya çalıştığı bütün oyunları alttılar. Mahkeme salonlarının işlevini tersine çevirerek, buraları Türk sömürgecilüğünün yargılandığı alanlara döndürdüler.

Ya küçük-burjuva reformistleri-nin cezaevlerinde düşmanın sergile-diği ırkçı-faşist uygulamalar kar-şısındaki tutumları nasıldı? Ger-çekten de atılan direniş tohumları-nın kökleşmesinde en küçük bir katkıları var mıydı? Hayır. Onlar zindanlarda da düşmanla tamamen uzlaşır bir tutum içine girdiler. Bu yüzden bir ki, her türlü utanmazlı-ğın, her soydan uzlaşıcılık ve iha-netin kol gezdiği bir ortamda, devrimci savaş esirleri, sadece düş-manın vahşi ve sinsî uygulamala-rına değil, düşmanın sunduğu en basit olanaklar karşılığında her-türlü değeri ayaklar altına alan, düşmanın gösterdiği sahte yaşam yolunda ilerlemekte hiçbir sıkınca görmeyen dremenmiş küçük-burjuva örgütlerini temsilcilerine karşı da direnmek zorunda kaldılar. Yani reformist küçük-burjuva milliyetçi-liğinin zindanlardaki temsilcileri direniş teslim edene güçler değil, devrimcilerin direniş çizgisini ege-men kılmak için kendilerini karşı mücadele ettikleri güçler oldular. Mazlum yoldaş, küçük-burjuva mil-liyetçi çevrelerin içerdeki konum-ları üzerine şunları yazmaktaydı:

"Özellikle DDKD idarenin tam gözde koğuşa, Özgürlük Yolu 'ida-renin her dediğini yaparak işi laçka-laştırıyor. Böylece yürüyüş yap-mak, ant okumak, marş söylemek önemsizleşiyor, eski önemini yitiriyor" diyor." Hiçbir yoruma gerek

duyulmayacak kadar açık olan bu çirkin durumları karşısında, küçük-burjuva reformistlerinin hala direnişe katkılarında bahsedilebilir mi? Açık ki bahsedilemez. Yukarıda da belirtmeye çalıştığımız gibi, onlar bir tas çorba için düşmanın her istediğini yapmaktan geri durmadılar. Hatta böylelerinin yer aldığı bazı koşullar cezaevi yönetimine M. Celal Bucak'ın çapulcularına bile örnek gösterildi.

Faşist cunta, işbaşına gelir gelmez Kürdistan halkına karşı giriştiği sömürgeci savaşla dışarda devrimci hareketin kökünü kolaylıkla kurutabileceğini, içerde de devrimci tutuklular üzerinde estirdiği korkunç terörle onları küçük-burjuva reformistlerinin temsilcilerinin durumuna düşürebileceğini ve böylece Kürdistan sorununun üzerine uzun bir süre daha küllenerek başını ağıtan bir öge olmaları çakırbileceğini düşünmesine rağmen umduğunu bulamadılar. Dışarda başarılı bir geri çekilmeyi gerçekleştirebilen devrimci hareket, kadrosal birikiminin önemli bir bölümünü yurtdışındaki elverişli alanlara aktararak, örgütsel varlığını faşizmin sert darbelerinden korudu. Yine mahkemelerden umulan sonuç elde edilemedi ve açılan "davalar" sömürgeci Türk devletinin ağır siyasal yenilgisi ile sonuçlandı. Zindanlardaki devrimci direniş varlığını güçlü bir biçimde devam ettirdi. Öyle ki, sömürgeci-faşist yönetimin başı Kenan Evren bile, zindanlardaki PKK'lı savaş esirlerini kast ederek, "öyleleri vardır ki kafalarını da kesensiz ideolojilerinden vazgeçiremezsiniz" diyerek, uğranılan yenilgiyi bizzat kendi ağızıyla itiraf etmek zorunda kaldı. Bölgedeki siyasal gelişme ve değişimler de emperyalizmin ve kuklası yönetimlerin lehine beklenen doğrultuyu izlemeyince, faşist cunta, devrimci savaş esirleri için önceden biçtiği ağır cezaları vermek, davaları sonuçlandırarak özünde siyasal ama biçimde hukuksal olan kararını açıklamak yerine, davaları süründürmede bırakma yoluna gitti. Ama faşist cunta, herşeye rağmen ne devrimci tutuklulara karşı uyguladığı işkence, zulüm ve zorbalığın dozunu azaltma yoluna gitti, ne de onları teslimiyete ve ihanete zorlama politikasından vazgeçti.

Bu dönemde giderek yoğunlaştırılan karşı-devrimci terör ve sıkıştırılan ırkç-faşist uygulamalar altında kişisel yaşamlarını kurtarma telaşına kapılan bazı zayıf unsurlar, faşist cematların önünde diz çökerek af dileme alçaklığını gösterdiler. Faşist cunta, çok önceden teslim aldığı ve ajanlaştırdığı Şahin Dönmez alçağı ile birlikte bu unsurları kendi politikasının en aktif uygulayıcıları haline getirdi. Düşmanın bu dönemde teslim alıp ajanlaştırdığı unsurlardan biri de Yıldırım Merkit oldu. Şahin Dönmez-Yıldırım Merkit çetesinin çevresinde toplanan ve kendilerini "genç kemalistler" olarak adlandıran sömürgeci Türk devletinin bu yeni faşist milisleri, kendilerine tanınan geniş eylemlilik koşulları içinde, devrimci tutukluları devrimci direniş çizgisinden caydırmak için sınırsız bir çaba harcadılar. Bu çabaları sonucunda bazı yetersiz, geri, halktan insanları, sempatanları ve birkaç kaypak kadroyu belli ölçüde etkileri altına alabildiler; ama Partimizin hiçbir önderine isteklerini kabul ettirmeyi başaramadılar.

Düşmanın bunlarla yetinmeyeceği çok açıktı. O, PKK'nin, önderlerini teslim alma amacındaydı. Çünkü, PKK'nin önderlerinin teslim alınması demek, PKK'nin yansının çökertilmesi demektir. Bu amaçla öncelikle devrimci direnişin beyni olarak görülen Mazlum yol-

daş üzerinde büyük baskılar geliştirildi. MİT ajanları ve faşist işkencecilerin desteğindeki Şahin-Yıldırım hainleri, günlerce Mazlum yoldaşı pısmalık göstermeye zorladılar. Mazlum yoldaşla aynı hücreye konan bu hainler, bütün tehditlerine ve yalvarıp yakarmalarına rağmen, kendisine direniş çizgisinden bir adım geri attırmayı başaramadılar. Bu yolla direnişin önüne geçilemeyeceği anlaşılınca ve Şahin-Yıldırım hainlerinin "direnişten vazgeçmesi mümkün değil, temizlenmesi gerekir" kararına varmaları sonucunda, Mazlum DOĞAN yoldaş, Ferhat KURTAY ve Eşref ANYAK yoldaşlarla birlikte asıldı ve yakılarak katledildi. Böylece düşmanın PKK'yi tasfiye etmeye yönelik alçakça çabaları Mazlum DOĞAN yoldaşın görkemli direnişle sonuçsu kaldı.

Sömürgeci-faşistler Mazlum yoldaşı katlettikten sonra da imha planlarını uygulamaya devam ettiler. İmha planları, bu kez de Mazlum yoldaşın direniş çizgisini büyük bir kararlılıkla sürdüren Hayri ve Kemal yoldaşlar üzerinde yoğunlaştırıldı. Onlarla birlikte PKK'nin öteki önder kadroları birer birer hücrelere kapatılarak, "geniş" tutuklu kitlesi ile bağları koparıldı. Şahin-Yıldırım faşist milis çetesi yine devreye sokuldu. Bu hainler, Mazlum yoldaş üzerinde denedikleri yöntemleri Hayri ve Kemal yoldaşları üzerinde de aynen uygulamaya devam ettiler. Tutuklular arasında serbestçe dolaşmasına izin verilen Yıldırım Merkit haini, Mazlum yoldaşın direnişini "inti-har" ve "solculuk"la suçlayarak onları etkilemeye ve tutukluları kendi peşinden sürüklemeye çalıştı. Hayri, Kemal ve öteki önder kadrolar adına düzenlenen sahte itiraf belgelerini göstererek, kendilerini izledikleri önderlerinin de ideolojilerinden vazgeçtiğini, direniş çizgisini terkettiğini ve kendisi gibi düşündüklerini kanıtlamak amacıyla ayarlar dil döktü. Hayri ve Kemal yoldaşlar tecrit hücrelerinde tutuldukları ve mahkemeye çıkarılmadıkları için, oynanan oyunların çok tehlikeli sonuçlar doğurması mümkündü. Ama oynanan oyunların tehlikesinin boyutlarını çok iyi bilen Hayri ve Kemal yoldaşlar, 14 Temmuz 1982'de çıkarıldıkları mahkemede, Partiyi yataşmak için önlerinde tek bir seçenek kaldığını belirterek ölüm orucuna başladıklarını açıkladılar. Eylemin anlamını kavramakta gecikmeyen mahkeme heyetinin, istemlerinin kabul edilebileceğini belirtmesine karşılık, yoldaşlarımız eylemlerini başlatırken hiçbir önkoşul ileri sürmediklerini ve eylemlerini sonuna kadar götürmede kararlı olduklarını belirttiler. Faşist cunta, tam bir acizlik içinde ölüm orucunu kırmak için yoğun bir çaba harcadıkları halde, hiçbir sonuç elde edemediler. 60 gün gibi uzun bir süre devam eden ölüm orucu sonucunda Hayri DURMUŞ, Kemal PİR ve Akif YILMAZ yoldaşlarımız şehit düştü. «Bu direniş ulusal ve uluslararası yankısıyla zafere dek sürecektir güçte bir etki yarattı. İnanılmaz koşullar altında, Partiyi bağlılıklarını son noktada böyle gösteren yoldaşlarımızın direnişleri böyle sonuçlandı.» (Serxwebün, Özel Sayı:4, sayfa:8)

Bu yoldaşlarımızın şehit düşmeleriyle PKK'de direnişçilik ölümsüzleşmiş, düşmanın Partimizi tasfiye etme çabaları tam bir başarısızlığa sonuçlanmış, bundan böyle bu tür oyunları devam ettirmenin hiçbir anlamının olamayacağını ortaya çıkarmıştır. Solucan harcı bir yaşam ve bir tas çorbayı kurtarmak için herşeyiyle düşmanın hizmetine giren bir avuç hainin ve onlarla birlikte düşmanın bütün umut ve beklentilerini kursağında bırakmış, yarattıkları isten "12 Eylül PKK'-

si" sadece kağıt üzerinde bir tasarı olarak kalmış ve Şahin-Yıldırım hain çetesi kendi gerçek kimliği ile ortaya çıkmak zorunda bırakılmıştır. Direniş eyleminin ardından nicelik olarak daha fazla tutuklu kitlesinin katılımıyla güçlü direniş eylemleri sergilenmiş ve bu direnişler, kudurganlaşan düşmanın en azgınca saldırılarına, savunmasız esirler üzerine yağdırılan kurşunlar ve birçok devrimci tutuklunun kahpece katledilmesine rağmen kesintisiz bir düzeye ulaşmıştır. Düşmanın tasfiyecilik oyununun gönlüllü kurbanları olan ve bir tas sıcak çorba, işkencesiz bir gün, kişin yanan bir kalorifer ve koşullara konan bir televizyon için herşeyden vazgeçen reformist küçük-burjuva örgütlerini içerdeki temsilcilerinden bazı tek tek unsurlar da direniş çizgisinin arkasında yürürme zorunluluğunu duymuş ve son zamanlarda açlık grevlerine katılmışlardır. Bu, Mazlum, Ferhat ve Eşref yoldaşların şehit düşmeleri ile başlayan ve Temmuz-Ağustos-Eylül ayları içinde gerçekleşen

ölüm orucu sırasında Hayri, Kemal ve Akif yoldaşların şehit düşmeleriyle zirveye ulaşan devrimci direniş eyleminin görkemliliğinin bir sonucudur. Bu, devrimci direniş çizgisinin zafere doğru gittiği koşullarda küçük-burjuvazinin direniş çizgisinin arkasında çaresizce yürümek zorunda kaldığını ifade eder.

Evet, buraya kadar yaptığımız bu kısa açıklama ile Diyarbakır Cezaevi Direnişinin nasıl ortaya çıktığını, nasıl geliştiğini ve hangi kahramanca fedakarlıklar pahasına günümüzdeki görkemli boyutlarına ulaştığını izah etmeye çalıştık. Herşeyden önce şunu belirtmek gerekir ki, direniş yolunu kızıl kanlarıyla çizerek aydınlatanlar, kendini tanıtmaktan yoksun bazı küçük-burjuva ukalaların iddia ettikleri gibi "çoluk-çocuklar" ya da "kandırılmış insanlar" değildir; Kürdistan (ve Türkiye) halkının en olumlu özelliklerini kendi kişiliklerinde somutlaştırmış ve marksist-leninist bilince yoğunlaşmış Mazlum DOĞAN, Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR yoldaşlardır. Ulusal kurtuluş mücadelesini bu üç eşsiz önderi, daha başından beri PKK Hareketinin şekillenmesinde önder düzeyde sorumluluklar yüklenmiş, engin meşyetleri ve güçlü liderlik formlarıyla Kürdistan proletaryası ve halkına yol göstermiş, halkımızın ve yoldaşlarının yüreğinde taht kurmuşlardır. Düşmanın tüm çığınca vahşeti karşısında direnen, yenilgiyi asla kabul etmeyen şey sadece onların fiziksel varlıkları değildir. Onların direnişi, bilincin direnişiydi. Onların direnişi, ülkemizin somut koşullarıyla kaynaşan Marksizm-Leninizm direnişiydi. Onların direnişi, Kürdistan'ın olumsuz tarihini tekrerr ettirmek isteyen faşist Türk devletine karşı, kendi şahsında tesli-

miyetin ve ihanetin halkımıza egemen kılınmasına izin vermemen proletarya önderliğinin direnişiydi.

Cezaevi direnişi, proletarya önderliğinin, Kürdistan halkının olumsuz tarihiyle, Kürt egemen sınıflarının işbirlikçilik ve usaklık tarihiyle amansız bir hesaplaşmasıydı. Kemalizmin ve onun Kürdistan üzerindeki egemenliğinin reddi temelinde ortaya çıkan PKK Hareketinin, en ağır tarihsel olumsuzluklarla yüklü olan nesnel ortama karşı direnişiydi. Bunun içindir ki, Kemalizm, sadece elindeki maddi silahlarla değil, tarihin bütün olumsuz birikimleriyle kendisini reddedenlerin karşısına çıktı. Direnişçilere nesnel ortamı dayattı. Nesnel ortamın olumsuzluklarını Partimiz içinde de hortlattı. Böylece PKK'yi kendi kendisiyle savuşturarak bitirmeye çalıştı. Şahinlerin ve Yıldırımın şahsında yeniden diriltilebilir İdris-i Bitlisilerin ve Rayberlerin ruhunu tüm yapıya egemen kılmak istedi. Eski oyunun yeni aktörlerinin ağzından, Kemalizmin aslında ulusal birliği yarattığını, Kürtler için Türk

sadece ülke içinde değil, uluslararası alanda da önemli bir rol oynadı. Dünya ilerici kamuoyu nezden Partimize büyük bir saygınlık kazandırdı.

Cezaevi Direnişi sadece faşist Türk sömürgeciliğini siyasal alanda yenilgiye uğratmak, onu ölüme mahkum etmekle yetinmedi; küçük-burjuva reformizmi ve sosyal-şovenizmi de iflas ettirdi. Direnişin önderleri, hem faşist Türk sömürgecilerine ve hem de küçük-burjuva milliyetçiliğine ve sosyal-şovenizme karşı, Marksizm-Leninizmin Kürdistan koşullarına doğru bir biçimde uygulanması sonucunda yaratılan gerçek kurtuluşun devrimci ulusal direniş çizgisini savundular. «Marksizm-Leninizmin arılığını korumak için gösterdikleri kararlılığı, Parti çizgisinin savunulmasında da gösterdiler. Sahte kurtuluş reçetelerine itibar etmeyecek ve çizgiyi tartışma konusu yapmayarak, verilecek hiçbir cezadan korkmadıklarını ve böyle bir çizgiyi savunmaktan gurur duyduklarını açıkladılar. ... Onlar, çizginin bütün özelliklerini açıklarak, bunun örgütlü bir siyasal çizgi olduğunu, tümüyle Kürdistan koşullarının bir ürünü olduğunu, Kürdistan'ı kurtuluşa götürecektir tek çizginin bu olduğunu inandıklarını, bunun dışında hiçbir reformist, uzlaşıcı, teslimiyetçi çizginin devrim yapamayacağını, bu eğilimlerin bu çizgiye saldırmalarını boşuna olduğunu açıkladılar.» (Serxwebün, Özel Sayı:4, Sayfa:8)

Cezaevi Direnişi, ulusal kurtuluş devrimine yürüyecek olan güçlü bir devrimciliğin önek alınması ve mutlaka ulaşılması gereken ölçülerini de ortaya çıkardı. Başta Mazlum, Hayri, Kemal ve Ferhat yoldaşlar olmak üzere bütün direniş şehitlerinin kişiliklerinde somutlaşan bu devrimcilik, Hayri yoldaşın sözleriyle halkımızın ve ülkemizin yüce davasına bağlılığı, Parti ilkelere olan inanç ve bağlılığı, Partimizin onur ve prestijini herşeyin üstünde tuttu. Bağlı olduğu ilkelere, bağlı olduğu ideoloji ve politikadan en küçük bir taviz vermezsiniz, "günlük işkencenin ölüme bedel olduğu" en zor koşullarda mücadelesini kararlılıkla sürdürdü. Her günlük işkencenin korkunçluğu, ağır hapisleri, müebbetleri ve idamları bahane ederek mücadeleye ve bağlı olduğu değerlere yan çizmeyi, devletin uşağı ve ajanı olmakla, yoldaşlarına ve halkına düşman haline gelmekle suçladı. «Ben yoldaşlarım ile varım. Ben, halkımın bir parçasıyım, ... Devrimci, ancak mücadele yolunda kaldığı müddetçe» devrimcidir... «Mücadeleye düşman olan bir "devrimci", artık ajandır, usaktır, beş paralık bir insandır» dedi. İşte Diyarbakır zindanlarında destansı kahramanlıklar yaratan devrimci böyle bir devrimcilikti. Arkasında ölüme meydan okuyan binlerce direnişçiye izinde şaşmadan yürütebilen devrimcilik böyleydi. Bu ölçülere ulaşamayan bir devrimciliğin, insanlık dışı zulüm ve zorbalık sisteminin halkımıza dayattığı ortaçağ kararlılığını yitirarak aydınlık bir dönem başlangıcına damgasını vurması zaten beklene-mezdi.

Halkımız bağımsız ve özgür geleceği uğruna yaşamlarını feda eden bu direniş kahramanlarını asla unutmayacak, onları mücadelesinde yaşatacaklar. Mazlumların, Hayriilerin, Kemallerin Partisi olan PKK önderliğinde geliştireceği halk savaşı ile faşist Türk sömürgeciliğinin ülkemiz üzerindeki egemenliğine son vererek, onların anlarına daima bağlı kalacağını kanıtlayacak; onlar için dikeceğimiz en büyük abide Bağımsız-Birleşik Demokratik bir Kürdistan olacaktır.

DIYARBAKIR DİRENİŞİNİN

AVRUPA'DAKİ YANKILARI

İnsan Hakları Komisyonu Fransa'da Bir Basın Toplantısı Düzenledi

Diyarbakır Cezaevinde 5 Ocak'ta başlayan Ölüm Orucu ve Açlık Grevi süresince bir çok devrimcinin katledildiği haberlerinin Avrupa kamuoyuna da ulaştığı günlerde, Türkiye, Kürdistan ve Avrupalı devrimci ve demokrat çevreler birçok girişimde bulundular. Bu katliamları protesto ederek, direnişçilerin desteklenmesi çağrısında bulundular.

İnsan Hakları Komisyonu tarafından Fransa'da da bir basın toplantısı düzenlenmiştir. Av. Hüseyin Yıldırım'ın, sorulan bir çok soruyu cevaplandırarak Diyarbakır Direnişini anlattığı basın toplantısına, sinema oyuncusu ve yönetmen Yılmaz Güney de yazılı açıklamasıyla katılmıştır. Güney'in basın toplantısına gönderdiği yazılı açıklama şöyledir:

"Birkaç hafta içinde 18 Kürt mi-

litani Diyarbakır Cezaevinde öldüler. Kimisi canlı olarak yakılırken, kimisi ölüm orucu sonucu öldüler. Demokratik görüşlere saygı duyan bir sinemacı olarak; işkenceleri, idamları, ülkedeki insan haklarının sistematik bir şekilde çiğnenmesini, Kürt halkı ve diğer azınlıklar üzerindeki baskıları açıklamayı görevim sayıyorum. Bana yardımcı olmanızı rica ederim. Kasım 1983'te Türkiye'de genel seçimler oldu. Demokratik özgürlükler getirecekti. Maalesef hiçbir şey... Batı basını ve yayınlarının genişçe yer verdiğinin tersine, rejim hala demokratik değil, baskıcıdır; yalnızca generallerin resmi olarak izin verdiği partiler seçimlere aday gösterebildiler. Yeni seçilen meclisin Cumhurbaşkanı Kenan Evren ve Milli Güvenlik Konseyi -yani askeri cuntanın- izni ol-

madan hiçbir yetkisi yoktur. Temel özgürlükler yerine getirilmedi; konuşma ve dernek kurma özgürlüğü hala gözaltına tutulmuştur. Basın, sanat ve özellikle sinema sansüre tabi tutulmaktadır.

Hiç kimsenin tanımadığı bir "Bağımsız Türk Devleti" Kıbrıs'ta ilan edilirken ve birkaç ay önce Irak Kürdistan'ını işgal ederek Türk rejimi bölge tansiyonunu körükliyor. İnsan haklarının çiğnenmesi mahkum edilmeli ve umut ederim ki bu çağrı duyulur ve yankısız kalmaz. İnsan ve azınlıklar haklarının imha edilmesine ve cezaevlerindeki işkencelerin sistematik bir şekilde uygulamasına karşı protestolarınız yerini bulacaktır."

Yılmaz Güney

PARİS

Paris'te de 15 kişilik bir grup Serxwebün taraftarı, 5 Mart 1984'te İnsan Hakları Komisyonu'na girerek işgal etti. Eylemciler komisyon yetkililerine isteklerini bildirdiler. Komisyon sözcüsünün talepleri olumlu karşılması sonucu eyleme son verildi. Talepler arasında kısa sürede bir heyetin oluşturulup, Diyarbakır'a gönderilmesi ve T.C.'ye yönelik Fransız yetkililerinin protesto mektupları göndermeleri de vardı.

12.3.1984'te ise İnsan Hakları Komisyonu'ndan bir sözcünün de neminde Hüseyin Yıldırım, Z. Acar ve Kendal'ın katıldığı bir basın toplantısı yapıldı. Toplantıya A.C.P., Associated Press, Le Monde, Amnesty International, A.F.P., ACAT, F.I.B. ve FREQUENCE ZIBBE gibi kuruluşlar katıldı. H. Yıldırım'ın yaptığı açıklamalar ve sorulara verdiği yanıtlar toplantının içeriğini bir

İSVİÇRE

Diyarbakır Cezaevindeki direniş desteklemek, işkence ve katliamları protesto etmek amacıyla bir grup eylemci, İsviçre Sosyal Demokrat Partisi (SPS)'nin Bern'deki binasını işgal ettiler.

15 kadar işgalcinin gerçekleştirdiği eylem, yaklaşık 2 Saat sürdü. 28.2.1984 günü Saat 10⁴⁵'de SPS binasına giren işgalciler, Türk faşist cuntasıyla tüm ilişkilerin ve yardımların kesilmesini ve Diyarbakır'a bir heyetin incelemeler yapmak üzere gönderilmesini talep ettiler. İşgalcilerin Saat 12 00'de başlayan ve yaklaşık 45 dakika süren basın açıklamaları, çeşitli gazete, radyo ve televizyon muhabirlerince izlendi.

MANNHEIM

Diyarbakır cezaevindeki PKK'lı savaş esirlerinin başlatıldığı ve istekleri kabul edilene kadar devam edecek olan direniş desteklemek amacıyla Avrupa'nın birçok alanında olduğu gibi Mannheim'de de 7.3. 1984 tarihinde bir yürüyüş eylemi gerçekleştirildi. İşçinin Sesi, Av. Dev-Genç, Devrimci-İşçi ve Komkar taraftarlarının da katıldığı yürüyüş şehrin merkezi olan Mannheimer Morgan'da başladı.

Yürüyüşte birçok bilgiyi içeren

hayli genişletti ve Diyarbakır'da bugün yaşanan olayları net bir biçimde ortaya koydu.

Fransa'nın Reims kentinde de 9 Mart günü 20'ye yakın Serxwebün taraftarının katıldığı bir eylem ger-

çekleştirildi. Diğer eylemlerle aynı talepleri paylaştan bu kilise işgali kamuoyuna epeyce yankı yaptı. Gazetelerde ve radyo-televizyonda da olaya yer verildi.

STUTTGART

Ocak ayının başından itibaren devam eden Diyarbakır askeri cezaevindeki devrimci direnişin sesini dünya kamuoyuna duyurmak ve bu direnişe destek sağlamak amacıyla Stuttgart'ta da 2 aydan buyuna çeşitli eylem ve gösteriler yapıldı. Son bir aylık süre içerisinde konulan eylemlerden biri de Kızıl Haç, Baden Württemberg şubesinin işgali oldu.

8 Mart 1984'te 50 kişilik bir grup Serxwebün taraftarı; idam elbiseleri giyerek ve Diyarbakır'la ilgili resim ve pankartlar taşıyarak Kızıl Haç binasına girdiler. Kadın ve çocukların da içinde yer aldığı işgal grubu, yetkililere eylemin taleplerini bildirdi.

Konumu ve amaçları gereği Kızıl Haç kurumu yetkilileri böylesi durumlar karşısında kendi başlarına tavır belirleyemeyecekleri iddiası-

la Cenevre'deki ve Bonn'daki merkezleriyle görüşerek tavır belirleyeceklerini söylediler. Ama, eylem alanına birçok gazetecinin gelmesini bizzat engelleyerek, eylemcileri belli bir süre oyaladıktan sonra, merkezden gelen talimat gereği istekleri kabul edemeyeceklerini söyleyip, eyleme son verilmesini istediler ve ısrar edildiği takdirde polise başvuracaklarını açıkladılar. Onların bu olumsuz tavrı karşılarında eylemciler herhangi bir aksiliğe meydan veremekte için eylemi sonuçlandırdılar.

Kızıl Haç yetkililerinin, takındıkları bu tutum insan hak ve özgürlüklerine duyulan saygı ile bağdaştırılmadı ve hemen tüm çevrelerde tepki yarattı.

Eyleme 4 yerel gazete geniş yer verdi.

KARLSRUHE

3 Mart 1984'te Karlsruhe'de Yeşiller'in 2 gün süren "Parti Günü" toplantısı esnasında 12 kişilik bir grup Serxwebün taraftarı üzerlerine idam elbiseleri giyip, boyunlarına zincirler bağlayarak toplantı salonuna girdiler. Oldukça yoğun bir kalabalığın bulunduğu salonda eylemciler alkışlarla karşılandılar. Eylemin talepleri belirtildikten sonra kendilerine mikrofonda konuşma hakkı verildi ve eylemciler Diyarbakır zindanlarında devrimcilerin yaşadıkları koşulları ve açlık grevinin amaçlarını açıklayarak bu direnişe destek olunması gerektiğini vurguladılar. Daha sonra konuşan Yeşiller'in yetkilisi de eylemi desteklediğini ve sorunu Bonn meclisinde mutlaka gündeme getire-

25 m. büyüklüğünde bir pankartın taşınması ilgilii bir hayli arttıyordu.

Eyleme katılan bir Alman devrimcisinin megafonla yaptığı konuşma ise, somut durumun ortaya konulmasında ve Türk-Alman ilişkilerinin hangi düzeyde olduğunu

ceğini belirterek teminat verdi.

Eylemde talepler şunlardı:

1- Diyarbakır'daki durumun Alman Parlamentosunda görüşülmesi;

2- Alman yönetiminin Diyarbakır'daki durum ile ilgili olarak Türk devleti aleyhine tavır belirlenmesi;

3- Türkiye'nin Avrupa Parlamentosuna üyeliğinin kabul edilmesi;

4- Kısa sürede bir komisyonun oluşturulup Diyarbakır'a gönderilmesi;

Taleplerin kamuoyuna ve Alman yetkililerine ulaştırılacağına dair teminat verildi.

Eylem yerel basında yer aldığı gibi Köln Radyosu ve Türkiye Meclislerinde de gündeme geldi.

bizzat canlı pratiklerle açıklanmasında bir hayli yararlı oldu.

Yaklaşık 45 dakika süren gösteri yürüyüşü kamuoyunun dikkatini bir kez daha Diyarbakır'daki devrimcilerin direnişine çekmeyi başardı.

HAMBURG

Önemli bir politik merkez olan Hamburg'da da Diyarbakır direnişinin başından itibaren birçok eylem, gösteri ve basın açıklaması yapıldı.

Hamburg Açlık grevinden bir an.

21.2.1984 günü saat 14'te Serxwebün, Atif ve Av. Dev-Genç taraftarlarından oluşan 40 kişilik bir grup Studentent Gemeinde binasını işgal ederek açlık grevini başlattılar.

Uzun süreli bir eylem olması itibarıyla değerlendirilmesi gereken birçok yanının olması bizim de kısa bir değerlendirme yapmamızı zorunlu kılıyor. Eylem başladığında her siyasi güç, belli sayıda kişiyle katılmış ve sonuna kadar bu sayıyı muhafaza etmesi gerekiyordu. Ancak daha eylem başlayınca ayrıntılar ve sorun çıkarmalar başladı. Eylemin asıl amacından sapırılması eğilimi kendini gösteriyordu. Oluşturulan eylem komitesi ise kendi içinde uyumlu olmadığından bu tür sorunları halletmekte yetersiz kaldı.

Bölgesel çapta kamuoyu oluşturabilen açık grevi, asıl amacı olan, Diyarbakır'a bir heyetin gönderilmesini sağlayamadı.

Grevçiler bu eylem içerisinde

26.2.1984 günü Türk Konsolosluğu önüne giderek burada bir gösteri ve açıklama yaptılar. Bu girişim tam anlamıyla başarılı olmadı. Çünkü polis konsolosluğa 200 m. uzakta

eylemcileri engelledi, binanın önüne gidilemedi.

27.2.1984 günü ise eylemciler, üzerlerinde idam elbiseleri olduğu halde SPD binasına gidip işgal ettiler. SPD yetkililerine eylemin amacı anlatıldı ve istekler iletilti. Basın-yayın kuruluşlarının eylem alanına gelmeleri ve burada bir basın toplantısı yapılması, eylemin kamuoyuna yansımaya güçlü bir destek oldu. Grevçiler SPD yetkililerinden de bazı isteklerde bulunmalarına rağmen, SPD yetkilileri soruna ciddi bir yaklaşımda bulunmadılar.

1.3.1984 günü yani eylemin onuncu günü GAL, KSG ve ESG tarafından düzenlenen bir basın toplantısı yapıldı ve eylem sona erdirildi.

İsteklerin kabul edilmemesi açısından fazla başarılı sayılabilecek olan bu eylem, kamuoyu yaratması açısından olumlu oldu denilebilir.

GIEßEN

8 Mart 1984 günü SPD'nin Gießen binası işgal edildi.

Serxwebün, KKDK ve Kawa taraftarlarından oluşan bir grup yurtsever Kürdistanlı, Diyarbakır'daki gelişmeler üzerine bu alana bir heyetin gönderilmesi ve kamuoyunun dikkatinin çekilmesi amacıyla SPD'nin binasını işgal ederek oturdular ve isteklerini belirttiler. Gazetecilerin de ilgililiye karşılıklı olarak eylem, SPD yetkilileriyle de görüşüldükten sonra, sona erdirildi. Kamuoyunun bilgilendirilmesi açısından bir hayli etkili olan bu işgal eylemi, Alman sol grupları ile Irak Komünist Partisi, Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi ve Asta tarafından da desteklendi. Basın olaya

geniş yer verdi.

Bunların haricinde basın açıklamaları veren bazı kuruluşlar da Diyarbakır'da yaşanan gerçekleri doğruladılar.

Bunlardan ilki Amnesty International tarafından yapılan basın açıklamasıdır.

İkincisi SPD tarafından yapılan açıklama ve bilgilendirmedir. Üçüncüsü BDP (Band Deutscher Pfadfinder)'in açıklamasıdır.

Dördüncüsü DAF-Gruppe der SDAJ Gießen.

Beşincisi DKP.

Altıncısı Elephantenkol Redaktion tarafından yapılan açıklamalardır.

SAARBRÜCKEN

Saarland eyaletinde birçok ilericide demokrat gazete Diyarbakır'daki direniş ilişkini yorum ve açıklamalar yaptılar.

Bunlardan;

Saarhaxe: Mart ayı sayısında Türkiye ve Kürdistan'ın genel sosyal-ekonomik yapısını açıkladıktan sonra faşist Türk cuntasının ayakta kalmasını sağlayan emperyalist yordamlara dikkati çekiyor. Diyarbakır zindanlarında yükseltildi direniş dile getiren gazete bu direnişlerin anlamını cuntanın siyasi yapısının iflas etmesinde buluyor.

Tüm bunlara bağlı olarak da Saarland eyalet merkezinin işgali eyleminin anlamını izah eden gazete, bu tür eylemlerin gerekliliğini

de vurguluyor.

Ayrıca 31 Ocak 1984'te Saarbrücken belediye binasının bir grup Serxwebün taraftarınca işgal edilmesi olayına da yer veren gazete, eylemcilerin kararlı tutumuna işaret ederek taleplere geniş yer veriyor.

Bunun dışında DKP'nin günlük gazetesi UZ de "Diyarbakır'da 11 devrimcinin katledilmesine karşı Bonn hükümeti kör, bu gerçekleri görmelikten geliyor" başlığını kullanmış. Federal hükümetin yeniden 260 milyon DM yardım Türkiye'ye verilmesini ise katliamlara ortak olmayla aynı anlama geldiğini açıklamıştır.

TÎ VEBÎRÎ Û LEYÎSTOKÊN VEŞARTÎ NIKARÎN BEXRWEDANA DÎLÎYÊN ŞER BÎDÎN RAWESTANDÎN!

Zindanên mêtîngerên faşist de, li dijî her babet bikaranîna dijîmîn, serê çar salana nûneriya bexrwedane dikeîn şoreşgerên girtî, her carê deriyên xwe bo îxanet û xwesparîyê girtin û bo bîrdoya xwe, canên xwe danîn holê. Di bin rewşa pîkolî û hingavtîninê kêr bîdîtin, ewa; xwe bi îdeolojîya şoreşgera proletaryaya balifand û bexrwedanê kirin karekî serpehîtiyê.

Pîş hazîrîyên seranserê pîş, bin pêşenga PKK li welat ji nûve de bilindbûye domana tekoşîna hazîrîyê de zêde bûyên ev derb û zor-bazîyên qolonîalistên faşist, eşkere ye ku ne tesadufî ne. Belê, ev zorba û zilma bilind dibe, her carê pêşîya xwe de bexrwedanekeî gewirê dibîne. Bin şeweyên pîkolî û tevgera girtîrîna dijîmîn, piştî livbaza 2 Êlûn 1983an ku di lîyên şer mîsagor kiribûn, nûva bexrwedanekeî din destpêkir ku hiş û mîjîyên mirovan dager dîke û dijîmîn nav tîrê de dixenigî. Hin şoreşgerên bexrwedan bilind kirin, ronakrewan (şehîd) ketin. Yek ji vanan, 12.9.1983an de di dawa koma Şûrîçê ku 213 kesên daxil bûn, ceza ta dawîya jîyanê girtê Îsmet KARAK bû. Dema ev biryar dawa koma Şûrîçê de hat xwendin, di lîyên şer yê PKK di ewyana dadingahê de, gotin: **"Bimre cunta faşiste kedxwar!"**, **"Bijî tekoşîna me ji bo serxwebûnê!"**, **"Bijî PKK"** û bi wî awayî tewrên xwe yê şoreşgerê pîşîya çavan de daweşandin.

Îsmet KARAK, resmî nehat bidarvekirin, lê belê bi beşerefî mirina wî bîcî anîn. Kîşe ku, wê cunta ji nîha û pêde mîna Îsmet KARAK, wê şoreşgeran yeko-yeko û bi azînen veşartî bîkuje. Lew, cunta bawer dîke ku bi wan azînen wê bikaribe alema giştî bixapîne. Balam, pêşveçûnê pratîk vîna bi navê şaşkî bir mezin daxuyan dîke.

Cenaze rêheval Îsmet Karak, ku piştî livbaza 2 Êlûn 1983an de, bi azînen veşartî û dijîmîrovî hatibû kuştin, 1ê Çile 1984an anîn Şûrîçê. Bi bettanî hatî balifandî bedena Îsmet Karak, ji sing ta nav bi kêrê hatibû qelîşandin. Dema xwînxwarên mêtînger laşê wî dan malbata wî, gotin: "avayê kurê we, bi ameliyate mir." Ewan bi vî, bawer dikiran wê bikaribin cinayeta xwe veşêrin. Belê gelê dorhelê bawerî bi wanan neanî, û diyarîya her derî kirin ku bi hingavtîninê kuştine. Birînen hingavtînan, ser laşê Îsmet KARAK wusa eşkere dihatin dîtin ku, ji xwe bê derfet bû bikaribin veşêrin.

Dema mêtîngeran dît gel bawer nake û bîdeng namîne, bin navê çek lihevdanê payhev operasyon li gundê derdorê pêkanîn. Bi tîrsa dîlê xwe û bi bizdana xwe hejmara leşkerên xwe zêde kirin, her alî bi sîxur û nokeran dagirtin. Û bi wî awayî xwestin, bala gel bipejrênin, belav bikin.

Belê bilî wê yekê, gorîna Îsmet KARAK bi gîrsê gel a xîlbe çû goristanê. Pêvajoya van pêşketînan de, hin gotin û peyvê ji devê gel nediketin hebûn. Gel, bi gotînen mîna, **"şoreşger xelasnebûn, wê carek din livbazi pêkbenin, wê hisabê wê yekê bê pîrsin, ...!"** hwd. Bawerî û bîrdoya xwe şoreşgeran re, hêrs û gîra xwe hemberê kedxwaran diyar dikiran. Gorîna rêheval Îsmet KARAK nav gelê derdorê de, peyv û mijûlîyên bîvî rengî zexm û xurt dîkir.

ÎSMET KARAK

Îsmet Karak sala 1952 de li gundê KUBUK qeza Şûrîçê hatibû dinê û bavê 5 zarokan bû. Tenê dibistana pêşîn karîbû talî bike. Îsmet KARAK gundîk bû û di jîyanê avayîya feodal-kompradoran bû. Bi gîra xwe li hemberê feodal-kompradoran û mêtîngeran, xwe kir naf xêz û rîfa tekoşîna û xebateke aktif bo rêxîstînkirina gundiyan meşand. Bilî ve her wezîfa li ser wî diketa bi nûnerî û berpîşîyarîya berez pêkanî. Îsmet KARAK gora şîrûten rojeger, tîm xwe nûh dikira û bi vî bîngêhê bizava xwe dimeşand.

Ger gel'ek be rabûyî serpê

Gel'ek be tîlîya ser lîva çekê

Gel'ek be canê bin hingavtîne

Gel'ek be sêdarê ve daleqandî

ango, gel'ek be bimre... bimre... bimre ji...

jîne de ji nûve de... nûhve de... nûhve de

pere nake ne qeyd ne kuştin

badîhewa ye bêşeref

badîhewa ye xelaskirina jîyana xwe a rizî re

lerza te...!

Piştî 12 Êlûn 1980an ku derbekî faşist sadir bûbû, Îsmet KARAK kete destê dijîmîn û dîlî bû. Dema cemseki leşker bona bavêjin ser xaniyê wî diçûn gundê wî, rê de leqayî wan bû. Li hemberê banga wan "xwe bide dest" bi demanca 7,65an bersiv da û dest bi bexrwedane kir. Îsmet KARAK ta berikê wî dawî bûn, bexrwedan û serê xwe demand û dema bîçek û parêstîna ma, nûka karin wî bigirin. Piştî wê bûyerê rûdanê pêde, Îsmet KARAK birin merkeza hingavtîna Ruha (Urfa) yê û marûzî lêdanên giran bû. Belê derfet nebû ku, gotinek ji devê wî derxînin. Mêtîngeran wî birin gundê wî û qada gund de, lêdan û hingavtîninê giran bi wî kirin, sîxê bi wî kirin. Li pêş çavê gundiyan, bi van hingavtînan bawer dikiran ku, Îsmet KARAK wê serê xwe nîzm û xwar bike. Bi vî hêviyê hovîtîya xwe şanî kirin. Belê, daxwazên wan bîcî nehat. Piştê Îsmet KARAK birin girtîgaha Diyarbekir û wê girtîgaha bihezaran welatperwer û di lîyên şer yê endamê PKK tede dîlîne, wî ji hêsrî kirin. Wî kirin zindanê Diyarbekir.

Girtîgahê de ruhê bexrwedane nûnerî kirê Îsmet KARAK, bi rêber û hevalên xwe re, bi hevve, timdori bexrwedan ajot û ewan bi vî bexrwedana cunayê kirin bin ecz û bin bînkettîne.

* **Bimre cunta faşista mêtînger!**

* **Bijî şan û şerefa me PKK a bexrwedîde!**

Piştî ku di lîyên şer yê PKK Îsmet KARAK bi hovîtîya mêtîngerîya faşizmê hate kuştin pêde, zindan û rengcêhanê Diyarbakir, karûbarên dijîmîn pûçkirin û bexrwedan gihişt taxên bilind.

Ta niha saloxa mirina 4 partizanên PKK û girtîyekî DDKD, yek ji jî Rizgarî hemû bihevve vî 6 kesên gihişt me. Bexrwedana ku ji hêla 82 endamên PKK bi rengê rojîya mirinê didome û ji hêla tewayî girtîyan bi rewşa rojîya birçîmayîne destpêkiribû, celladên mêtînger harûdîn dîke. Qetlên qolonîalist wusa harûdîn dibin. Dijîmîn, bi rewşa wê harbûna xwe, taxa êrişan zêdetir dîke û kuştînen xwe dighişîne rewşa vebîrî û qirkirîne.

Bi kuştîna Mazlum Doğan, Ferhat Kurtay û Eşref Anyak di Adara 1982an de, qolonîalistên binkeftîna xwe hêj wê demê de îtiraf kiribûn, ku jî tîvanca binkeftîna xwe; bi bexrwedana rojîya mirinê a mîhên Mîjdar-Êlûn 1982 de, ku domana 55 rojan de, Mehmet Hayri Durmuş, Kemal Pîr û Akif Yılmaz bi xwîna xwe ev kemilîdibûn, ta ava hestûwên xwe bi diwarî şer kirin. Û ev binkeftîna dijîmîn her roja derbas dibe de, behtîr kûr dibe.

Temsîl û nûnerîkirina ruhê PKK bi vî rewşa û mînakên nayîn hejandin, politîka dijîmîn bi erdê re kire yek û pûç kir. Tora xwesparî û îxanetê a ku di xwestin hundurî de pêşve bibin, kîfş bû û bîhîm ket. Her leyistok, qetlîam, hingavtîn û zilma bi destê tora îxanetê, bi destê Şahîn û Yildirim di xwestin birêve bibin, leqayî berrabûn û bawerîya nayê hejandin bû ji hêvî pîjîlî. Di lîyên şer yê PKK xwedî li bexrwedana ku bi Mazlum' -an pêgtîgîrîbû û bi Hayrî û Kemal' an kemilîbû, derketin û bexrwedan: carwara bi serxwe a jîyana xwe derivandin û bi vî rengî her carê jîyana xwe li hemberê plan û leyistokên dihatin bikaranîna û pêşvebirin, danîn holê û vî yekê wusa îspat kirin.

Dijîmînê qolonîalist bi vî awayî herdû çekên destê xwe de, yê ku yek hingavtîn û qetlîam bû, a din planên veşartîyên îxanetê bûn, hinda kir, û a derdê. Dema tîgîhişt ku jîholêrakirina PKK xewne û ev yek mîsagor nabe, angê pêk nayê, bîngêha harû hovbûnê a êrişan jê re sadir bû. Ser di lîyên şer yê PKK ku nekarî wan bidest-bêne, teslîm bîstêne an jî wanan ji bexrwedane dîrbûke, wê neqlê kuştin û vebîrîyên komî bikaranî. Bîrîyarên bidarvekirînan yên payhev di dadingahan de, destpêkirin ku girtîgahan de bin derbên hingavtînan bîcî bînin û înfaz bikin. Taxa zilme gihişt bilindîkî ku vîca nikarî bîpîvan.

Êdî dijîmîn hate rewşeke wusa; nekarî kesên qels yê ku xwesparî derivandinbûn, bike haceta leyistokên xwe. Kesên himba bexrwedane di dîlê xwe de nehidigirtin, ji ber bexrwedana ku bilî mirinê dihat bilindkirin û bêhempa bû, zirav girtin û xwe dora bexrwedane cîvandin. Ev rastî gîha taxekî wusa, ku kesên li derî piştîgirtî PKK ji, ketin bin lêkariya wê. Pîr kesên, tu bexrwedaneî birêvebîrîbûn, li hemberê politîkî û bikaranînen mêtînger, ne xwe ne jî rêxîstîna xwe, ne jî rastîya Kurdistan ne parêstî û ev xurtî dîlê xwe de sehnêkiribûn, bilî xeta rêxîstîna xwe ku wanan anibû vî xwesparîyê, tu rê din ji xeyrî dora bexrwedane xwe bicivînen nedîtin û destpêkirin bersiva şan, mîxasî û bereziya bexrwed-

82 DÎLÎYÊN ŞER YÊN PKK DÎ ROJÎYA MÎRÎNÊ DE NE!

*Dijîmînê ji ber Bexrwedana Mezin Dibe di Tîrsê de ye,
Girtîgahan de Kuştînan Dilezîne!*

Piştî, girtîyê dawa PKK a koma Şûrîçê Îsmet KARAK dawiya meha Kanûnê bi pîhin û azînen hingavtînan hate kuştin pêde, ji 5ê Çile virde rojîya mirinê û bexrwedana birçîmayîne destpêkir. Bilî qetlîam û hovîtîya cunta bexrwedan berdewam dîke.

Bexrwedana birçîmayîna 2ê Êlûn 1983 de ku bi pêşajotîya di lîyên şer yê PKK destpêkiribû û gişîya girtîgahê balifandibû, hin maf hatibûn bîdest anîn. Belê peyvajoyê de ev maf bîcî nehatin û qompliyên dijîmîn zêdetir bûn. Lewma, ji nûve de, rojîya mirinê destpêkir. Gora agah û nûçeyên gihiştin me ji girtîgaha Diyarbekir girtin, xeynî 82 di lîyên şer yê PKK, tî gotin ku gelek endamên PKK dest bi rojîya mirinê kirine.

Piştî Îsmet KARAK hate kuştin pêde, dest bi bexrwedane kirin, ji di lîyên şer, ta niha îxar û saloxên rast nayîn girtin, lewma dîtin wanan bi malîyên wan re qedexa ye, û girtîgah hatîye dorogirtin û çeper kirin. Taxa qetlîamê ji baş ne diyar e. Belê, gora diyarîyên mirovên girtîyan û saloxên hilmin alema giştîya derveyî, hejmareke zêde ji girtîyên şoreşger, bi rewşê hovberî hatine qetlîkirin. Mina nûçeyên ji gişîya gel gihiştine rojnâme me, tî diyarîkirin ku pîr kes hatine kuştin, û navê pîr kesên tî navdan û hildan ku hatine kuştin. Hinek ji yê mirine teslîmî malbatên wan kirine, û ji yê din salox

nayîn girtin.

Gora agahîyên gihiştin rojnâme me, di bexrwedana Çilê 1984 de, girtîgaha Diyarbekir de ev şoreşgerên hanan ronakrewan bûne; Îsmet KARAK, Ahmet Bayik, Halil Çatak, Necmettin Buyukkaya û Yılmaz Demir.

Girtîyên ji dawa PKK, Muzaffer Ayata, Ali Riza Altun, Mehmet Şener, Celalettin Delibaş, Mehmet Can Yücel, İdris Güzel, Mustafa Karasu, Haydar Geçmez, Metin Aşlan, Şukru Gulmuş, Mahmut Oguz, Mehmet Tekin û Bedrettin Kavak di rojîya mirinê de ne û lê bîlî vî yekê livbazî û bizava xwe didomînin.

Bexrwedana dawî a ku koxdêş 35. û 23. de bi pêşkêşîya di lîyên şer yê PKK destpêkirîye û ji hêla 82 kesên, bi rengê rojîya mirinê didome, gişîya girtîgahê balifandîye. Hêj ji rojê pêşîn a bexrwedane, girtîgahê de dengê çekan kêmnebûye û tî diyarîkirin ku hundurî de hovîtîki timdori jîyana dibe. Tê daxuyanîkirin ku hin girtîyên berrewa şewitandinê hatine kuştin û ev nûçe ji hêla alema giştîya derveyî jî tî derivandin.

Bilî ku nasên girtîyan û kesên ji gel xwe kardîkin saloxan ji girtîgahê bistînen, ji ber ku pîkolîyên heyin pîr diwarin, nikarin ji girtîgahê

ixbarên pak bistînen. Têgotin ku zîlm û zorba-zîya şer merivên girtîyan çuqas diçe zêde dibe, hinek ji wanan kirne bîncav û ew jî marûzî lêdan û hingavtînan dibin.

BERXWEDANA DÎYARBEKÎR PARÊZGERÎYA GELÊ ME Û MIROVATÎYÊ YE!

dana Diyarbekir bidin. Ji xwe dijîmîn ji wanan ji xwêre pîr bi feyda nemadîdita û ji ber wê yekê êriş ser wanan jî zêde dikir. Divê merhelê de, bona "xelaskirina jîne" propexdana xwesparîyê kirin, bi rastî mirin bû û ev eşkeretir bû. Bona xelaskirina jîyana şexsî jî, bexrwedan carwara tîne bû.

Bexrwedaniya PKK, bi xurtîya xwe a timdori mezin dibû, bo dijîmîn bû çala mirinê. Dijîmîn, di zindanên xwe de, hingavtîngahên xwe de û dadingahên xwe de mehkûmî mirinê bû, tî destê bexrwedana pêşîde xewne.

Her çêka ku di xwestin li dijî PKK bikarbênin, dema rûyê xwe çewt diquliband, êrişî wanan jî kirin, rûyê xwe zivîrandin şîrût û bîrîyarên ewan bixwe danîbûn, êrişî îxanetkar û xwesparîyan kirin. Dadingahan de mirov nedikarî êdî behsa mafê parêstîne ku jî xwe nebû, bike. Xalî û xwesparînan kirin rûpêlên rojnâman, anîn ekranên televizyonan û dan peyvandin, lê belê amancên wan carek din pêknehatin û taliyên nedixwestin afirîn. Gîrsên gel çuqas îxanet çêtir naskirin, heqwaşt ji tîdayîya hovîtîya dijîmîn, meznahîya bexrwedane baş tîgîhiştin. Fahmkîrîna ku, spartîna û xwedî li bexrwedane derketin, karê tekoşîna zehmetê û bi vî awayî xwedî li wezîfên tekoşîna bîhtîr derketin û pîr bi dişpîlîntir xwe balifandin bexrwedane.

Binkeftîna politîkî dijîmîn yê ku Adar 1982an de hatibûn tellalî kirin û daxuyanîkirin, rojîyê rojîkîrîbûn, belê wanan hêj mezinîr bû. Mina li sala 1982an sala 1983 jî bû sala ku girtîgahan de bexrwedan bilind bû û bilî hovîtîya zêde dibû, mezinîr bû. Şoreşgerên dadingahan de bîrîyarên bidarvebîstîne girtin, bîrewerî, bîrîyar, bawerîya xwe bi şîaran awaz dan. Li dijî zîlm û qetlîamê li girtîgahan de, ser bîngêha bexrwedaneî yekîti birêvexistin û mîsagor kirin.

Livbaza Êlûn 1983an de ku ji hêla 100 hêsrên şer yê endamên PKK bi rewşa rojîya mirinê destpêkiribû, bû sedem ku li derî xanîna, hemû girtî dest bi bexrwedana birçî mayîne kirin. Ev nûçe û salox seranserî hilimî derve jî. Dijîmînê ku ket navacê û şaşîye, mecbûr ma diyarbîke ku daxwazên wan, hatin derivandin. Bexrwedan bi serkeftin û zafer dawî pêhat.

Belê, dihat zanin ku dijîmîn wê ji nûh ve de êriş bike, leyistokên xwe yê pûç bûbûn, wê jî nûh ve de birêve bixwe. Mafên hesantir ku bi bîngêha bexrwedaneî hatibûn hesilandin nedan û dema girtîyên şoreşger dîtin, dijîmîn zîlmê diwarîr dîke, wê neqlê bexrwedaneî pîr mezinîr afirandin û bîrîxistîne. Piştî hêsrê şer yê PKK Îsmet Karak bi pîhin û azînen din kuştin, 82 di lîyên şer, endamên PKK daxuyanîya rojîya mirinê kirin. Lewma li rûdan hemîya girtîgahê, gişîya girtîyan balifand. Hejmareke pîr mezin ji girtîyan xwe tîklî bexrwedaneî kirin û diyarî kirin ku, bi bexrwedana birçî mayîne rabûn serpê.

Bilî her babet hovîtîyên dijîmîn, bexrwedan neşikest. Eşkere a kîfşbû ku, her çûre hingavtîn û pîkolî bi atîya serpêhatîna bexrwedaneî wê rolek bîleyze û pîr hesan û xwerû dihat zanin kû, wê li ser girtîgahê karlekîrîkî xurt zabike. Leyistokên dijîmîn, her babet rêzanîyên îxanet û xwesparîyê zêde karên xwe nema dikarin bikin. Dijîmîn, bona bikaribe bexrwedaneî tîk-

çûn bike û îxanetê serdest bike, ta niha bi dehan mîlîtanên PKK kuştîyê û îro jî ev qetlîamên xwe didomîne. Û ew, çuqas dike û dihingivîne, mecbûr dihatin behtîr bîkuje û azînen hovîr îcat bike. Lew, her carê leqayî bexrwedaneî mezinîr dibe û nikarî xwe jî vî yekê xelasbîke.

Bexrwedana bi pêşajotîya PKK girtîgahan de pêşve diçe, bi hemû alîyan rola xwe leyist û dicivandinê de bû kîşandîna merkezi. Ev bexrwedan, çuqas dem bîbhure, wê girtîyan, nasên girtîyan û gîrsên gel li dora xwe bicivîne û wanan bitevîgirîne.

Ev liv û bizavên zexm ku girtîgahan de li hemberê cunatê nan danîn, divê li derve jî bersiva xwe bi xebatên serxweyên şoreşgerî bistînen. Têvgera bexrwedaneî a ku PKK li her derê dimeşîne, vî tîdayîyê de, emreke ku di lîyên şer bi bexrwedaneî xwe li girtîgahan de, pêşîya me datînin. Bexrwedana ku ewan bin her zorî û zehmetîyan, bilî mirinê bilind kirîye, bi xebat û tekoşîna li derve tî ajotin divê hêj bê mezinîrîkirin û ev, di tekoşîna serxwebûna Kurdistan de rêya berxwe û tenê, vî diçe zaferê ye.

Her kesê ku dibêje, ez demokratîm, welatperwerim, girînge xwe tîklî ve bexrwedaneî bike, piştî û milê xwe bide wê. Belê, tiştê tî dîtin eve ku, bilî "gotin û gefên mezin" pîr hêz, li hemberê bî bexrwedana bi şan û şeref bîdengî dimînin, piştîgirtin sadir nakin û bîvî awayî xwe bi rewşê derî mirovî ditevîgîrin. Bexrwedana bi diran, tîlî û xwîne hatîye bilindkirin, di xwazîn bo maf û berjewîndîyên rêxîstînen xwe bikarbênin û bi vî awayî xwe nîzîklî livbaziyeî dikin. Gelê me wê wîna tucaran naderivîne. Welatperwer, demokrat û endamên rêxîstînen wusa yên dirust û dîlsoz hêrs û gîra xwe li hemberê vî dîtinê bezîrganî daxuyanî dikin û peyvajoyê de tewrê xwe diyar û eşkeretir dikin û dibêjin; ger mirov xwedî li bexrwedaneî derve, divê ser xakên Kurdistan mirov xwe li dijîmîn bizivîrîne û ew wan rêxîstînen bazîrganî, daweta vî rastîyê dikin. Nexasim, ev dawet ji hêla gel bixwe tîkîrin. Bersiva vî girînge bê dayîn.

Gelên çîhanê û alema giştîya pêşveçûyî, li hemberê vî hovberîya ku di xwazînan gelê me jî dirokê rakîn û hisabên bêar li hemberê girtîyan pêşve dibîn ku perçeki hov ji planên gelemperî ne, îro dengê xwe behtîr bilind dikin, yarmetî û alîkariya xwe zexmîrî dikin. Tekoşîna welatê me ku li hemberê emperyalîzmê û paşverwîkatîya çîhanê ye, ku şerek li hemberê mirovatîyê pêk tînin, wê alîkarî û piştîgirtîna gelên pêşveçûyî çîhanê bigre û ev rastîki pêwîste.

Welatperwerên Kurdistan, gelê Tîrkîye yê hogîr, alema pêşveçûyî û demokratîkê çîhanê, karker û gelên dinyayê, welatên sosyalîst, kin bî gotin; hemû mirovên gîti, ku tekoşîna azadî û demokratîsyê dîtin, ev tekoşîna a me hemûna me, wezîfa me giştîya ne. Li hemberê hovîtîya emperyalîzmê û nokerê wî ye har, cunta faşista Tîrk, li dijî şerê wan yê mêtîngerê qirkirîne, şerê me yê tekoşîna rizgarîyê xwedî maf û mecbûrîye, divê hûn alîkarî û yarmetîya xwe bo vî şerê çetîr bîrêbîxin.

Bi hemû hebûn û derfetê xwe, em tîklî vî tekoşîne bibin, piştîgirtin sadir bikin, li hemberê her çûre alîkariyên bo cunta re diherîkin, xwe rahgîrin...

Son Gezilerin Bir Kez Daha Ortaya Çıkardığı Gerçekler

Baştarafı 2. sayfada

etkisiz kılmaya çalışırken, FKÖ örneğinde görüldüğü gibi Arafat'a yaptığı yardımlarla onun Ortadoğu geriliciliğinin ve emperyalizmin işbirlikçisi bir konuma düşmesinde rol oynamışlardır. Türkiye ve Irak rejimlerine yaptığı yardım örneklerinde de görüldüğü gibi, zorla ayakta duran bu rejimlerin nefes borularını acıyaya çalışmaktadırlar.

Hem Türkiye ve hem de Suudi Arabistan, Arap ilericileri güçlerine bir bütün olarak tüm Ortadoğu devrimci-ilerici hareketlerine müdahale etmek, geriliciliği zorla yavaşlatmak için, emperyalizmin ve onunla suç ortaklığı içinde bulunan bölge geriliciliğinin değişik biçimlerdeki ama aynı amaca hizmet eden -son ziyaret ve yapılan anlaşmalarda görüldüğü gibi- içiçe geçmiş bir politikanın önemli iki odağı durumundadırlar.

Bu gelişmelere İran ile Türkiye arasındaki ticari ilişkilerin tehlikeye girmesi olgusu da eklenirse, Türk burjuvazisinin İran-Irak savaşında takındığı güya "tarafsız" tutumunu da terk ederek Suudi ve Mısır-Ürdün gibi gerici rejimlerle ortak tavra yönelceği açıktır. Nitekim yapılan son "resmi" temaslar, böylesi bir yönelim içinde olunduğunu göstermektedir.

21 Şubat'ta başlayan ve 5 gün süren "resmi" temasların ortaya çıkardığı sonuçlar değerlendirilse, bu iki gerici mihrakın yeni hazırlıklar içinde oldukları daha iyi anlaşılacaktır. 68 milyon dolarlık ekonomik projeler, F-16 uçak projesi ve harp sanayii için işbirliği, Suudi Arabistan tarafından verilen 6 milyon dolarlık kredi, Suudi Arabistan'ın suhayların Türkiye'de eğitim görmesi, Türkiye ve Suudi işadamlarının kuracakları şirket vastasıyla Türkiye'nin sanayi malları dahil her türlü ürününün bu kanal vastasıyla ihraç edilmesi vb. gibi.

Tüm bunlar niye? Bunlar, iki ülke arasındaki normal ekonomik ve ticari ilişkiler midir? Eğer Türk faşist cuntasına ulaşıkıl edilmek istenmiyorsa, bu ilişkileri normal ilişkiler olarak değerlendirmek, üzerinden öyle üstünkörü geçmek gerekir.

ABD emperyalizminin oluşturduğu; Suudi ve Türk faşist cuntası odakları vasıtasıyla uygulamaya koyduğu uzun vadeli politika, bölge devrimci hareketlerini engellemeye ve çıkarılabilecek muhtemel bölgesel savaşa hazırlıklı olma çabaları; aynı zamanda da bölge halklarına karşı düzenlenen korkunç bir komplonun girişimleridir. Bu konuda üzerlerine düşen görevin bilinciyle, iyi bir uşak olduğunukantılamacıbası içinde olan Kenan Evren, yaptığı basın toplantısında aynen şunu belirtmektedir.

"Gerek Türkiye, gerek Suudi Arabistan kendi bölgelerinde barış ve istikrarın idamesi açısından büyük gayret sarfetmekte ve önemli rol oynamaktadırlar." Ve ardından devam ediyor: "Son gelişmeler, uluslararası duruma ümitte bakmamıza maalesef imkan vermiyor. Çözüm bulunamayan ikili ve uluslararası düzeyde birçok ihtilaf, dünya sulhunu ve güvenliği tehdit etmeye devam ediyor... Bölgesel ve ikili ihtilafların derhal çözümlenebileceği hayaline kapılmamak gerekir."

Kürdistan ve bölgenin diğer halkları "barış ve istikrar" adı altında, "Misak-ı Milli" sınırlarını koruma adı altında Türk burjuvazisinin neler yaptığını ve gelecekte de neler yapacağını, gördüğü zulüm ve katliamlardan çok iyi kavramaktadır.

Kenan Evren'in yaptığı sorunların çözümünü konusundaki "hayaller" kapılmaması doğrultusundaki açıklamaları da çok şeyler ifade etmektedir. Açık ki bölge geriliciliği ABD'nin yönlendiriciliği altında çok yönlü uzun vadeli bir karşı-devrim hareketine hazırlanmakta ve bunların çözümünü de askeri planda gören kendisini ona göre örgütlemektedir.

Tüm bunlar neyi ifade ediyor? Çıkarılabilecek tek sonuç varsa o da, Türk devletinin giderek bölgedeki devrimci gelişmelere daha fazla müdahale edeceği, tüm örgütsel, politik uluslararası bağlantılar ve askeri hazırlıkların buna göre yapıldığıdır.

Bölgemizdeki karşı-devrimin buiki mihrakınca bu tür gelişmeler karşısında devrimci görevler nelerdir?

Herşeyden önce buiki devletlerarasındaki ilişkileri yoğun bir şekilde teşhir ederek, gerçekliğin tüm çıplaklığıyla ortaya serilmesi gerekir.

Ancak, bu tek başına yetmez. Esas olarak karşı-devrimin çok yönlü hazırlıklarına ve saldırılarına karşı devrimci güçlerin de kendilerini hazırlamaları gerekir. Bölgesel çapta ilişkilerini, dayanışmalarını daha da arttıracak karşı devrimci direniş hattında kendi halklarının militan, savaşan ruhunu hareketle geçirmeli, her türlü karşı-devrimci komploya boşa çıkarmalıdır. lar. Düşmanın dayattığı ve kendisini tepeden tırnağa ona göre örgütleyip hazırladığı karşı-devrimci askeri zor'a karşılık, uzun süreli halk savaş temeline kendi halkların devrimci siyasi ve askeri zorlarını yaratmalıdır ve kendilerini ona göre eğitip, örgütlemeli ve hazırlamalıdır.

Bölge devrimci güçlerinin yezmelik içinde bulunduğu ve özellikle de Türk küçük-burjuva muhalefetinin hızla burjuvaziye uzlaşmaya yöneldiği, Ortadoğu ve Kürdistan küçük-burjuvazisinin de emperyalizm ve bölge geriliciliğiyle işbirliğine yöneldiği dikkate alınrsa bu konuda önemli bir yetmezlikle karşı karşıya olduğunu göstermektedir daha iyi kavranacaktır.

Objektif zemin bu olumsuzlukları aşmak için elverişlidir. Özellikle Kürdistan'da proletaryanın öncü mihrakı PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, mevcut olumsuzlukları olumluluğa dönüştürerek ve geliştiçe de bölge devrimciliğinin içinde bulunduğu yezmelik içinde aşılmasını önemli bir fonksiyona sahip olacaktır.

Eğer bölge devrimciliği kendini örgütler ve karşı-devrimce karşı halkı örgütleyip seferber edebilecek doğru anlayışa kavuşabilirse düşman güçlerin kompo ve saldırılarını göğüsleyebilecekler. Aksi durumda mevcut sorunların çözümünü sağlama varlığı daha da şiddetlendirecek devam ettirecektir.

Ortadoğu'da Newroz'un güncelliği . . .

Baştarafı 7. sayfada

onunla savaşacaklardır. Açık ki bu savaşta, büyük direniş şehitlerinin kanlarıyla kızılaştırdıkları doğru devrimci yolda gereken güç, inanç ve cesaretle yürüyebilmek, gerçek bir çizgi adamı olabilmek için ihtiyaç vardır.

Hiçbir subjektif ve nesnel etkenin bu gelişmeyi engelleyemeyeceği ortadadır. Madem ki yol bu kadar doğru, hedef bu kadar yüce ve kutusaldır; o halde, bu yolun yolcusu militanın kendi hata ve yanlışlıklarına karşı savaşarak başarılı olamaması ve bunun için ileri sürülebilecek hiçbir bahanenin inandırıcılığı mümkün değildir. Militan için tek seçenecek, bu çizginin tüm özelliklerini kendinde somutlaştırmak, bu büyüklüğe ulaşabilmek için bilinçte ve pratikte en üst seviyeye ulaşmak doğrultusunda elden gelen her türlü çabayı göstermektir.

Düşmanın bilinçli olarak körüklediği ve ister parti içinde isterse Parti dışında bazılarının da buna bilinçli veya bilinçsiz alet oldukları tasfiyeci-yıkıcı çabalar ve her türlü bozgunculuk da, gerçek militanlık ölçülerine ulaşmakla ezilebilir ve ezilmelidir. Gerçekte tüm bu tasfiyeci-bozguncu çabaların yaşama şansı yoktur, ama böyle ölçülere ulaşıldığında militanın nefes alışları bile bozguncu çabaların toz-duman olmasına yetecektir.

Unutulmamalı ki, düşman oyunlarına karşı her zaman tetikte olmak savaşın kuralıdır. Düşmanın açık savaş yöntemlerinin yetmediği noktada ortaya çıkan ve daha çok tahripkar olmayı hedefleyen bozgunculuk, hedef şaşırtmaya, devrimci kurtuluş hareketini özünden boşaltmaya, bunun yerine en soysuz yaşam güdülerini meziyetmiş gibi

sunmaya çalışmakta, ama bundan da öteye tüm bu soysuzlukları bir teori haline getirmek için uğraş vermemektedir.

Unutmuyoruz ki, daha baştan itibaren direniş karşı büyük kompolar düzenlendi ve oyunlar oynandı. Direniş şehitlerimiz Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar, sözle, yemlele aylarca direnerek, o müthiş zindan koşullarında bu oyunları boşa çıkardılar. O halde, daha elverişli koşullarda bulunan Partili militanlar, Kürdistan, Türkiye ve diğer halkların mücadelelerine dayatılmak istenen bu tasfiyeci, komplo, yıkıcı çabaların boşa çıkarması için elden gelen herşeyi yapacaklar; kendisini dayatan bu tarihi görevi mutlaka başarıyla tamamlayacaklardır. PKK, düşmanın yüzyıllardır beri yürüttüğü ve sonuç aldığı bu çabasına boşa çıkarmak göreviyle de karşı karşıyadır. Bu görevin tamamlanmasının başarılı ve görkemli temeli atılmıştır. Daha büyük bir başarının bu temelde elde memesi için hiçbir neden yoktur.

Öyleyse; Partili tüm militanlar, yurtseverler ve halkımız, direniş şehitlerimizin anılarına bağlılığın zorunlu bir gereği olarak, Parti yolunda birlik ve direniş için daha güçlü ayağa kalkalım. Bize dayatılan ve bizi yoketmeye azimli olan bağrımsızdiki düşman hançerini söküp çıkarmak, bunun yerine bağımsız ve özgür geleceğimizi çizmek için; Kürdistan'da Kürt halkının bağımsızlık hançerini bileyelim, bununla her türlü düşmanlık ve alçaklığın üzerine yürüelim. Mazlum'un, Hayri'nin, Kemal'in ve tüm direniş şehitlerimizin anıları o kadar canlı, o kadar mücadeleye davet edicidir ki; bu yolda en ufak bir

acizlik ve tereddüt göstermeden, tam tersine tarihimizin bize yüklediği belirleyici rolü oynamak için ne gerekiyorsa onu yapalım.

Başta Parti önderliği olmak üzere, tüm Partililer olarak, biz, şehitlerimizin anılarını salt Parti çizgisi haline getirmekle de yetinmeyip; bu çizginin nihai zafere kadar kesintisiz sürdürülmesi için, çizgiyi maddi güçle donatarak siyasal ve askeri bir ordu haline getirecek, tüm halkımızı bu mücadeleye seferber edecek, Partiyi bundan alıko-yacak her türlü saplantının, bozgunu ve yıkıcı çabalarını önüne dikilerek şehitlerin anısına bağlı kalmanın bu geçerli tek ölücütünü mutlaka yaşama hakim kılacağız.

Bizim için büyük güç kaynağı olan şehitlerimizin anısına bağlılık temeline, düşmanın en vahşi saldırıları ve anlamsız çabalarına karşılık dikilerek mutlaka sonuç alacağımıza söz veriyoruz.

OKUYUCUYA!

Bu sayımızda yer darlığın-dan dolayı, "Halkın Dilinden Yaşam ve Mücadele" sayfası ile Ortadoğu ve Dünya haberleri sayfalarını yayınlamıyoruz.

Provakatörlerin devrimi yargılmasına izin vermeyin!...

Baştarafı 9. sayfada

ist-leninistler? Sızce de Martovculuğun oynanması gerekiyor mu? Martovculuğa karşı mücadele etmek, en başta devrimci örgütlerin için hayatı önemde olan bir görev ve zorunluluksa, tasfiyeciliğe karşı savaşım yürütür mü musunuz? Bu savaşımında çok güven duyacağımız güçler kimlerdir? "Aydın olmalarının verdiği bilince" hareket eden küçük-burjuva demokratları mı, yoksa en başta sınıf bilinçli proletarya olmak üzere "kitleler" ve "örgütlerin taraftarları" mı? Örgütten korkan kimdir, kesin kurallara bağlanmış bir örgüte bağlanma zorunluluğunu yadsıyan kimdir: küçük-burjuva aydınları mı, proletarya mı? Kuşularınız varsa gözlerinizi 1907-1912 yılları arasındaki çarlık Rusya'sının koşullarına çevirin! Lenin Martovculuğa, "Stolipin İşçi Partisi" ne karşı nasıl bir mücadele yürüttü? Çarlığın bu yıllarda tasfiyeciliğe dönüşen menşevizme maddi ve manevi destek sağlamasının nedenleri neydi? Kimler tasfiyecilerin safılarında yer aldı? Bolşevik örgütlerin safılarını hem de kitleler halinde terkedilen kimlerdi? Bu karanlık gerilicilik yıllarında Bolşevik örgütlerin yönetimini kimler ele geçirdi?

Dünya proletaryasına yü gösteren Rus Devriminin deneyimi de göstermektedir ki, irtica yıllarında tasfiyeciliği geliştirilen küçük-burjuva demokratlarıdır. Gerçekten de bu yıllarda Bolşeviklerin denetiminde bulunan örgütler alabildiğine küçülmüşler, eskiden binlerce üyeli barındırarak, birkaç düzine sağlam proleterler yetinen küçük örgütler haline gelmişlerdir. Komünistleşmemiş aydınlar, yükselme döneminin keskin devrimcileri Bolşeviklerden hızla uzaklaşmışlar, Martovculuğun koruyucu kanatları altına sığınmışlardır. Ama bir düzine sağlam proleter Bolşevik örgütlerin yönetimini ele geçirmiş, yöneticilikle aydınlardan hiç de geride kalmadığını kanıtlamış ve partiyi bu karanlık irtica yıllarından çıkararak muazzaf Büyük Ekim Devrimine öncülük eden kaya gibisağlam bir parti haline getirmişlerdir. O zaman şöyle bir soru sorulabilir: Rus Devriminin engin deneyimi bütün çıplaklığı ile ortadayken ve böylesi dönemlerde küçük-burjuva aydınların nasıl bir ruh halini izleyeceği bilinmiyorken, Ali TAN provakatörleri neden onlara büyük görevler atıyormaktadırlar? Neden küçük-burjuva aydın karakterini gizlemek için hiçbir çaba harcamamaktadırlar?

Evvet, PKK bu provakatörleri iyi tanıyor. Bir süre önce onlardan (veya değişik adlar altındaki) birinin bütün kirli çamaşırlarını ortaya döktü. O, örgüt içinde yer aldığı süreçte, başta örgütün merkez kadrolarını olmak üzere bütün örgüt üyelerinde, gelişme kaydeden, ama küçük-burjuva aydın özelliğini bir türlü atamayan biri olduğu imajını yerleştirmek için özel bir çaba harcadı. Bu imajı devrimci-demokratik kamuoyuna empoze için de aynı çabasının sürdürüldüğü son derece açıktır. Provakatör, PKK'nin, kendi gerçekliğini kamuoyuna ve sorumlu devrimci güçlere açıklayacağını bildiği için, önceden acemice önlemler almaya çalışıyor. Ali TAN imzasıyla Demokrat Türkiye'de yazılan yazıda onun (veya kendi) durumu da ima edi-

lerek, "...kazara 'resmi örgüt' çizgilerinin dışında lafelerle hemen türlü çeşitli yaftalarla nitelendirilecekler" deniliyor. Hemen belirtelim ki, Semir provakatörünün düştüğü bu itharlar elbette beş metelik empedektir. Kirli kaidesi en değerli yoldaşlarımızın kanına batıran bu hain, yaptıklarının bedelini mutlaka ödeyecektir. Provakatör bunu bilmedikçe ve can haviyle kendisine yeni yandaşlar, yeni dayanak noktaları aramakta ve bazı örgütleri suçuna ortak etmek istemektedir. Bütün devrimci, ilerici, demokrat ve yurtsever örgütler, gruplar ve kişiler bu provakatörü iyi tanımalı ve bir katilin devrimcilerin kanıyla yıkanmış kirli ellerinin kendilerine değmesine asla izin vermemelidirler.

Demokrat Okuyucuları, size sesleniyoruz: Eğer her ay üç mark ödeyerek satın aldığınız Demokrat Türkiye'de kaleme oynatan bazı ne idüğü meçhul "yazar" müsveddelerinin yazılarıyla -hem de parasını cebinden ödeyerek- zehirlemek istemiyorsanız, gazetenizin bürosuna uğrayın. Şu Ali TAN'ın, SOKTAY'ın, Cıvalı HAYDAR'ın sicilini araştırın. Kimdir bunlar? Bu sizin için hem bir hak, hem de yerine getirilmesi gereken zorunlu bir görevdir. Bu imzalarla Demokrat Türkiye'de yayınlanan yazılar en açık birer provakasyon örneğidir ve gazeteniz bilmeyerek (biz öyle olamıyız dileriz), ya da bilerek bu provakasyona alet olmuştur. Gazeteniz aracılığı ile bu tür yazar-çizer takımının devrimi yargılmasına izin vermeyin. Demokrat Türkiye'den provakatörleri teşhir etmesini ve yargılmasını isteyin.

Yurt dışındaki Kürdistanlı devrimciler ve yurtseverler! Diyarbakır zindanlarındaki vahşet gösterilerinden, kanlı zulüm ve katliamlardan Kenan Evren faşist yönetimi kadar sorumlu olan Şahin-Yıldırım-Semir faşist milis cetesinden hesap sorun. Onları teşhir ve tecrit edin. Bu hainlerden hak ettikleri öfke ve lanetinizi esirgemeyin. Öteki örgütlerin bu provakatörü tanımalarına yardımcı olun. Provakatörlere sahip çıkma cüretini gösterenlerin yakasını bırakmayın. Unutmayın ki, gelecekteşillerinbağımsızveözgürbir yaşama kavuşmaları için can veren direniş şehitlerinin anıları bize bunu emrediyor. Binlerce yıllık köle tarihimizin birikmiş acıları bize bunu emrediyor. Anılarımızın gözyaşları, işkence tezgahlarında feryatlarını haykırın kardeşlerimiz ve bacılarımızın çıkıkları bize bunu emrediyor. Kulaklarımızı devrimce nefretini kusan provakatörlerin çirkin sözlerine kapatalım. Devrim şehitlerinin sesine kulak verelim. Ve hepimiz hep bir ağızdan, tek bir yürek, tek bir yumruk gibi haykıralım:

Provakatörler cezasını bulacaktır, kahrolsun provakasyon!

Şehitlerimizin kanlarıyla izerek aydınlatılacak yol dönülmez yolumuzdur!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!
12 Mart 1984

OKUYUCUYA

Gazeteniz Serxwebün, daha güçlü bir yayın için, okuyucularının güçlü destek ve katkılarını en temel dayanaklardan biri olarak görmektedir. Okuyucuların gönderdiği eleştiri ve değerlendirme mektupları, yayınlanmasa da devrimci bir kitle gazetesi için, kendisini sürekli yenilemenin tükenmez kaynaklarıdır. Gazeteniz Serxwebün'da, okuyucularından ulaşan mektupları, yayınlamadıkları da dahil olmak üzere büyük bir titizlikle değerlendirmekte ve sonuçlarını çalışmalarına aktarmaktadır. Serxwebün, yayınlanmayan bu mektupları mutlaka cevaplandırmakta ve okuyucularla olan ilişkilerini özellikle bu tür karşılıklı mektuplar yoluyla sıkı tutmaktadır. Ancak, gönderilen mektuplardan bazıları, cevap gerektirdiği halde, adres yazılmadığı için zorunlu olarak cevapsız bırakılmaktadır. Okuyucuların, bu durumu da dikkate alarak, gönderdikleri değerlendirme ve mektuplarda adreslerini de mutlaka yazmalarının gerekli olduğu inancındayız.

SERXWEBÜN

YAŞASIN KÜRDİSTAN KADINININ DEVİRİMCİ DİRENİŞİ

Her 8 Mart'ta, tüm dünya emekçi kadınları tarafından coşkuyla kutlanan Dünya Emekçi Kadınlar Günü, bu yıl da dünyada ve ülkemizde aynı coşku ile kutlandı.

Dünya çapında büyük bir anlama sahip olan bu günün, ülkemiz açısından taşıdığı önem de şüphesiz çok büyüktür. Her şeyden önce Kürdistan hiçbir özgürlüğün bulunmadığı, yüzyıllardır kopkoyu bir sömürü ve zorbahğın tahakkümü altında yaşamak zorunda bırakılan bir ülkedir. Canlı-cansız her varlığıyla sömürgecilik için bir sömürü kaynağı olan ülkemizde, kapitalist sistem içinde köle olan kadının durumu elbette ki çok daha korkunç ve tanınmaz olmak zorundadır. Çoğu defa bir ülkenin içinde bulunduğu durum, o ülke kadınlarının durumuyla ölçülür. Ve bu ölçü, gerçekten de doğrudur. Kürdistan kadınının içinde bulunduğu durum, bugün, ülkemizin yapısını anlamak açısından son derece önemli ipuçları vermektedir.

Kürdistan, Türk sömürgeciliğinin azgın baskı ve saldırıları altında tarihinin tanık olduğu en zorlu dönemi yaşamaktadır. Halkımız büyük acılara göğüs germekte, açık ve sefaletin içerisinde adeta yaşadığına pişman ettirilmeye çalışılmaktadır. Görülmemiş vahşet ve zulüm, bugün Kürdistan'ın yaşamı haline gelmiştir. Türk sömürgecileri, köylerde, zindanlarda kadın-erkek mededen tüm insanlarımız üzerinde akıllara durgunluk veren işkence ve zulüm yöntemleri uygulamakta, ak sakallı ihtiyarlardan yaşlı ninelere kadar hemen tüm yurtsever Kürdistanlılar bu zulme maruz bırakılmaktadırlar.

Köylere yapılan baskınlarda kadınlar özellikle hedeflenmekte, onların analık duyguları ve onurlarına saldırılarak, toplumsal değerlerimci rencide edilmek istenmektedir. Cezaevlerinde, bayan tutuklular üzerinde en hayasız işkence yöntemleri uygulanmakta, bayan devrimciler bu ölçüsüz vahşet altında inançlarına ihanete zorlanmaktadırlar. Kısaca, düşman bir bütün olarak Kürdistan toplumuyla karşı karşıya gelmiş durumdadır. Kürdistan'da bugün, en sıradan hak ve özgürlüklerden dahi bahsetmek gerektiğinde, işte bu zulme, bu vahşete karşı mücadele zorunluluğundan bahsetmek gerekecektir. Çünkü, böylesine karanlık bir yaşam içerisinde özgürlüklerden bahsetmek mümkün değildir.

O halde, tarih boyunca tüm sınıflı toplumlarda ezilen, horlanan ve ikinci sınıf bir vatandaş olan kadın için, ülkemizde kadının özgürlüğü, kelimenin anlamından çok daha derin anlamlar ifade etmektedir. Zulmün, ve sömürünün böylesine korkuncuna tanık olan bir ülkede, o ülke kadınlarının yaşamının çok daha korkunç olması kaçınılmazdır. Sömürgeciliğin, feodal-kompradory yapının, dinin ve herkeğin baskısı gibi, dörtlü bir zincirle bağlanmış olan Kürdistan kadını, acıları, gerilikleri, özlemleri ve umutları ile gerçekten de Kürdistan'ın bir aynası gibidir. Ülkemizin tanık olduğu her acı, adeta onun yaşamı içinde somutlaşmıştır. Bugün de yine, bir halk olarak yeni bir döneme atılırken, bu gelişmenin toplum

Bese ANUŞ

üzerinde yarattığı etkiyi bu kesimin mücadeleye olan inancılı bağlılığından görmek mümkündür.

PKK önderliğinde yükselen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, daha ilk gelişim anından başlayarak toplumda yeni bir canlanma ve hareketlilik yaratmıştır. Sömürgecilik için kölece bir yaşama mahkum edilen halk, kendisi için bağımsız ve özgür bir yaşam kurmanın mücadelesine atılmıştır. Bugüne kadar ilerlettiği istisnasız tüm toplum üzerinde göstermiş, Kürdistan'ın işçi, köylü, aydın, esnaf, memur ve kadınları geçen her gün biraz daha artan bir güven ve inançla mücadele etrafında halkalanmaya başlamışlardır. Köleliğin en katmerlisini yaşayan, her günü acı ve göz yaşından ibaret olan, Kürdistan kadınları da çok geçmeden, bu mücadelesinin içinde yer almaya başlamışlardır. Mücadelenin en ileri hatlardaki görevlerinden, en sıradan görevlere kadar hemen her görevde, sayısız kadını yer almış, halkın düşman karşısında örgütlü güce dönüşmesi için sayısız fedakarlık örnekleri sergilemişlerdir. Düne kadar varlığından bile bahsedilemez suskun-köle bir yaratık olan Kürdistan kadını, ülkesinin uyanışı ile birlikte adeta her türlü karanlığa karşı ilk başkaldıran olmuştur. Çünkü o, hiçbir zaman tanıklanmadığı gelişim ve özgürlüklerin yolunu, yalnızca ve ilk defa bu mücadelede görmüştür. Bunun içindir ki, daha Hilvan direnişiyle mücadelenin ilk sesi yankılanırken, Kürdistan'ın yiğit anaları ilk nöbet bekleyenler arasında yer almış, henüz birçok insanın başarılı olunabilirdi mi tereddütü içinde bulunduğu ilk aşamalarda bile onlarca köylü kadını devrimcilerle omuz omuza feodal eşkiya çetelerine saldırmıştır. Geçmiş mücadele pratiğinde sayısız örneğiyle tanık olunan bu gerçeklerin, Kürdistan açısından anlamı gerçekten de çok derindir. Eğer bir ülkede, toplumun en geri kesimi olan kadınlar, mücadeleye daha ilk anda böylesine bir coşkuyla atılıyorlarsa, mücadelelerin en ileri görevlerine kadar yükselebiliyor, mücadelenin örgütçüsü, komutanı, önderi sıfatına yükselebiliyorsa, bu, o mücadelenin toplumda yarattığı etkinin nasıl bir boyutta olduğunu gösterir. Açık ki, bu gelişmeleri yaratan bir mücadele, düşman karşısında yenilmezdir.

Azime DEMİRTAŞ

Evet, PKK önderliğinde yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi, toplumda böylesine büyük çalkalanmalara yol açmış, büyük bir isyan ve başkaldırıyı yaratmıştır. Bugün zindanlarda bu mücadelenin örgütleyicisi, geliştiricisi oldukları iddiasıyla yıllardır işkencelere maruz bırakılan bir çok kadın devrimci ve yurtsever vardır. En ağır cezalara çarptırılan ve insan aklının alamayacağı korkunç işkencelere maruz bırakılan bu yiğit savaşçılar, yükselttikleri boyun eğmez direnişle haklı olarak halkımızın onur belgesi sıfatını almışlardır. Düşman, büyük bir acizlik ve korku içinde saldırdığı bu insanlar karşısında her defasında yenilgiye uğramış, derin bir yurtseverlikle düşman karşısına dikilen yiğit kadın devrimciler mücadele bayrağını her zaman yüksekte tutmasını bilmişlerdir.

Yine, birçok insanın ve hatta örgütlerin dağınıklık içinde bulundukları, mücadele alanlarından uzaklaştıkları zorlu günlerde, elde silah çatışan yiğit kadın savaşçılar, PKK direniş ruhunun yüceltiliğinin en somut örneklerini sergilemişlerdir. Azime Demirtaş'lar, Bese Anuş'lar bu görkemli direniş örneklerinin sadece ikisidir.

12 Eylül faşist cuntasının azgın baskılarına karşı, köylerde askerleri kovalayan

kadınlar, cezaevi kapılarında oğullarını görmek için askerle boğuşan analar, sırf yakınına görebilmek için tutuklanmayı dahi göze alan analar, kadınlar, genç kızlar, köylerde partizanlara yemek hazırlayan, onlara yol gösteren analardır... Tüm bunlar neyi kanıtlamaktadır?

Bu, her şeyden önce, mücadelenin artık tüm bir halka mal olduğunu kanıtlamaktadır. Halkın, kadın-erkek mededen bütün gücüyle mücadeleye destek olduğunun, onu tek çıkış yolu olarak gördüğünün ifadesidir.

İkinci olarak; Kürdistan kadınının, toplum için olduğu gibi, kendisi için de mücadeleyi tek umut olarak gördüğünü ortaya koymaktadır. Kürdistan kadını, derin yurtseverliğiyle bu mücadelenin içinde giderek daha fazla yer alacak ve onu kanıcanıyla besleyecektir.

Hemen belirtelim ki, Kürdistan kadını, gerçekten de her kesten daha fazla olarak bu mücadeleye sarılmak zorundadır. Boyunda taşıdığı dörtlü sömürü ve baskı halkasını kırıp atmasının, insanca bir yaşama kavuşmasının başka hiçbir yolu yoktur. Kürdistan kadınları bilmelidirler ki, Kürdistan üzerindeki sömürgeci hakimiyet varolduğu sürece, kendileri için de özgürlüklerden bahsetmek mümkün olmayacaktır.

O halde, Kürdistan kadını özgürlüğünü yalnızca "Bağımsız Kürdistan" sloganında aramalıdır. Bu slogan bir gerçek haline gelmeksizin, ülkemiz üzerindeki her zulüm ve baskı gibi, kadının köleliği de devam edecektir. Bu zulüm ve baskıya, her türlü kölelik biçimine karşı savaşmak, bu

nedenle, Kürdistan kadınının vazgeçemeyeceği en temel görevidir. Mücadelenin daha ilk anında en ileriye atılarak hayatlarını bu uğurda feda eden Azime'ler, Bese'ler, zindanlarda soylu direniş örnekleri sergileyenler, Kürdistan kadınının izleyeceği yolu bütünüyle aydınlatmışlardır. Bu yol takip edilmelidir.

*** YAŞASIN DÜNYA EMEKÇİ KADINLARININ MÜCADELESİ!
* YAŞASIN KÜRDİSTAN KADINININ DEVİRİMCİ DİRENİŞİ!**

Impressum

V. i. S. d. P.:

İ. Demir

Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:

SERXWEBÜN

Postfach: 10 16 83

5000 Köln 1

Ödeme Adresi:

Deutsche Bank Köln

İ. Demir

Konto Nr.: 107 45 59

BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
İngiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	35.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.